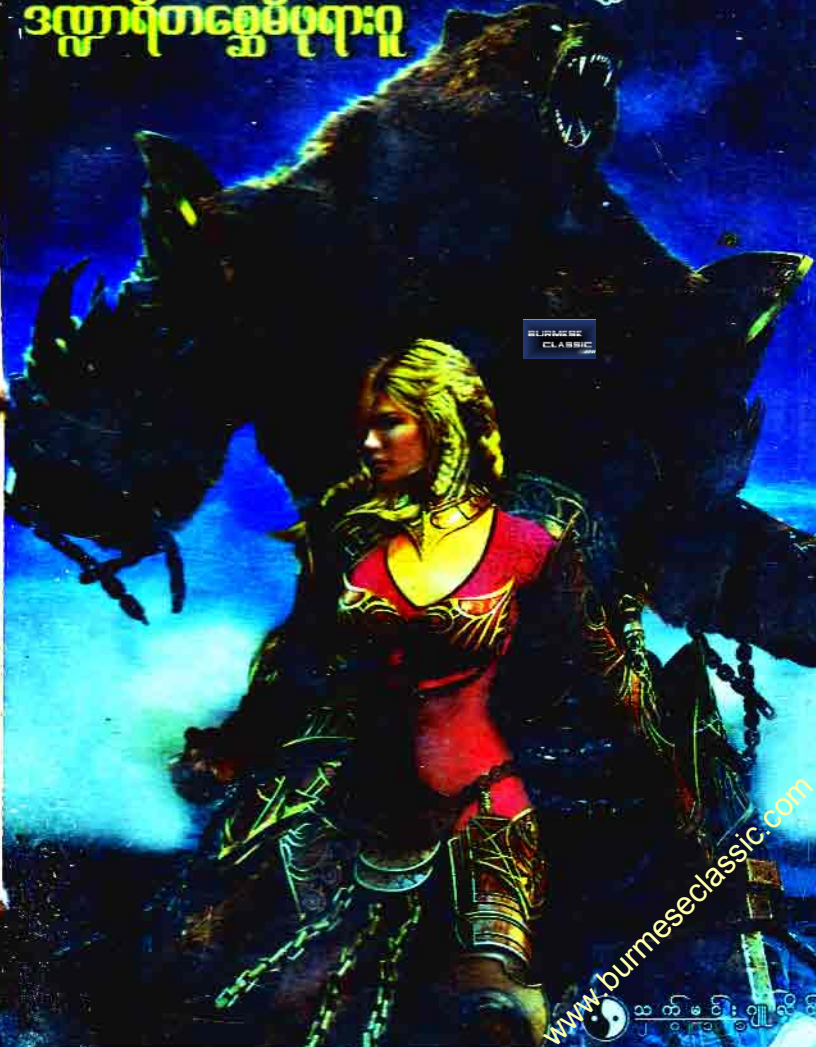

www.burmeseclassic.com

အလွတ်အလွတ်

ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိပုရားဂူ

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ပုဂံမင်းမင်းမင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၄၀၀၅၁၁

အဆုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၇၄၀၅၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ)

အမှတ် (၂)၊ ချွန်း (၁) လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

အထွင်းနှင့်အုပ်စုနှိပ်သူ

ဦးကျော်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ နိုဝင်ဘာလ။

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

စာန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

သက်မင်းဂျူလိုင်

ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားဂူ

BURMESE CLASSIC

၇၉၅ က

သက်မင်းဂျူလိုင်

ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားဂူ / သက်မင်းဂျူလိုင် - ရန်ကုန်

ရဲအောင်စာပေ : ၂၀၁၁

၂၃၁ - စာ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ

(၁) ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားဂူ

မရောက်ရောက်ချားချားဝရဆန်းကြယ်လှ်ဒျင်းဝတ္ထု

www.burmeseclassic.com

စိတ်သော အခန်းစဉ် ကဏ္ဍစာအုပ်များ

- ဇွဲစာအုပ် (၁) ခေတင်သိုဝါရာ သို့မဟုတ် ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားစု
- ဇွဲစာအုပ် (၂) သွားပျက်ညှဲရဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေပုံပြင်
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၃) ကျားဖြူစောင်သောမြို့ သို့မဟုတ် ရာဇဝင်ထဲက နန်းခမ်း
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၄) ပါးစပ်ရာဇဝင်ထဲက တစ္ဆေမိဖုရားစု
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၅) စာတစ္ဆေမိဖုရားစုသို့ ကွင်းဆင်းလေ့လာခြင်း
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၆) လှုပ်ကြီးလမ်းညွှန်ပြခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားစု
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၇) စိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး ဦးခိဗ္ဗ ... သို့မဟုတ်
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၈) ရာဇဝင်ပုံပြင်ထဲက အမွေပါဠီ သို့မဟုတ်
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၉) ပိုးချည်မျှင်နှင့် ညွတ်ကွင်းဆင်သည် သို့မဟုတ်
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၀) မင်းသားမျက်နှာဖုံးအောက်မှ ဘီလူးမျက်နှာ
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၁) မန်းဖွင့်ဖုံးထားသည့် စားသွားပေါ်မှ ပျားရည်စက်များ
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၂) ဝတ်ရုံဖြူတစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် ဆော့ကစားခြင်း
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၃) ပြေးသွားနှစ်ယောက် လိုက်သူတစ်ယောက်
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၄) တောအလယ်... မောတယ်... အပြေ-ကြွယ်
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၅) ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကို ဖြတ်သန်းခြင်း သို့မဟုတ်
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၆) ခမ်းဆေးဟုန်တွေရှိခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားစု
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၇) ခမ်းဆေးဟုန်နှင့် သူ၏အနာဂတ်ခရီး
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၈) ငရဲလမ်းကြောင်းမှ ရုန်းထွက်ကြခြင်း
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၁၉) လက်ဦးမှရယူသွားသော လျှို့ဝှက်ချက်များ
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၂၀) ဒဏ္ဍာရီထဲက ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားစုသို့
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၂၁) အနှစ်နှစ်ဆယ် ကြိုလင့်နေသော မရဏထောင်ချောက်
- ကဏ္ဍစာအုပ် (၂၂) ရာဇဝင်ထဲက ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားစုနိဂုံး

ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေနိဂုံး

ရှက်တရက် ဖြန်းခနဲ သူ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထသွားသည်။
 သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက လရောင်တစ်ဝက်တစ်
 ဖျက် ဖိတ်စဉ်ကျနေသည့် ကျောက်သားစင်မြင့်ထက်ပေါ်မှ အဖြူရောင်
 ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီလက်ရှည်တွင် အဖြူရောင် ဇာပဝါပါးအရှည်က ဝေ့ဝဲ
 လွင့်ယုံလျက်။

အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်နေသည့် အဖြူရောင် ကြိုးကြိုး
 နန်းတွင်းချိတ်ထုတ်နှင့် မဟူရာအနက်ရောင် ဆံပင်ရှည်ကြိုးများက ညဉ့်
 မဲလပြည်တွင် ငှက်တောင်ပံတွေလို ပျံဝဲလွင့်နေသည့် ဒဏ္ဍာရီ
 ရာဇဝင်များထဲမှ မိဖုရားတစ်ပါးသဏ္ဍာန်။

ဝိညာဉ်လေလား... တစ္ဆေလေလား...။
 ပြည်စုံအောင်က ဇာတ်ဝိညာဉ် မနုဿလူသား ဖာရ်ယောက်ပီပီ

ကြောက်လန့်အံ့သြစိတ်များ။ ထုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုများ ရှိနေပါသော်လည်း စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရမ်းကာရာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တတ်သူ မဟုတ်။

ပြည့်စုံအောင်သည် စိတ္တမော်ဒန်ပန်းချီကားတွေကို နှစ်သက်ခံစားတတ်သလို စုန်း၊ ဝိညာဉ် တစ္ဆေ မှော် စသည် မြင်ရမတွေ့ရသည်တွေမှာနီကကန္တီရတုသားများ၏ မယုနိုင်စရာ စိတ္တသေဏ္ဍာန်များကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။

သူ အံ့သြစွာ စိတ်ကိုတင်လိုက်ပြီး မကြောက်မလန့် ထိုဝိညာဉ်သဏ္ဍာန် အဖြူရောင်ကြိုးကြိုးချိတ် နန်းတွင်းအဝတ်အစားနှင့် မိန်းမပျိုလေးဆီသို့ အာရုံစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မဟူရာရောင် နက်မှောင်ရှည်လျားသည့် ဆံပင်တွေနှင့် ဝိညာဉ်ဖြူမိန်းမပျိုလေးက လရောင်ပိုးတဝါးကြားမှ ကျောက်သားစင်မြင့်လှေကားအတိုင်း လွင့်မျောဆင်းသက်လာသည့်သို့ ...။

သူမ ဆင်းသက်လာပုံက သိန်းငှက်စာစီကောင် ဝဲပျံကျလာသကဲ့သို့ ခြေထောက်များက ကျောက်လှေကားထစ်များနှင့်မထိဘဲ လွတ်နေကာ ရေကားထစ်များတစ်လျှောက် လေထဲတွင် လွင့်မျော၍ ရွေ့လျားဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ် ... ဖြစ်လိုက တဒဂ်လေးမှ တကယ့်တဒဂ်လေးပင်။ သို့သော် ... ယင်းတဒဂ်လေးမှာပင် ဝိညာဉ်ဖြူတစ္ဆေမလေးက သူ့ကို ဖမ်းစားညှို့ငင်ထားသလို မှင်တက်ငေးမောနေမိသည်။

သူမ၏ရွေ့လျားမှုက ညင်သာသည်။ ဗြူးဖွေးသော ဝှမ်းစလေးတစ်စ လွင့်ပျံကျလာသည်နှင့် တူသည်။ ထို့နောက် တစ်မှ ... သူမ၏ သဏ္ဍာန်ကို ထွင်းဖောက်၍ သူမနောက်မှ ကျောက်သားလှေကားထစ်များအားလုံးကိုလည်း မြင်နေရသည့် အခိုးအငွေ့နှင့်လည်း တူသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ညည်းတွားသံလိုလို၊ ရယ်မောသံလိုလို ထွေးထွေးညွှက်ညွှက်၊ ဆဲ့သဲ့ညင်ညင် ရယ်သံလွင့်လွင့်လေးက ကြားရသူ၏ရင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ခတ်သွားကာ နှလုံးသည်းပွတ်ထိတိုင် ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်သွားနိုင်လောက်အောင်ပင် ဆွဲအား၊ ညှို့အား ကောင်းလှသည်သို့။

သိမ်ပြာဖြူဝိညာဉ်တစ်ကောင်ကို မှော်ဝိညာဉ်နှုတ်သမီးလေးက လွင့်စဉ်ပျံကျလာပြီး ကျောက်သားလှေကားရင်းတွင် ဖျတ်ခနဲ ဝဲလွင့်၍ ရပ်လိုက်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဤအရာ သို့မဟုတ် ဤဝိညာဉ်ဖြူသည် နာမည်ကျော် “ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေပီရုရာ” ကြီးထဲမှ မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်လား၊ တစ္ဆေမလား၊ မှော်နတ်သမီးလား၊ သို့မဟုတ် စုန်းဝိညာဉ်လေလားဟူသော ... လာနပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလျက်။

အချိန်က သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ စက္ကန့်ပိုင်းလေးခန့်သာ ရှိမည်ထင်သည်။ ဝိုးတဝါးလရောင်အလင်းက ဝိညာဉ်တစ္ဆေဖြူမ၏မျက်နှာထက်ဆီသို့ လှုပ်လက်သလို ဝေခနဲ ဖျန်းချလိုက်သည်။ ထိုစဉ်အမှောင်ပြည့်စုံအောင် သူမ၏မျက်နှာဖြူဖွေးဖွေးကို ထင်းခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ”

သူ၏အာမေဓိတ်သံက လည်ချောင်းဝမှာပင် ကြော့ပျက်ပြယ်သွားသည်။ ဝိညာဉ်ဖြူ သို့မဟုတ် သူမ၏မျက်နှာသွင်ဟန်က ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေ သရဲမ ရှစ်သွင်မျိုးမေးသ်။ လွန်စွာထူးဆန်းလှပချောမွေ့သော နတ်ဖန်ချီမျက်နှာရုပ်တွင် လေးစာစီရ ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

“ဟာ ... လှလိုက်တဲ့ ဝိညာဉ်ဖြူမလေးပါလား”

ပြည့်စုံအောင်၏နည်းသားထဲမှ ထိတ်လန့်တကြား ပေါက်ကွဲသံစဉ်တချို့ လွင့်စဉ်ထွက်ကျလာသည်။ သူ့ကို စိညာဉ်ဖြူမလေး၏ မျက်နှာလှလှလေးက ဆွဲငင်ညှို့ယူလိုက်သလို သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှုပ်ခတ်သွားပါချေ၏။ ပစ္စက္ခအတွင်းမှာပင် ရင်တစ်ခုလုံး ပရမ်းပတာဖြစ်ကာ ခြောင်းဆန်သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် ထိုစိညာဉ်ဖြူမလေး၏ရွှေရောင်မျက်နှာလေးက စွဲငြိသွားစေခဲ့ပြီထင် . . . .

ရုတ်တရက် ပြည့်စုံအောင် မှင်တက်ငေးမောကြည့်နေရာမှ အိမ်မက်မှ လန့်နိုးသူတစ်ယောက်နယ် ဖြတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။ စိညာဉ်ဖြူနတ်သမီးရှိရာသို့ မသိစိတ်တစ်ပိုင်းနှင့် တိုးဝင်ချဉ်းကပ်ရန် ခြေတစ်လှမ်း ရွေ့လိုက်သည်နှင့် . . . .

စိညာဉ်ဖြူမလေး၏နောက်ဘက် ကျောက်သားလှေကားထစ်များပေါ်မှ လူအစုံအစုံဖြူဖြူကြီးများကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် “ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားဂူ” ကြီးထဲမှ ကြောက်မက်ဖွယ် ရယ်မောသံကြီးများကို ပြည့်စုံအောင် ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟီး ဟီး ဟီး . . . ဟား ဟား ဟား’

သူရှိရာသို့ တိုးဝင်လာနေကြသည့် အစုံအစုံဖြူဖြူကြီးများ၏မျက်လုံးအိမ်များမှလည်း မီးတောက်မီးလျှံများက ကြောက်မက်ဖွယ် ထွက်လာကြပါချေပြီကော။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှိရုံခုံရ လရောင်ပိုးတဝါးကို တိမ်မည်းညိုတစ်အုပ်က ဖုံးအုပ်ဝါးမျိုလိုက်သည့်အချိန်ခဏလေးမှာပင် သူ၏ရွှေမှစိညာဉ်ဖြူတစ္ဆေမလေး၏ဒဏ္ဍာရီက ထူးဆန်းစွာပင် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သံတည်း . . . .

အခန်း (၁)

မကောင်းဆိုးဝါးဂူ သို့မဟုတ် ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားဂူ

တကယ်တော့ ‘ထွန်းဘော်’ သည် အပျော်တမ်း အမဲဖမ်းမုဆိုးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ထက် အသက်ကြီး ဝါကြီးသော ဦးဩဘာကြီး၏စကားကို နားမထောင်။ သရဲတစ္ဆေ နာနာဘာဝ၊ မကောင်းဆိုးဝါး ကျတ် စသည့် ယုံတမ်းစကားများကိုလည်း မယုံကြည်။

သည်ကြားထဲ အရက်မူးလာလျှင် မည်သူ၏စကားကိုမျှ နားမထောင်တော့။ တစ်ဖွတ်တည်း တဖောက်ကန်း လုပ်တတ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ မိဖုရားဂူတောင်တွင် ထွက်ပေါက်ပျောက်ကာ ဝက်ပါသဖွယ် ချာလငယ်လည်နေခြင်း၏အကြောင်းရင်းမှာ ထွန်းဘော်၏ မနာခံတော်သော အစွန်းထွက်သော လုပ်ရပ်ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါချေ၏။

ယောက်ဖဖြစ်သူ ဖိုမှင် ဟန်တားခဲ့သည်လိုင် ထွန်းဘော်က

နားထောင်ပြီး ထွန်းဘော်မှာ သူ၏လက်ထဲတွင် လိုင်စင်နှင့်ဆောင်ထားသည့် နှစ်လုံးပြားသေဆုတ်သော ဝါဂိုဏ်းလျှင် တစ်လောကလုံးကို စိန်ခေါ်ချင်နေသူဖြစ်သည်။ မာရလည်း ဦးဩဘာကြီးနှင့်ဖိုးမင်းတို့ တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ မိဖုရားဂူတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကြားထဲက မနေနိုင်သူက ဖိုးမင်း၊ ယောက်ဖတော်စပ်သူ ထွန်းဘော်နောက်မှ ဖိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ ထွန်းဘော်ကမူ သူ၏နှစ်လုံးပြားသေဆုတ်ကို ကျည်အဖြည့်ဖြည့်ကာ ပန်းတွင် ချိတ်လျက် အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးတစ်ယောက်နယ် မိဖုရားဂူတောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးမင်းမှာ ထွန်းဘော်နောက်မှ လိုက်သာလိုက်လာခဲ့ရသည့် စိတ်ထဲတွင်မူ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေပါချေ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ချို (ချေ) ပေါက်တစ်ကောင်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြရာမှ မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ မိဖုရားဂူတောင်ပေါ်သို့ တဝဲလည်လည်နှင့် နေဝင်မိုးချုပ်သွားခဲ့ရသည်။

“ခါကြောင့်... ဝါပြောတာပေါ့ ထွန်းဘော်ရယ်၊ ဒီမိဖုရားဂူတောင်မှာ အမဲပစ်ပါနဲ့လို့ ဦးဩဘာကြီး တားတာတောင် နင်က မှူးရှူးရှူးနဲ့ တဖောက်ကန်း လျှောက်လုပ်တော့ ကဲ... အခု ဒုက္ခရောက်ကြပြီ မဟုတ်လား”

“စိတ်တိတ်နေစမ်း ဖိုးမင်း၊ ဒီမှာ လမ်းစပျောက်နေလို့ ဂိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ... မင်းက အနားကနေ တကိုက်နဲ့ ဟင်း... တောကောင်ပစ်မယ့်ကျည်ဆန်က မင်းလိုက်ထဲကို ဝင်သွားမယ်”

ထွန်းဘော်မှ စိတ်ကလည်းတိုး စကားကိုလည်း အဖြင့်ကမ်း

မဆင်မခြင် ပြောဆိုလေ့ရှိသဖြင့် သူ့ကို ရွာသူရွာသားများက သိပ်အရေးမပိုင်ကြ။ မလွဲမကင်းသာမှသာ ခေါ်ပြောဆက်ဆံကြလေ့ရှိသည်။ ဦးဩဘာက ဤမိဖုရားဂူတောင်မှ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များကို ပြောဆိုနေသည့်တိုင် ထွန်းဘော်က ဂရုမစိုက် နားမဝင်ခဲ့။

ယခုတော့ တောကြမ်းပါသည်ဆိုသော မိဖုရားဂူတောင်ထက်ဝယ် နှစ်ယောက်သား တဝဲလည်လည်နှင့် လမ်းစပျောက်နေခဲ့ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။ တော်သေးသည်...။ လိုရမယ်ရ ဖိုးမင်း လွယ်အိတ်ကြီးထဲတွင် ထည့်ယူလာခဲ့သည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်က မာရမှပင် အသုံးတည့်နေပါလေ၏။ ဖိုးမင်း၏လက်ထဲတွင် လှံရွည်ကြီးတစ်စင်းကိုင်စွဲလျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဟိုသည်ထိုးဝှေ့ရင်း ပျောက်သောလမ်းကို စမ်းတမ်းထိုး ရှာဖွေနေပါ၏။ သို့သော် တောရိပ်တောင်ရပ်များ ကြီးမားမား မှုလျက်ရှိသည့် မိဖုရားဂူတောင်၏ အမှောင်ထုအောက်တွင် ညဉ့်သည် သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်ရာများနှင့်သာ...။

ထိုအချိန်တွင် တိမ်မည်းညိုညစ်တို့ ဖုံးအုပ်နေသော လမ်းကြီးမှာ တိမ်သားများ ကင်းစင်သွားပြီးဖြစ်၍ ရွန်းပသောလရောင်က မိဖုရားဂူတောင်ပေါ်သို့ ယှက်ပြာကျဆင်းနေပါ၏။ လရောင်ကြောင့် တောရောင်ထူထူမှာ အလင်းရိပ်များပင် ပြာကျလာသည်သို့...။

နှစ်ဦးသား ရေစပ်စပ်မီးနေသော ရောင်းမိုးလေးအတွင်း ဆန်ထက်လာခဲ့ကြသည်။ ရောင်းဆန်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်ဝါးရိပ်များက အုပ်ဆိုင်းယှက်ပြာလျက် တောထူလာသဖြင့် ထွန်းဘော်မှာ ပန်းမှနှစ်လုံးပြားကြီးကို အသင့်အနေအထား ကိုင်စွဲကာ လမ်းပျောက်ကိုသာ သိသိမိမိ ရှာဖွေနေပါချေ၏။ ဖိုးမင်းမှာ နောက်မှ လိုက်သာလိုက်နေရ

သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တုတ်တံတံနှင့် ခံစားနေရသည်။ လရောင်က ပိုးထာဝါ။ လက်နှိပ်တတ်မီးရောင်ကလည်း ရှေ့ကောင်းနေသည် တော အုပ်ထူထူကို မဖောက်နိုင်သဖြင့် တောကောင်ကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမှာ လည်း ပိုးထိတ်နေပါ၏။

အား...ဟီး...အူး...အီး...ဟီး...ဟီး

ထိုစဉ်မှာပင် တောအုပ်အရှေ့ဘက် မိဖုရားဂူတောင်ဆီမှ သွေး ဖျက်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အော်မြည်ညည်းတွားသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး တုံ့ခနဲရပ်သွားကြသည်။

“ဟော...ဘာသံကြီးလဲ ထွန်းဘော်”

“မပြောတတ်ဘူး ပိုးမှင်ရေ... အသံကြီးကတော့ လူကြီးတစ် ယောက် မျစ်ညှစ်ပြီး အော်ညည်းနေသလိုပဲကွ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ... အခုမှ ရှေ့အတိုးရခက်၊ နောက်ဆုတ်ရ အခက်ဖြစ်နေပြီ ဒီကြားထဲ ဟို... ဟို... တောကောင်ကြီးတွေနဲ့တိုး တိုးနေရင်”

“ဟာဗျာ... နားကို ညည်းနေတာပဲ၊ တိုးတော့လည်း ဟောဒီ သေနတ်နဲ့ ဆော်ထည့်လိုက်ရုံပဲပေါ့”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း ဒေါသရည်း ပဲ”

ပိုးမှင်မှာ ထွန်းဘော်၏စွတ်တရွတ်စကားကြောင့် စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် ဒေါသပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းဘော် လုပ်ရပ်တို့က တစ်စတစ်စနှင့် အံ့ချော်နေသကဲ့သို့ တောတောင်ကို စောင့်ရှောက်ကြ သည့် ရုပ်ရည်ပိုင်ရာ အံ့စောင့်အရှောက်များကိုလည်း ခလေးစားခြင်း

မရှိသည့်အပြင် ပါးစပ်မှ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းများကို ပြောဆိုနေသဖြင့် ပိုးမှင်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် ထွန်းဘော်တစ်ယောက် “သေနတ်ကြီးထကား ကားနှင့် ရှေ့မှသွားနေခဲ။ တောတွင်းပိုင်လေလား၊ တောအပြင်ပိုင်လေ လား ခွဲခြားမရသည့်တိုင် ချွန်နယ်ပိတ်ပေါင်းများက ပို၍ ထူထပ်သိပ်သည်း လာသည်။

ကြောက်စရာကောင်းလှသောအော်သံကြီးများ တိတ်ဆိတ်သွား သည့်တိုင် သားကောင်ငယ်လေးများနှင့် ပိုးမွှားသတ္တဝါပေါင်းစုံ၏ အော် သံဟစ်သံများက ပိုမို၍ ဆူညံလာကြသည်ထင်...။ အရိပ်အောင်းသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ အရောက်တွင် မိဖုရားဂူတောင်၏ အ နောက်ဘက်ခြမ်းဆီမှ ဝေါခနဲအသံကြီးက မြေတုန်ဟည်းလှမတတ် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။

“ဘာ... ဘာသံကြီးလဲ ဟေ့”

“မပြောတတ်ဘူး ပိုးမှင်၊ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးတောင် ဓာန်ခါသွားသ လိုပဲကွ၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့ ဟောဒီအနောက်ဘက်ကနေ ကြားရတာပဲ၊ သွားကြည့်ကြမယ် ပိုးမှင်”

“ဟာ... ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့၊ မသွားနဲ့ထွန်းဘော်”

ပိုးမှင်တားနေသည့်တိုင် ထွန်းဘော်ကမူ မြေသွက်ထက်သွက် နှင့် ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ပိုးမှင်မှာ လှုံ့ညှစ်ကြီးကို ကျွန်းဖွဲ့ပေါ် အောက် ဆုပ်ရှင်း ကြောက်ကြောက်နှင့် နောက်မှ လိုက်လေ့ရှိသည်။

“တောက်... ဒီတောတောက်ကန်ထူး ငရုကောင်ကလည်း ခွတ်

၁၆ အတ္ထာရိတတ္ထဝိပဿနာ

ပဲဟော...ဟူး”

ထိုအချိန်တွင် ထွန်းဘော်မှ လျှို့ဝှက်ခဏါအဝင်ဝမှ ထူးဆန်း၊ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တကြဲငေး မောကြည့်နေမိသည်။ လှိုဏ်ဂူကြီးမှာ လူတစ်ကိုယ်စာရှိပြီး ကျောက်စွယ် ကျောက်တုံးများကို ဂူဝမှပင် လှမ်း၍မြင်တွေ့နေရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကျောက်ဂူဝဏါသဏ္ဍာန်မှာ လွန်စွာမှ အရှုပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်လှသော သတ္တဝါတစ်ကောင်၏မျက်နှာကြီးနှင့် တူလှသည်။ သူ၏တစ်သက်တွင် ဤမျှ ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ်ရာ လှိုဏ်ဂူကြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။

“ဟား... ဒါ ဒါ ဘာကြီးလဲ ထွန်းဘော်”

နောက်မှရောက်ရှိလာသည့် ဖိုးမုင်ကလည်း လွန်စွာ အရှုပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်လှသော ကြောက်မက်ဖွယ် ကျောက်လှိုဏ်ဂူကြီးကို ကြည့် ကာ နောက်သို့ပင် မြေလှမ်းများ ဆုတ်သွားသည်သို့ ...။

“ကျောက်လှိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုပဲ ဖိုးမုင် ... အထဲကို ဝင်ပြီး ကြည့် ...”

“ဟာ ... ဟေ့ ဟေ့ကောင် ... ရမ်းသန်းပြီး စွတ်မဝင်နဲ့ဦး နော်”

ဖိုးမုင်ထက်ထဲမှ ဓာတ်မီးကို ဆွဲယူကာ ထွန်းဘော် ကျောက် လှိုဏ်ဂူထဲသို့ ဧဝုဧဝုကြည့်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင် အောက်တွင် ကျောက်စွယ်ကျောက်တုံးများကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။ သို့သော် ကျောက်ဂူအတွင်း၌မီးသီးမှ တောင်ပံဝတ်သံ တာဖြန်းဖြန်းကို ကြားလိုက်ရသလိုလို ...။

ဖိုးမုင်သည် ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ဝင်ရန် ရှေ့သို့ တိုးဝင်သွား သည့် ထွန်းဘော်ကို အထိတ်တလန့်နှင့် ဟန့်တားလိုက်သည်။ သို့သော် ထွန်းဘော်ကမူ ကြောက်သွေးတစ်စက်မျှ ရှိဟန်မတူ။ ကျောက်ဂူထဲသို့ ခပ်ရဲရဲပင် ဝင်ရောက်သွားပေရာ ဖိုးမုင်မှာ နောက်မှ ကြောက်ဆုတ် ကြောက်ဆုတ်နှင့် လိုက်ဝင်လာခဲ့ရသည်။

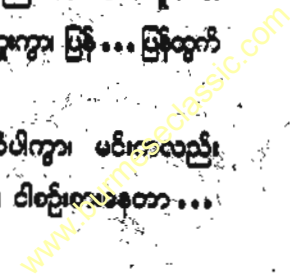
သုံးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် အလင်းအောက်တွင် ကျောက်လှိုဏ်ဂူကြီးထဲမှ အံ့အားသင့်ဖွယ်မြင်ကွင်းအချို့ကို တွေ့မြင်လိုက် ရသည်။ ဂူပျက်နာကြက်တွင် ကျောက်ပန်းခွဲကြီးများ စုစုဝေဝေနှင့် တွဲတွဲကျနေသကဲ့သို့ မြေပေါ်တွင်လည်း ကျောက်စွယ်ကျောက်တုံးများကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ထို့ထက် ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး လင်း ထက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ညိုစိုစို ပုပ်အံ့အံ့အနံ့ဆိုးများက အေးထဲတွင် ပျံလွင့်လာသလို ညည်းညူသံလိုလို၊ လေတိုက်သံလိုလိုကို ထည်း ကြားမိလိုက်ကြသည်။

“အိုး... နံလိုက်တာဧဟ့၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်များ အသဉ်း ပုပ်ပူနေတာလား၊ မသိဘူး ဖိုးမုင်”

“ဟော ဟော ... အသံ အသံတွေကြား ကြားလိုက်ရတယ် သွန်းတော်၊ ဟို ... တ ... တရွေ့အော်သံကြားလား မသိဘူး။ ဝါ ... ဒါ လှိုဏ်ဂူကြီးကို ကြည့်ရတာ မိခင်မသန်တူကွာ၊ ပြန်... ပြန်ထွက် ကြရအောင် ထွန်း ထွန်းဘော်”

“ကျောက်ဂူထဲကို လေတိုးတဲ့အသံပါကွာ၊ မင်းလည်း ကြောက်စရာမရှိ ကြဖန်ပြီး ကြောက်နေတယ်၊ ဝါစဉ်းလားနတာ ...”

ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ မှောင်မည်းနေရမှာကို ဘာကြောင့် လင်းနေရတယ် ဆိုတာကိုပဲ ဖိုးမှင်”

ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ မှောင်မည်းနေရမည့် ကျောက်ဂူကြီး ထဲတွင် မှန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်များ လင်းလက်နေခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေပါ ၏။ ထွန်းဘော်မှာ အလင်းရောင်အများဆုံး ပြန်နေသည့် ကျောက်ဂူကြီး ၏ အနောက်ဘက်သို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ဖိုးမှင်ကမူ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် ကျောက်ဂူကြီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ကာ သံသယနှင့်ကြောက်စိတ်များ တဖွားဖွား ဝင်ရောက်လာပါ၏။

ထိုစဉ် ကျောက်ဂူနံရံအတွင်းပိုင်းဆီမှ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်နေ သည့် အလင်းရောင်တချို့ကို ထွန်းဘော်မြင်လိုက်ရသဖြင့် ...

“ဟာ ... ဘာ ဘာတွေလဲဟာ၊ ဂူနံရံက အရောင်တွေ ဖြာထွက် နေတယ်၊ ထူး ... ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“အေးဟာ ... ကျောက်ဂူနံရံမှာ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လင်းလက်နေတာ ဟေ့”

ထွန်းဘော်နှင့်ဖိုးမှင်မှာ ကျောက်ဂူနံရံမှ ထူးဆန်းစွာ လင်းလက် နေကြသည့် အလင်းပြန်လေးများကို တအံ့တသြ ကြည့်နေကြပါ၏။ စင်စစ် ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် မီးစုန်းဓာတ် (ဖော့စ်ဖရပ်) ပါဝင်သော ကျောက်သားနံရံများမှာ အလင်းပြန် သက်ရောက်နေခြင်းပင်။

သုံးစောင့်ထိုးလတ်နိုင်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်နှင့် တွေ့ထိလိုက် ရလျှင် ထိုမီးစုန်းဓာတ်ပါရှိသော ကျောက်သားပြင်များထဲမှ ပို၍အားကောင်း စွာ အလင်းပြန်ထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ထိုအဖြစ်ကို ထွန်းဘော်နှင့်ဖိုးမှင်တို့က မသိရှိကြသ

ဖြင့် အံ့သြထိတ်လန့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဂူအတွင်းပိုင်းဆီမှ ညည်းညူသံကြီးတစ်ခုကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

‘အင်း ဟင်း ဟင်း ... အီး ဟီး ဟီး ဟင်း’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ညှို့ဖိုဖို အနံ့ခိုကြီးများကလည်း နှာခေါင်း ထဲသို့ တိုးဝင်လာကြပြီး တခိုးနှင့် အသံကြီးတစ်ခုကိုပါ ဆက်တိုက်ကြား ထာရသည့်ဖို့ သတ္တိခိုကြီးထွန်းဘော်ပင် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သွားပါ ၏။

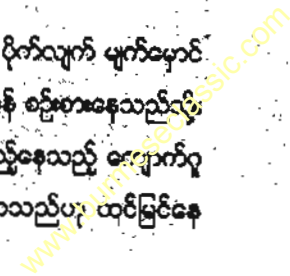
“ဟော ... ဘာ ဘာသံကြီးလဲ ထွန်းဘော်”

“ငါလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာကောင်ကြီးပဲလာတာ ရင်ဆိုင် ချော့ရင်တော့ ပစ်ချမှာပဲ”

ဖိုးမှင်မှာ ယခုမှပင် ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ဝင်လာမိသည်ကို မှားယွင်းသိလိုက်ရသည်။ ယောက်ဖဖြစ်သူထွန်းဘော်၏ အဆင်ခြင်မှ ညစ်ရပ်တွင် မပြောရဲ မဆိုရဲဘဲ လိုက်လာမိခဲ့ခြင်းက ယခုတော့ အန္တ သယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်ငင်မိချေပြီထင်။

ဟုတ်သည် ... ။ တတုန်းဘုန်းနှင့် လေးလေးမှန်မှန် ထွက် ခေါ်လာသည့် အသံကြီး။ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုခိုက်နေသလို သို့မဟုတ် အထော်စင် အလေးချိန်စီးသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဂူကြမ်းပြင်နှင့် ခိုက် ခေါ်နေသလို။

ထွန်းဘော် နှစ်လုံးပြူးသေနှုတ်ကြီးကို ပိုက်လျက် မျက်မှောင် ခြောက်ကြက်ကာ အပြေတစ်ခုကို အသည်းအသန် စဉ်းစားနေသည်လို့ ထိုအချိန်တွင် ဖိုးမှင် ဂူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည့် ကျောက်ဂူ ကြမ်းပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း ဖုထစ်ကြွတက်လာသည်ပဲ။ ထင်မြင်နေ

ပါ၏။ ဟုတ်သည်...။ ဖိုးမင်းကြည့်နေရင်းမှပင် ကျောက်နံရံကြီးသည် တစ်စတစ်စ ဖောင်းပွားရောင်လာကာ မောက်တိုမောက်ရည်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်နက်ကိုင်ရဲမက်များသည် ကျောက်သားနံရံမှ အတင်းရုန်းကန်တိုးထွက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဟာ... ထွန်း ထွန်းသော်... ကျောက် ကျောက်နံရံ ကျောက်နံရံကြီးတွေ ကြွ ကြွ ကြွတက် လာ... ဟာ... ဟို ဟိုမှာ”

“ဟာ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဖိုးမင်း၊ သာကိုတွေ့ရပြန်ပြီလဲ၊ ဒီမှာ အသံကြီးတွေကို နားစွင့်နေရတဲ့အထဲ... မင်းက တစ်မှောင့်”

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောက်ဂူအတွင်းပိုင်းဆီမှ အဖြူရောင် မီးခိုးတွေများ ပျံ့လွင့်စီးပျောလာကြပြီး အလင်းရောင်များကို တဖြည်းဖြည်း ဝှဲအုပ်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဂူထဲတွင် အမှောင်ထုတို့ တစ်စတစ်စ မင်းမူကြီးစိုးလာခဲ့ပါ၏။

‘အင်း ဟီး ဟီး .. အင်း ဟီး ဟီး’

‘ဟီ ဟီး ဟား .. ဟား ဟီး ဟီး’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရယ်သံကြီးများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကျောက်ဂူနံရံမှ ရုန်းကြွထွက်လာကြသည့် ဘေးကိုင်လိုက်ရဲ ရဲမက်စစ်သည်များကလည်း ဖိုးမင်းနှင့် ထွန်းသော်တို့ နှစ်ယောက်အား မီးထွက်လှပတတ် မျက်လုံးကြီးများနှင့် စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်ကာ ဝိုင်းဖဲ့တိုက်ခိုက်ကြတော့မည်ကဲ့သို့...။

“ဟေး ဟေး ဟူး ဟူး ဟေး ဟေး”

ဖိုးမင်းမှာ ကြောက်စိတ်ကို မထိမ်းနှိမ့်တော့ဘဲ လက်ထဲမှ လှေရည်ကြီးဖြင့် ကျောက်ဂူနံရံကြီးဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ”

‘ရှစ် .. ဒုတ် .. ချမ်း’

“ဟာ... ဟေ့ ဟေ့ကောင် ဖိုးမင်း... ဂူနံရံကို ဘာဖြစ်လို့ လှုံ့နှစ်ထိုးရတာလဲကွ၊ ဒီ... ဒီကောင်တော့ ရူးကြောင်သွားပြီ ထင်တယ်”

“ဟော... ဟို ဟိုမှာ လာ လာနေကြပြီ ပစ် ပစ် ထွန်းသော်... ပစ် ပစ်ပါဟာ... ဟာကွာ”

ဖိုးမင်းမှာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျောက်နံရံကြီးအား ကြည့်ကာ ထွန်းသော်လက်ထဲမှ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ပစ်ခတ်လိုက်ပါတော့သည်။

‘ဒိန်း ဒိန်း’

“ဟေး သေကြစမ်း... မကောင်းဆိုးပါးကောင်တွေ”

သို့သော် ထူးဆန်းသည်မှာ သေနတ်သံများမှာ ပျောက်မသွားဘဲ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး သိပ်သိပ်ခါသွားအောင် ဖွဲ့ထင်ရိုက်ခတ်နေပါတော့တည်း။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မျက်နှာကြက်ဆီမှ ကျောက်စကျောက်မှုန့်များ ပြိုကျလာသည်ကို ထွန်းသော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဟာ-ခုကွပဲ... ဟေ့-ဟေ့ကောင် ဖိုးမင်း မပစ်နဲ့ မပစ်နဲ့တော့”

‘ဟီး ဟီး အင်း... ဟင်း ဟင်း ဟီး အီး’

ထိုစဉ်မှာပင် စောစောကကြားလိုက်ရသည့် အသံဆိုးအသံများ ကြီးကို ထက်မံ၍ ကြားလိုက်ရရှိနေတာတော့ ဖိုးမင်းတစ်ယောက် ငဏ်းသိမ်း၍ ခုခံနေတော့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည့် အသံများကြားဆီသို့ တစ်မံ၍ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

“ခွေးမသား မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေ ... ကဲကွာ ကဲ”
'ဒိန်း ဒိန်း'

ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံကြီးများနှင့်အတူ
ဖိုးမုန်၏ ကျိန်ဆဲအော်ဟစ်သံများကပါ ပွဲတင်ဆင်သွားသည့်ခဏ ဝေါခနဲ
လှိုက်သံကြီးနှင့်အတူ ကျောက်ဂူများနာကြက်ကြီးမှာ ပဲ့စပြဲပြီးကျလာခဲ့
ပါချေပြီကော။

'ဝေါ ဖျော့ ဝုန်း'

“ဟာ ဖိုးမုန် ... ပြေး ပြေး ပြေးတော့ ... ဂူအမှိုက်ကြီး ပြိုကျ
လာပြီ”

'ဝေါ ဝရော ဘုန်း ဒုန်း'

ထွန်းဘော်မှာ ဂူပိုင်ပိုင်ကြီး ရပ်နေသည်မို့ ဖိုးမုန်၏လက်ကိုဆွဲ
ကာ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်ဂူ
ကြီးတစ်ခုလုံး မျက်နှာကြက်ကြီးပြိုကျသံ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ
တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြိုကျသံကြီးများဖြင့် ကမ္ဘာပျက်ခမန်း ဆူညံလျက်ရှိပါ
ချေပြီ။

'ဝေါ ဝုန်း ဘုန်း ဖရော ဖရော'

သို့တိုင်အောင် လိမ့်ဆင်းလာသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးက
ဖိုးမုန်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် တိုက်ချလိုက်သကဲ့သို့။

'ဝေါ ဖရော ဒုန်း'

“အား ဒိုး”

ကျောက်ဂူများနာကြက်ဆီမှ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြုတ်ကျလာကြ
သော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကလည်း ထွန်းဘော်၏ကိုယ်ပေါ်သို့

တဝေါဝေါနှင့် ပြိုကျခွဲအုပ်သွားပါလေတော့သည်။

မိဖုရားဂူတောင်ပေါ်မှာတော့ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြိုကျသံကြီးများ
အော်ဟစ်ညည်းတွားသံကြီးများ၏ တစ်ညလုံး ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လျက်ရှိပြီး နံနက်အရုဏ်ကျင်းလုနီးမှပင် တစ်တော်စ တိုးတိတ်
ငြိမ်သက်သွားပါလေတော့သတည်း။

စိန်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ဖြန်းခနဲထသွားပါရောက်။
'ဂစ်'

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ဦးခေါင်းထက်မှ 'ဂစ်'ခနဲ တစ်ချက်
အော်မြည်ကာ ဗျံ့သန်းသွားသည့် ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးကြောင့် ဖိုးထော်
ခေါင်းမွေးများပင် ထောင်ထွားလေသည်လား။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အမှောင်ရိပ်များ သိသိသာသာ ဖိုးဖိုး
လာသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတ်လန့်တကြားကြည့်ကာ သူတစ်ယောက်
တည်းထွက်လာခဲ့သည်မှာ မှားသွားခဲ့လေပြီလားဟု တွေးထင်နေမိသည်။

“ဘုရား ဘုရား... ငတောက်ကို အဖော်ခေါ်ခဲ့ရင် အကောင်း
သာ။ ဪ... ဒါလောက်မှောင်သွားလိမ့်မယ်မှ မထင်မိတာ၊ ဟော်နန်း
ကုန်းထိပ်ထိ မသွားတော့ပါဘူးလေ၊ ဟိုရှေ့က တံတားဖြူပေါ်ကပဲ
ထိုင်စောင့်နေရင် ကောင်းမလား”

မြို့ဈေးသို့သွားသည့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ပေတိုးအား စောင့်ကြည့်ရန်
ဖိုးထော်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ကျမှပင် အမှောင်ရိပ်တို့
ကြီးစိုးမင်းမှုနေသည့် ဟော်နန်းကုန်းကို လှမ်းချော်ကြည့်ကာ ဖိုးထော်
တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ဟော်နန်းကုန်း...။

ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း၊ နှစ်ခမ်းမြို့ရွန်ဘက်တွင်ရှိသော တောင်
ဘုန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရှေးအခါကာလကားသည်
က ကျောင်ကျောက်သားများနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဟော်နန်းကြီး
လစ်စေတင်ရှိသဖြင့် ထိုဟော်နန်းကြီးကို အဖွဲ့အမှတ်ပြုကာ 'ဟော်နန်း
ကုန်း' ဟု အမည်တွင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

သွေးဖျက်ညရဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေပုံပြင်

နေ့လူနီနီက ဖိရုရားဂူတောင်ရိုးပေါ်တွင် မေးတင်ကာ နီနီမွေး
မွေးရှိနေရာမှ စုန်းစုန်းမြင်ခဲ့ပါပြီ။ ထို့အတူ အမှောင်ဘက်လည်း ပိုမိုညို
ကြီးစိုးမင်းမှုလာသည်။ လရောင်အလင်းပျောက်နေသည့် ကောင်းကင်
ယံတွင် ကြယ်ဟူ၍ တစ်မှုန်တစ်ပွင့်မျှပင် မတွေ့ရ။

ရံဖန်ရံခါ တိုက်ခတ်နေသည့် ညဉ့်လေဇူးတွင် ကျိုးကျိုးကျည်
ကျည် အော်မြည်သံများ၊ တိုးတိုးညင်ညင် ညည်းညူသံများနှင့် ညဉ့်
သတ္တဝါငယ်များ၏ တိုးဝှေ့ပြေးလွှားသံ၊ အစာလုမာန်ပီသံကြီးများထ
ရောက်ချားဖွယ် စီးပျောပျော်ဝင်နေကြသည်။

ထိုစဉ် သုတ်ခနဲဖြတ်တိုက်သွားသည့် လေဇူးတစ်ဖျက်က ဖိုး
ထော်အား တိုးဝှေ့ဖြတ်ကျော် တိုက်ခတ်သွားသဖြင့် ကျောရိုးတစ်လျှောက်

ထောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဟော်နန်းဆောင်ကြီးမှာ ရှေးက ပူဟိန်ခေါ် တိုက်သူကြီးများ မြို့စားများ၏ မှီးနွယ်စုဝင်များ အသက်ဆက် နေထိုင် အားခွဲကြပြီး နေလာခဲ့သည့်မိသားစုတိုင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အသေဆုံးနှင့်သေဆုံးခဲ့ကြလေသည်။

ထိုကြောင့်လည်း ထိုဟော်နန်းဆောင်ကြီးတွင် မည်သူမျှ မအစွဲကြစေဘဲ စွန့်ပယ်ထားခဲ့ကြရာမှ ချုံနွယ်သစ်ပင်များ ပိတ်ဖုံးကာ ဖုန်းဆိုးကျွတ်ကုန်းမြေရိုင်းတစ်ခုကဲ့သို့ အပိုင်းမြေဆန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် မြေရိုင်းလို့ လူရှောင်၊ လူရှောင်၍ မြေရိုင်းဆိုသည့်နယ် သံသရာလည်ကာ နောက်ဆုံး ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် ဟော်နန်းဆောင်ကြီးမှာ သွေးပျက်ထိတ်လန့်ဖွယ် အနိဋ္ဌာရုံဖြစ်ရပ်များကြောင့် ကျွတ်ကုန်းမြေရိုင်းမြေကြမ်း ဟော်နန်းကုန်း' အဖြစ် အထီးကျန်စွာ ရှင်သန်ကြီးခြင်းလာခဲ့ရပါချေတော့သည်။

အစွန့်ပယ်ခံ 'ဟော်နန်းကုန်း' ၏ ဇာတ်ကြောင်းရာဇဝင်ကလည်း နယ်နယ်စုစု မဟုတ်ပေ။ ယခုလို အမှောင်ညဖို့ မပြောနှင့်... နေ့ငင်းကြောင်တောင် ထင်ဆင်ခြင်ခြင်ရှိသော အချိန်ကာလများမှာပင် အဖော်အလှော်မပါဘဲ မည်သူမျှ အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ခြင်း မရှိကြပါ။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟော်နန်းဆောင်ကြီးပေါ်မှ ညည်းညူပိတ်သံကြီးများ တောက်ခေါက်သံများနှင့် ရံဖန်ရံခါတွင် ဆံပင်ဟူးလျှာနှင့် ဝတ်နံဖြူ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြားသိနေကြရသဖြင့် ထိုဟော်နန်းကုန်းစန်းကျင်သို့ မည်သူမျှ သွားလာဝံ့ခြင်း မရှိခဲ့ကြခြင်းပင်တည်း။

ထိုမျှသာ မကသေး။ ဟော်နန်းကုန်းကြီးအနီးမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြရသော ခရီးသွားတစ်ချို့နှင့် မြို့ရွေးသို့ ရံဖန်ရံခါ သွားလာနေကြသူများဆိုလျှင် ဟော်နန်းကုန်းမှ ခေါင်းပြတ်စေ့ကောင်ကြီးများ၏ ခြောက်လှန့်ခြင်းများကိုပင် တွေ့ကြုံခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဤသို့ဤနယ် နာမည်ဆိုးများဖြင့် ထွက်ကြားလျက်ရှိသော 'ဟော်နန်းကုန်း' အနီးမှ ယခုကဲ့သို့ လ၊မသာ ကြယ်အလင်းပျောက်နေသည့် ညည့်အမှောင်ကာလတွင် အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြတ်ကျော်သွားလာရမည့် ဖိုထော်၏ရင်ထဲဝယ် ကြောက်စိတ်များကသာ တစ်ပိတ်ခြင်းစိုးပင်းပူလာခဲ့ပါချေပြီကော။

သည်ကြားထဲ ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် အိမ်သို့ပင် ခြွံ့ချိန်ချင်သည်စိတ်တို့ကို မနည်းကြီး ချိုးနှိမ်ထားရသည်။

ဆယ်ပေခန့်သာကျယ်သော လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝေါက်နေကြသည့် သစ်ပင်ဝါးပင်များ ထိုလမ်းကို ဖြတ်၍မီးဆင်းနေသော ချောင်းကမ်းငယ်ပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ဆောက်လုပ်ထားသည့် သစ်သားတံထားဖြူတိုက် မျက်တောင်တစ်ချက် မခတ်မိအောင် သတိထား၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဘေးဘယ်ညွှာရှိ လယ်ကွင်းပြင်များနှင့် သစ်ပင်ဝါးပင်များကို ဖြတ်၍တိုက်ခတ်လာသော လေက ပို၍ အေးစိမ့်လာသည်ထင့်... သဘာဝအလေ့အဆက် သိရှိနေသည်မို့ မဝေးသောတစ်နေရာတွင် မိုးရွာနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပါ၏။

“အင်း... မိသားစုချလာခဲ့ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ သူ့ကို ခြော်ခတ်နဲ့”

အိမ်ကိုပြန်သွားပြန်ရင်လည်း ဆူခဲထိနေဦးမှာ အို... ရှုပ်ပါ့တယ်လေ၊ တံတားဖြူထိပဲကဲ ဘေးတော့မယ်”

ဖိုးထော်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက်ပြီး ရှေ့ဆီမှ မခေးတော့သော တံတားဖြူရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေတိုးသံက ပြန် ပြင်းထန်လာကြသည်။ တောင်သရက်ပင်ကြီးများဆီမှ လေနှင့်အတူ ယိမ်းထိုးနေကြသော သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်၊ သစ်ကိုင်းများ ကလည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြသော မကောင်းဆိုးဝါးကြီးများသဖွယ် ရိုးတိုးမိုက်တိပ်လှမ်း၍ မြင်တွေ့နေရသည်။

တောင်သရက်ရွက်များကို လေတိုးသည့်အခါ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ညည်းညူသံတို့ကလည်း တအိအိ တကျီကျီနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးကောင်းကြီးများ ညည်းညူဟစ်ကြွေးနေကြသည်သို့...။

တစ်ခေါ်လောက်ဆိုတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရွှေရစ်မျှော် ဘုရားထီးတော်မှ လေနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဆည်းလည်းလည်းထွက်ခတ်သံ တရွှင်ရွှင်၊ ခေါင်းလောင်းငယ်လေးများအဖ် ခေါင်ခေါင်ပြည်သံလေးများ တစ်ချက် တစ်ချက် ဘုရားကျန်းအောက်ရှိ ကျွဲနို့ပါပင်ကြီးထမ်းမှ လေနှင့်အတူ တဖြိုးဖြိုး တပြောက်ပြောက် ပြတ်ကျနေသော ကုက္ကိုပါသီးကြော့သံနှင့် သစ်ကိုင်းကြော့သံတို့ ကျိုးကျသည့်အသံများကလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညဉ့်ရင်ခွင်တွင် ပဲ့တင်ခြောက်လှန်နေကြသည့်နည်း။

“ဟော”

ထိုအချိန် အရှုအမှောင်ထုကြီးအတွင်းမှ ဖိရောင်တစ်ချက် လက်ခံခဲ့ပြန်သွားသည်ကို ဖိုးထော်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖိခြစ်ခြစ်၍ မေး

ထိပ်မိညှိလိုက်ဟန်တူသည်။ ထို့နောက် မီးနီနီရဲရဲလေးက ရဲသွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်ဖြင့် မြေသားလမ်းကြောပုံပုံလေး အတိုင်း ရွေ့၍ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပါလေ၏။

သို့သော် ဖိုးထော် ချက်ချင်း စိတ်ဓာတ်တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကျသွားသည်။ သူ့အစ်ကိုပေတိုးက ဆေးလိပ်မသောက်တတ်၊ ထိုသူသည် အစ်ကိုပေတိုးမဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ သို့သော် ကိုယ့်အနီးလမ်းကျင်တွင် လူတစ်ယောက်တိုးလာသည်မို့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတို့ အနည်းငယ်လျော့ပါးသွားပါ၏။

ဆေးလိပ်မီးပွားနီနီရဲရဲလေးက တဖြည်းဖြည်း တံတားဖြူအထိသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဖိုးထော် ရပ်စောင့်နေသည့်ဘက် တံတားဖြူထိပ်နှင့် တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာ၏။ ရဲခနဲ ရဲခနဲ ဆေးလိပ်မီးပွားအပျက်တွင် အမှောင်ဖုံးရိပ်ခွင့်၍ ထိုသူ၏မျက်နှာကို ဖြစ်စေ့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မျက်နှာက နီရဲလျက် အစ်ထနေသည့် ရွာပြောက်များမှ လက်ဆမားအရက်သံများ ကိုတော့ကျော်။

“အဟယ်၊ ဟင်မိ”

ဖိုးထော် တံတားဖြူထိပ် အမှောင်ရိပ်တွင် ရပ်နေရာမှ ရောင်းဟန်သံပေးလိုက်ရာ ကိုတော့ကျော် လမ်းလျှောက်၍လာရာမှ မြန်းခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဟော... ရှေ့က တယ်သူလဲကွ”

အမေးသံက မယ်ရင်တော့၊ လျှာလေးအာလေးနှင့် ဝါးရေပါ၏။ ကြည့်ရတာ ဦးတော့ကျော် တော်တော်လေး ရေရိပ်ကိုလှည့်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ပါ... ရွာတောင်ပိုင်းက ပေတိုးရဲ့ညီ ဖိုးထော်ပါ။ အစ်ကို မြို့ရေကအပြန်ကို လာပြီးစောင့်နေတာပါ”

“ဟိုး... ရှိုးတဲ့မှပဲ၊ လန့်လိုက်တာ၊ ငါ သောက်ထားတာ လေးတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ဘူး။ ဒီမှာ တောင်လေး... ကြည့်လည်းစောင့်ဦးနော်၊ တော်ကြာ ဟော်နန်းကုန်းဘက်က ခေါင်းပြတ်သရဲနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်ဟေ့”

ကျောထဲ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အရေးထဲ အရက်သမား ဦးတောကျော်၏ အနှောင့်အယှားမလွတ်သော စကားကြောင့် ထိတ်ခနဲပင်ဖြစ်သွားပါလေ၏။ ကြောက်လန့်စိတ်တို့က သွေးကြောတစ်လျှောက်တိုးရွေ့၍ ဝင်လာကြပြန်သည်။ ပြန်လိုက်သွားရလျှင် ကောင်းမည်လား၊ ဝေခွဲ၍မရ။ သို့သော် အစ်ကိုပေတိုးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမည် ဦးသဖြင့် တံတားဖြူသည်မှာဘက် ထိပ်မှာပင် တံတားတိုင်ကိုမှီကာ ရပ်လျက် စောင့်နေမိခဲ့သည်။

ကိုတောကျော်၏ ဆေးလိမ်းနီနီရဲ့ရဲလေးမှာ လေထိတွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားပါချေတော့သည်။ ဖိုးထော်မှာ သည်လောက်ညဉ့်နက်လိမ့်မည် မထင်သဖြင့် တုတ်မီး (လက်နှိပ်ဓာတ်မီး) ပင် ပါမလာခဲ့ပေ။ ညက ဝိညိုဝိညို တိတ်ဆိတ်လာသည်နှင့်အမျှ ရောက်ချားဖွယ်အသံပေါင်းစုံတို့က ဝိညို လှုပ်ရှားလာကြပြန်ပါ၏။

ထိုစဉ် ရွှေရင်မျှော်တုရားကုန်းဘက်စိမ့်မှ ရွေးအူသံကြီးများကို အထက်မပြတ် ကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် ဖိုးထော်၏ခေါင်းခန်းများ ထောင်ထဲလက်က ကြက်သီးမွေးညင်းများလည်း တဖြန်းဖြန်း ထလာတော့သည်။

‘အူ ဝူး ဝူး အူး ဝူး ဝူး အူး’

မကြာမီ ဟော်နန်းကုန်းကို ဖြတ်ကျော်လာဟန်တူသည့် အရိပ်စောင်းကြီးတစ်ခု၊ လျှပ်စီးတစ်ခုမျှော် ဖြတ်ခနဲအဝင်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထူတစ်ယောက် တံတားဖြူဘက်သို့ လျှောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်။ ပန်းပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ထမ်းလာသည်ထင်၊ အလှမ်းဝေးချေသဖြင့် လူလုံးမကွဲသေးပေ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီလူ ဖြူးလမ်းဘက်ကနေ လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟို... ဟို ဟော်နန်းကုန်းပေါ်က ဆင်းလာတာလား၊ ငါ ငါ သေချာမမြင်လိုက်ရဘူး”

ဖိုးထော်စိတ်ထဲတွင် ဝေဝေဝေါ ဖြစ်နေပါ၏။ နဂိုကတည်းက ကြောက်စိတ်က ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေရသည့်အထဲ မသေချာသော ဒီတစ်ခုရာ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုကြောင့် စန်းစနေနှင့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဟုတ်လိုဟုတ်ငြားဟူသော စိတ်အရင်းခံဖြင့် တံတားဖြူပေါ်မှ ထစ်လှမ်းချင်း ရှေ့သို့ လျှောက်လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

“တုရားသိကြားမလို့ အစ်ကိုပေတိုးပဲ ဖြစ်ပါစေ”

ဖိုးထော်မမျှ ကိုတံ၍ဆုတောင်းရင်း တံတားဖြူတစ်ဖက်ဆီသို့ ချီတခို လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည့်တိုင် ကျင့်ဘားရေခဲပြီဖြစ်သော မျက်လုံးများက တံတားပျဉ်ချပ်များကို ခပ်ဝါးဝါးမျှ ဖြည့်နေရသည်။ မည်းမှောင်နေသည့် ညဉ့်ကောင်းကင်တွင် မိုးကြိမ်းသံ၊ ရွှေရင်လက်သံများက အနည်းငယ် စိပ်လာပါ၏။

ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ လျှပ်ရောင်နှစ်ချက်မျှ ဆက်၍... ဖြူးလမ်းကြောင်းအလင်းရောင်အောက်တွင် တံတားဖြူတစ်ဖက်ထိပ် အစစ်

တွင် ထိုသူကို ထုခွဲ၍ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကြိမ်ခြင်းပြားတစ်လုံးကို ညာဘက်ပန်းထက်တွင် ထမ်းထားသည်။ ပုဆိုးတိုတိုနှင့် လမ်းလျှောက် လာပုံကမူ သူ၏အစ်ကိုပေတိုးနှင့် အတော်တူသည်။ ကြိမ်ခြင်းကွယ်နေ သဖြင့် မျက်နှာကိုမူ ပိပြင်စွာ မမြင်လိုက်ချ။

တပြည်ပြည်နှင့် တံတားအလယ်သို့ နှစ်ယောက်သား ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အဝေးဆီမှ ခွေးအူသံသဲ့သဲ့နှင့် သုတ်ခနဲ တိုက်ခတ်လာသည့် ညဉ့်လေဈေးတစ်ချက်ကြောင့် ဖိုးထော် ကျောရိုးတစ် လျှောက် စိန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်သို့ ...။

ထိုစဉ် တဖြန်းဖြန်းနှင့် လင်းလက်သွားသော လျှပ်ရောင်တွင် သူ့ရှေ့မှ လျှောက်လာသူကို ဘွားခနဲ အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရသည်။ စော စောတက ပုံစံအတိုင်းပင် ကြိမ်ခြင်းငယ်ကို ပန်းတွင် ထမ်းထားလျက်ပင်း သို့သော် ...။

သို့သော် ...

ဦးခေါင်း... ဦးခေါင်းကို မမြင်မတွေ့ချ။ ဖိုးထော်တစ်ကိုယ် လုံး ကျင်ခက်နှင့် အတိုခံလိုက်ရသလို တုန်တက်သွားသည်။

"ဟား အား... အောင်မယ်လေးဗျ၊ ခေါင်း... ခေါင်း ခေါင်း မြတ်ကြီး... အ အား"

ဖိုးထော်၏ ငယ်ငယ်ပါးအောင် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော် လိုက်သည့် အသံနက်ကြီးက တိတ်တိတ်အေးအေးသည့် ညဉ့်အမှောင်အောက် တွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်ကာ ထိုးဖောက်ပျံ့လွင့်သွားပါတော့သတည်း။

အခန်း (၃)

များပြားစောင့်သောမြို့ သို့မဟုတ် ရာဇဝင်ထဲက နန္ဒီခမ်း

နန္ဒီခမ်းမြို့ ...။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှေ့မြောက်ဘက်ဒေသ၊ ဧန္တီလီမြစ်ကမ်းတွင် တည်ရှိပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၊ မူဆယ်ခရိုင်တွင် ပါဝင်သော 'နန္ဒီ ခမ်းမြို့' သည် နယ်မြို့လေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ရွှေလီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ ယူနန် ပြည်နယ်၊ ရွှေလီခရိုင်နှင့် သဘာဝမြေအနေအထားအရ နယ်နိမိတ်ရှင်း မြင်လျက်ရှိသော နယ်စပ်မြို့လေးတစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါချေ၏။ ထိုအတိုင်း နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ကုန်စည်ကူးဝေရောင်းဝယ်ရာ အချက်အချာအစသဖြင့် နှမ်း၊ တရုတ်၊ ကုလား၊ လှူးရိုးပေါင်းစုံ ဝယ်ယူရသည်ကြားများ ကျက်စားရာမြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါချေ၏။

နမိခမ်းမြို့ကလေးကို စတင်တည်ထောင်သည့်ခုနှစ်မှာ ကောဇာ
သက္ကရာဇ် (၁၀၀၄) ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး ထိုစဉ်အချိန်ကာလကမူ လူနေအိမ်ခြေ
များပြားလှသော ရွာကြီးတစ်ရွာမျှသာ ဖြစ်သည်။ တောင်စဉ်တောင်တန်း
ကြီးများပေါ်မှ မြစ်ဖျားခံကာ စီးဆင်းလာသော 'နမိခမ်းဖောင်ချောင်း'
သည် မြို့၏တောင်ဘက်ပိုင်းမှ မြောက်ဘက်ပိုင်းသို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းကာ
မြို့ကို အထက်ပိုင်းနှင့်အောက်ပိုင်းဟူ၍ သဘာဝတရားကြီးက အချိုးကျ
ကျ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပေးခဲ့ပြီး ရွှေလိမ္မော်ကြီးထဲသို့ စီးဝင်သွားပါလေ၏။
ထို နမိခမ်းဖောင်ချောင်းကို အစွဲပြု၍ မြို့ကိုပင် 'နမိခမ်းမြို့' ဟူ၍ ခေါ်
တွင်သမုတ်ခဲ့ပါသည်။

'နမိခမ်းဖောင်' ဆိုသည်မှာ (နမိ=ရေ) (ခမ်းဖောင် = ရွှေလိမ္မော်)
ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် 'နမိခမ်းဖောင်' ဆိုသည်မှာ 'ရွှေ
လိမ္မော်ချောင်း' သို့မဟုတ် ရွှေထွက်သောချောင်းဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါချေ၏။

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၀၃၉) ခုနှစ်တွင် ပိုင်းမောဒေသရှိ 'ပုဟိန်
ခေါ် တိုက်သူကြီး၏ အဆက်အနွယ်ဖြစ်သူ 'ပုဟိန်ပေါ်ခေါ်' ကို မြို့စား
အဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည်။

မြို့စားကြီးဖြစ်လာသူ 'ပုဟိန်ပေါ်ခေါ်' ကလည်း အမြော်အမြင်
ကြီးသူပင် 'နမိခမ်းမြို့ကြီး' ကို စတင်၍ တိုးချဲ့ထူထောင်ခဲ့သည်။ မြေလွှာ
မြေရိုင်းများကို ခတ်ထွင်ရှင်းလင်းခေမီ ရွာသူရွာသားများကို အကွက်ချိတ်
ကာ နေရာခွဲဝေပေးခြင်းခဲ့သည်။ ထိုအတောအတွင်းမှာပင် 'ပေါ်လိတ်
အမည်ရှိ အကျင့်သီလကောင်းမွန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အား ခုတ်
ခေမီပြီး အာသနာတောင်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းချီးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြို့စားကြီး 'ပုဟိန်ပေါ်ခေါ်' နှင့် ဘုန်းတော်ကြီး

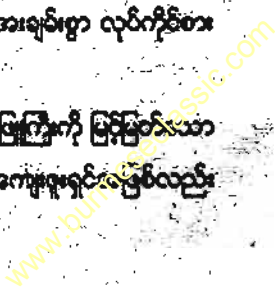
'ပေါ်လိတ်' တို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဆူကို တည်ထားကိုး
ကွယ်ကြရာ ဖိစဉ်ခေတ်တွင် နမိခမ်းမြို့ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ထူးဆန်း
သော ကျားဖြူကြီးတစ်ကောင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုကျားဖြူကြီးမှာ မည်သူ့ကိုမျှ အန္တရာယ်မပြုဘဲ
နမိခမ်းဖောင်ကြီးတန်းနှင့် တောင်ယာစိုက်ခင်းများတစ်ဝိုက်တွင်သာ နေ
ထိုင်ကျက်စားလျက် ရှိပါ၏။

ပို၍ထူးဆန်းဆုံးသြဗ္ဗယ်ရာကောင်းသည်မှာ ထိုကျားဖြူကြီးသည်
ထူတိုသာမက သူ၏အစားအစာဖြစ်သည့် ကျွဲ၊ နွား၊ ခွေး စသည့်
ရေညှိသည်တိရစ္ဆာန်ကိုမျှ အန္တရာယ်မပြုဘဲ နမိခမ်းမြို့ကြီးကို ကာကွယ်
အာဇာနည်ရှောက်ပေးခြင်း၊ လယ်ယာစိုက်ခင်းများကို ဖျက်ဆီးတတ်သည့်
အောက်ကြီးများရန်မှ ကာကွယ်ပေးခြင်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
ပေးလေ၏။

ထိုကျားဖြူကြီး ရောက်ရှိလာခဲ့ချိန်မှစ၍ လယ်ယာစိုက်ခင်းများ
ကို ဖျက်ဆီးစားသောက်တတ်ကြသည့် ဆင်ရိုင်း၊ တောဝက်ကြီးများနှင့်
အခြားသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကြီးများမှာ နမိခမ်းမြို့အစွန်အဖျားနား
သို့ပင် ရှဉ်းကပ်လာနိုင်ဖို့ ဝေးစွာ... တောင်ယာစိုက်ခင်းများဘက်သို့ပင်
အကွက်ချိတ်ခင်ရောက်လာရုံခြင်း မရှိကြတော့ခြင်းကြောင့် နမိခမ်းမြို့သူ
မြို့သားများနှင့် လယ်သမား၊ မြို့သမားတို့မှာ အေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စား
သောက်ခွင့်ရခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် နမိခမ်းတစ်မြို့လုံးက ကျားဖြူကြီးကို မြင့်မြတ်သော
အထိကျားကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ ကျေးဇူးရှင်းလင်းဖြစ်လည်း
ကောင်း ယုံကြည်သတိပတ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် အချိန်ကာလ နှစ်ပရစ္ဆေဒများစွာတို့ကို အေးချမ်း ထည်ထည်စွာ ကော်လွှားဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာမှ ကျားဖြူကြီးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပါတော့သည်။

နန့်ခမ်းမြို့သူမြို့သားများမှာ သူတို့၏ကျေးဇူးရှင် ကျားဖြူကြီး သို့မဟုတ် နတ်ကျားရှင်ကြီး သေဆုံးသွားသည့်အခါ ကြိမ်မီးအုံးသကဲ့သို့ ပူဆွေးသောကရောက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးရှင် ကျားဖြူကြီး အား အမှတ်တရဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ကျားဖြူကြီးသေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် နေရာတွင် 'လွမ်းစေတီ' တစ်ဆူတည်ကာ ထိုစေတီကိုလည်း 'ကျားဖြူစေတီ' ဟု ဘွဲ့မည်သမုတ်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

မှတ်ချက် ။ ။ အထိမ်းအမှတ်စေတီအဖြစ် တည်ထားသော (ကျားဖြူစေတီ) သည် နန့်ခမ်းမြို့လယ် ဘုရားကြီး ၏ အနောက်မြောက်ဘက် ပေသုံးရာခန့်အကွာ တွင် ယနေ့အချိန်ထိတိုင် တည်ထားကိုးကွယ် လျက် ရှိပေသည်။ (စာရေးသူ)

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၁၃၉) ခုနှစ်တွင် နန့်ခမ်းမြို့စားကြီး 'ဗဟိုပေါ်ခေါ်' နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးပေါ်လိတ်တို့ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုလုပ် တည်ထောင်အမြင့်မြောက်တောင်ရှိသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တစ်ဆူကို စတင်ဆုလုပ်၍ တည်ထားကိုးကွယ်ကြပြန်သည်။ ထိုစေတီကာလမှ ခရစ်နှစ် (၁၇၇၆-၁၇၈၂) ကုန်းဘောင်ခေတ်၊ စဉ့်ကူးမင်းလက်ထက်နှင့် ခေတ်ပြိုင်ကာလများဖြစ်သည်။

ထိုနောက် ခေတ်ကာလရေစီးကြောင်း တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ရာမှ သက္ကရာဇ် (၁၂၂၉) ခုနှစ်၊ နန့်ခမ်းမြို့စားကြီး ခွန်ဆန်မြို့

လက်ထက်တွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ် (မဟာမုနိဘုရားကြီး) အား မူလ ဉာဏ်တော် (၆) တောင်မှ ဉာဏ်တော် (၉) တောင်အထိသို့လည်းကောင်း၊

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၂၉၉) ခုနှစ်၊ မြို့စားကြီး 'ခွန်မင်လာ' ထက်ထက်တွင် ဗန်းမော်မြို့နေ ပွဲစားကြီး ဦးဖယ် (မန်ဝိန်း) က ယခင် ဉာဏ်တော် (၉) တောင်မြင့်သည့် (မဟာမုနိဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး) ထို့ ဉာဏ်တော် (၁၂) တောင် အမြင့်အထိလည်းကောင်း အသီးသီး ထိုးမြှင့်ပြုပြင်တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကြာခဲ့ပါပြီ...။

သက္ကရာဇ်အဆက်ဆက်၊ ပုဂံနိအဆက်ဆက်၊ မြို့စားအဆက်ဆက်ဖြင့် 'နန့်ခမ်းမြို့' သည် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်း ခဲ့ရသည်။

ဆိုးဝါးလှသော သဘာဝဘေးဒဏ်၊ မြေငလျင်ဇလစ်များနှင့် နီဒဏ်လေဒဏ်များကို ခါးသီးကြမ်းစွာ ခံစားလာခဲ့ရသလို ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်မီးလျှံကြီးနှင့်အတူ စက်သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံ၊ ဗုံးသံများကြား တွင်လည်း လူးလွန်ရှုန်းကန်ရှင်သန်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

နန့်ခမ်းမြို့လေး၏ ကျေးဇူးရှင်ကျားဖြူကြီးကို အမှတ်တရအဖြစ် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည့် 'ကျားဖြူစေတီကြီး' ပင် သဘာဝဘေး ဒဏ်ကြောင့်လေလား၊ စစ်ဆေးဒဏ်ကြောင့်လေလားမသိ...။ ဘုရား

ငုတ်တိုဘဝဖြင့် ချွံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားတွင် ရောက်ရှိနေခဲ့ပါချေပြီ
ကော။

ထိုအတူ နှစ်ခမ်းမြို့၏ အစွန်အဖျားတောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင်
ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကျောက်သားဟော်နန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုက
လည်း စွန့်ပယ်ထားခဲ့သည့် နှစ်ပရိစ္ဆေဒများအောက်တွင် ပုန်းဆိုးကုန်းကြီး
သဖွယ် ဖြစ်တည်လျက် ရှိနေပါချေ၏။

ရှေးအတိစောကာလကတည်းက စကျင်ကျောက်သားများဖြင့်
ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ စည်ဆောက်ထားခဲ့ပါသော်လည်း ယခု ပစ္စက္ခ
အချိန်ကာလတွင်မူ တောကြီးမျက်မည်းထဲဝယ် ပိုင်ရှင်သခင်မှအဖြစ်
တည်ရှိနေပါလေ၏။ ထိုဟော်နန်းကြီးကို အစွဲပြု၍ ထိုတောင်ကုန်းကို
'ဟော်နန်းကုန်း' ဟူ၍ ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုဟော်နန်းကြီးမှာ ခေတ်ကာလအဆက်ဆက်၊ မြို့စား ပုဂံဘိ
အဆက်ဆက် မျိုးနွယ်စုဝင်များ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သက္ကရာဇ်
(၁၃၀၀) ပြည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ ဟော်နန်းကုန်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်
မြို့စား ပုဂံဘိများမှာ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်လာခဲ့သည်မသိ ...။ တစ်ယောက်
ပြီးစာစ်ယောက် ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထို 'ဟော်နန်းဆောင်'ကြီး တွင် မည်သူ့
ဆက်လက်၍ နေထိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိကြတော့ဘဲ တောအုပ်တောင်ကုန်းကြီး
ထက်ဝယ် စွန့်ပယ်ထားခဲ့ကြခြင်းပင်။

တိတိပပဆိုရလျှင် ... (၁၃၀၇) ခုနှစ်တွင် ထိုဟော်နန်းကုန်း
တွင် နေထိုင်သွားခဲ့သည့် မြို့စားကြီးခမ်းဆေးဟန် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက်
ပိုင်းမှစတင်၍ မည်သည့်မြို့စား၊ ပုဂံဘိမျိုးနွယ်ဆက်များမှ နေထိုင်

ခြင်း မရှိကြတော့ပေ။ ထိုပြင် ပုန်းဆိုးကုန်းဆန်ဆန် စွန့်ပယ်ခြင်းခံထား
ရသဖြင့် တောရိုင်းမြေရိုင်းသဖွယ် ဖြစ်တည်လာခဲ့ပါချေတော့သည်။
ဟော်နန်းစံအိမ်တော်နှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်ခဲ့သည့် စိုက်ခင်း၊
ထောင်ယာများနှင့် ဥယျာဉ်ခြံမြေများကိုလည်း ဆက်လက်၍ အသုံးမပြု
တော့ဘဲ ဤအတိုင်းပင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ နဂိုကတည်းက
မြို့စွန့်မြို့ဖျားတွင် တည်ထားခဲ့သည့် ဟော်နန်းစံအိမ်တော်ကြီးနှင့် ဥယျာဉ်
ခြံမြေများမှာ ယခုကဲ့သို့ ပိုင်ရှင်များ၏ စွန့်လွှတ်ပစ်ပယ်ခြင်းကို နှစ်ရှည်လ
များ ခံစားခဲ့ရသည့်အခါမှာ တောရိုင်း၊ မြေရိုင်းဖြစ်ကာ ပုန်းဆိုးတောကြီး
သဖွယ်သာ ဖြစ်တည်လျက်ရှိပါချေတော့သည်။

ခြင်းညိုကြီးပေါ်မှ ပြည့်စုံအောင်က တောစစ်ကမ္ဘာစွန်းကလေး
တွင် လေးဖက်ချည်ညို၊ မြင်းဖက်ကို ဆွဲ၍တန်လိုက်သည်။ ပါးချပ်တခဲခဲ
နှင့် ခြင်းညိုကြီးကလည်း နာခေါင်းနှစ်ပေါက် ပွချည်၊ ပိန်ချည်၊ လည်ဆံ
ချည်း၊ တဖွားဖွားလန်ရင်း သခင်အလိုကို ကြည့်ဖြူစွာ လိုက်လျောပြီး
ချည်း ခေါင်းတင်မော့မော့နှင့် မြူးနေပါ၏။

ပြည့်စုံအောင်၏မျက်လုံးအစုံကမူ တောင်ကုန်းထိပ် ချွံနွယ်
ပိတ်ပေါင်းများကြားမှ ခေါင်းပြုလည်မော့နေဟန်ရှိသည်။ 'ဟော်နန်း
ဆောင်' ကြီးဆိုသို့ စူးစူးနှစ်နှစ် ကြည့်နေသည်။ ဝင်လှဆဲနေလုံးနီနီကြီး
အောက်တက်တောကြီးတန်းရှိ ဝါးရှည်ကြီးများကြားမှ နီမြန်းသော
တောင်ရိုင်းကြီးဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်နေပါ၏။

စွန့်ပယ်ရောင်ဆင်းထားသည့် ဆည်းဆာနေခြည်အောက်တွင်
တောင်ကုန်းများနှင့် အခိုင်အခန့်ဆောက်လုပ်ထားသော ငှက်ဟောင်း
ဟော်နန်းဆောင်ကြီးက တောင်ကုန်းကမ္ဘာထိပ်မှနေ၍ ပြည့်စုံအောင်အား

ဝိုင်း၍ကြည့်နေဆဲကဲ့သို့ စနစ်တကျ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကျောက်
သားဟော်နန်းဆောင်ကြီးသည် ထိုစဉ်အချိန်ကသာဆိုလျှင် မည်မျှကြီး
ကျယ် ခမ်းနားပါချိန်မည်နည်း။

မြခြူးနွယ်လိမ် တထိန်ထိန်နှင့် ဖန်ရောင်မှန်ရောင် တပြေး
ပြောင်တလက်လက် အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းတို့ဖြင့် ပူဟိန်မြို့စားဟူ
သော ဂုဏ်ဒြပ်တို့သည် မိုးယံသို့တိုင် လွင့်ပျံချီနေပေလိမ့်မည်။

ထို့တစ်ဖက်ကား ဟော်နန်းဆောင်ကြီးမှဆင်းလျှင် စိတ်လှောင်
ကြည်လင်ကာ အပန်းပြေပျောက်နိုင်စေခြင်းအလို့ငှာ ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့
သင်းသင်း၊ စမ်းရေစီးသံ၊ ကျေးငှက်သံလေးများ တိတိတာတာနှင့်
သဘာဝပန်းချီကားချုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြန့်ခင်းချထားသည်လို့ စိတ်ခံစားမှု
စွမ်းနိုင်သည့် နတ်ပန်ဥယျာဉ်ကြီးကလည်း ဟော်နန်းကုန်းတောင်ခြေတွင်
ငှားငှားစွင့်စွင့်၊ စိမ်းစိမ်းရိရိနှင့် မသာစတောင်း သာနေပေလိမ့်မည်ထင်

သို့သော် ယခု ပစ္စက္ခအချိန်ကာလတစ်ခုမှာမူ အဆောင်ဆောင်
အခန်းခန်းဖြင့် ပူဟိန်မြို့စားအဆက်ဆက် စံမြန်းခဲ့ကြသည့် 'ဟော်နန်း
ဆောင်' ကြီးနှင့် ဥယျာဉ်တော်ကြီးသည် မည်သူမျှ မလွန်ဆန်နိုင်သော
'သင်္ခါရတရား' ရေစီးကြောင်းတွင် အပြောင်းအလဲများစွာဖြင့် 'ဖြစ်ထည်
ပျက်' ခဲ့ရပါချေပြီတည်း။

ထိုစဉ် ပြည့်စုံအောင်ရှိနေသည့် တောစပ်ကုမ္ပဏီသို့ နောက်
ထပ်မြင်းတစ်စီး ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်သည်။ မြင်းပေါ်မှာတော့ ပြည့်စုံအောင်
နှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိမည့် လူညိုထွားကြီးတစ်ယောက်။

“ဘယ်လိုလဲ ပြည့်စုံအောင် . . . ဒီဟော်နန်းကုန်းနားက မစ္စ
နိုင်တော့ဘူးလား။ သူတကာတွေ နေနေ့ညည ကွမ်းရှောင်သွားကြတာ

'ဟော်နန်းကုန်း' ကြီးကို မင်းကျွဲနဲ့ပဲ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားနေရ
တယ်လို့ကွာ့ ကဲ သူငယ်ချင်း . . . နေလည်းဝင်တော့မယ်၊ ဒီနေ့တော့
ပြန်ကြပါစို့ကွာ့”

နောက်မှရောက်လာသည့် မြင်းညိုရှင် လူညိုထွားက ဟော်နန်း
ဆောင်ကြီးရှိရာသို့ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသည့် ပြည့်စုံအောင်အား
ခြင်းချင်းယှဉ်ရပ်လျက် ပြောဆိုလိုက်ပါ၏။

“အား . . . ငါက ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အံ့မောင်ရယ်၊ နှင့်ခမ်း
မြို့စွန်မှာ ထူးထူးခြားခြားဆောက်ပြီး နေထိုင်ကြတဲ့ မြို့စားကြီးတွေရဲ့
စိတ်ကူးကို ဉာဏ်မီသမျှ လိုက်ပြီးတွေးကြည့်နေတာပါ”

“ဪ . . . သူတို့က ရွာသူရွာသားတွေ၊ နယ်သူနယ်သား
တွေရဲ့ အရှင်သီခင်ကြီးတွေလေ၊ တစ်နည်းပြောရရင် သာမန်ပြည်သူ
ဗျာထုတွေနဲ့ မတူတဲ့ အမြင့်စံ ဟော်နန်းမျိုးနွယ်တွေပေါ့ကွာ၊ ပြောရရင်
ခင်းရိုးရာစာ လူကုထံအသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ ဝေလေ့စရိုက်အတိုင်း တသီး
ထခြားဆောက်ပြီး နေကြတာပေါ့ကွာ”

လူညိုထွားကြီးအံ့မောင်က နှင့်ခမ်းမြို့သို့ အလုပ်တာဝန်နှင့်
အခြင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပြည့်စုံအောင်အား ဟော်
နန်းကုန်းထက်မှ ဟော်နန်းဆောင်ကြီးအကြောင်းကို သူလိနားလည်သမျှ
ရှင်းပြနေပါ၏။

စင်စစ် ပြည့်စုံအောင်သည် သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာသစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။ နှင့်ခမ်းမြို့နှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေသည့် နှုတ်ချွယ်
တောင်နှင့် မိဖုရားဂူတောင်တို့တွင် သတ္တုတွင်းလုပ်ကွက် စင်ဆစ်တို့
လုပ်ကိုင်ရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း အံ့မောင်က နှစ်ခမ်းသားစစ်စစ်၊ စီးပွားရေးသမား လူမျိုးလူ့တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နှစ်ခမ်းမြို့အဝင်တွင် ထည်ဆိုခန်းကြီးတစ်လုံး ဆောက်ကာ တစ်ဖက်က ကျောက်လုပ်ငန်းတို့ စီးပွားဖြစ်လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ပါ၏။

ဆည်းဆာလေ့မူတစ်ချက်က မြေပေါ်တွင်ရှပ်ကာ ရွက်ကြွတ်တို့ကို အစွယ်ခန်းကျိစယ်သွားသည်။ ပေါက်လဲအင်္ဂုဏ်လေးတွေ တစ်စီနှင့် ဖူးတံတွေ သီနေကြပြီ။ ကျွန်းပင်း အင်ပင်ကြီးများသည်ပင် ရွက်ဟောင်းများကို မြေသို့ခါချထားကြသည်အတွက် ခွများတွင်ကား မြေရှိရောင်ချင်ချင် ပြေးနေကြသည်သို့ ...။

“အင်း... မင်းပြောသလိုသာဆိုရင် ဟို အလယ်ခေတ် ဥရောပက နှုတ်ကြီးတွေကို လက်လုပ်လက်စား တောင်သူလယ်သမားတွေ နဲ့ တင်းဝေပြီး လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အစွန်အဖျား တောင်စွယ်တောင်ကုန်းတွေထက်မှာ ရဲတိုက်ကြီးတွေဆောက်လုပ်ပြီး တသီးတခြား ခံနေထိုင်ခဲ့ကြသလိုပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ပြည့်စုံအောင်ရေ... ဟင်း ဟင်း... ငွေကြေး ဝန်ပစ္စည်း ပြည့်စုံကြတဲ့ မင်းမှထမ်းတွေနဲ့ လူကုတ်အသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ ရူးသွပ်ခြင်း လေ့စရိုက်တစ်ခုပေါ့ကွာ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အပြန်ခရီးတွင် ရေးရေးမျှသာထင်သော လမ်းကို စမ်းရွံ့သွားခြင်းနှင့်ခဲ့ကြသည်။ တောလမ်းဟူသည် တွင်သူ၊ သွားသူ အမြဲဥဒဟို သွားလာဖြတ်သန်းကြပါမှ လမ်းရာထင်သာနိုင်လျက် လူသူအသွားအလာ အရောက်အဖောက်နည်းပါးခဲ့လျှင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဆီးဆို့ပိတ်နေစေမည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း 'ဟော်နန်းကျွန်း' သည် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းရာ နယ်မြေဖြစ်နေခဲ့သည်။ နယ်မြေကြမ်းခြင်း တစ္ဆေသရဲခြောက်သည်ဆိုသည် နာမည်ကြီးခြင်း။ လူနေအိမ်ခြေများနှင့် တသီးတခြား ထည်ရှိနေခြင်း စသောအချက်တို့ကြောင့် ပင်ရိပ်ဆိုင်းဆိုင်း သစ်ပင်ကြီးများဖြစ်ကြသည့် ကျွန်းပင်း အင်ပင်နှင့် ခဲညောင်ပင်ကြီးများနှင့် ပျက်စီးနေသည့် ဥယျာဉ်ခြံမြေကြီးများထဲမှ ဖယောင်းပန်းပွင့်၊ ကြောင်ကြီးတူ၊ သစ်ခွပန်းရောင်စုံများက ခူးယူသွင်းလျက် စွင့်စွင့်မွတ်မွတ် ပေါက်ရောက်နေကြသည်မှာ တောပန်းတဖြိုင်ဖြိုင်နှင့် တောနက်ကိုင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်သည်လျက် ရှိပါချေပြီကော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... မှောင်ရီသန်းစ ဆည်းဆာနေခြည်ကို ဆော့ခိုင်းလျက် အပြန်ခရီးနှင့်လာကြသည့် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် လူနှစ်ယောက်ကမူ နှစ်ခမ်းမြို့တွင်းဆီသို့ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ...။

သွားကင်ရန်တို့ က မွေးယုံလျက်။

ဘိုတဲကြီး၏အောက်ထပ်ဆီမှ အင်ရှင်ဖီးစက်သံသံသဲသဲက ညဉ့်
စာရွာကို ကြီးစိုးမင်းမူနေပါ၏။ ဘိုတဲကြီး၏ ဝရန်တာထက်မှာတော့
ဒီချောင်းအပြာလေးတစ်ချောင်းက မှန်ဝါးဝါးအလင်းကိုသာ ပေးဆောင်
ချွတ် ရှိနေသည်။

ပြည့်စုံအောင်ကမူ သူ၏ အရက်ခွက်ထဲမှ ဝီစကီကို ခပ်ပါးပါးမှ
ဆောက်ရင်း ညနေခင်းက မပြီးပြတ်သေးသော 'ဟော်နန်းကုန်း' အရေး
တိစ္ဆာကို ဆက်၍ မေးမြန်းစေ့ငုနေပါ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဟော်နန်းဆောင်ကြီးကို ဒီအတိုင်းကြီးပဲ တောကြီး
ဗျာတ်မည်းထဲမှာ စွန့်ပစ်ထားကြတာပေါ့ ... ဟုတ်လား အံ့မောင်”

“အင်း ... ပြောရရင်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ
တဲ့ ငါလည်း သိပ်ပြီး ဟုတ်တိပတ်တိ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ရှေးမိနောက်မိ
သတ်ကြီးရွယ်ဆိုကြီးတွေမှ ကောင်းကောင်းသိနိုင်ကြတော့မှာ၊ လော
ဆောဆယ်တော့ ဒီတော်နန်းကုန်းကြီးဘက်ကို ဘယ်သူမှ မသွားရဲ
ဆောခဲကြတာတော့ အမှန်ပဲကွ”

“ဟုတ်တယ် ကောင်လေး ... ဒီဟော်နန်းကုန်းက သရဲ အ
ချွန်ချွန်တာ၊ နေခင်းကြောင်တောင်ကြီးတောင် အဲဒီအစားက တယ်
သူမှ မြတ်သွားပြတ်လား မလုပ်ခဲကြဘူး။ နှင့်ခင်းမြို့သာတွေ ပြောဆိုနေ
ကြတာကတော့ နဲ့နေတာပဲ ဟဲ့ ... ခေါင်းပြတ်သဲကြီးကို တွေ့ရတယ်
ဆို ဆိုလိုဆို၊ ဝတ်ရုံဖြူတစ္ဆေပတစ်ကောင် ရှိတယ်ဆို ပြောလိုပြောနဲ့
သတင်းကြီးနေတာတော့ အမှန်ပဲ ကောင်လေးရေ”

မုဆိုးကြီးဦးဖိုးထိက သူ၏ ဝါးခေးတံကြီးကို ခေးတစ်ဆုံ

အခန်း (၄)

ပါးစပ်ရာဇဝင်ထဲက တစ္ဆေမိဂုရားဂူ

ညဉ့်လေကလေးက တစ်နေ့လုံး ကျစ်ကျစ်လောင်လောင် ပူနေ
သော မြေပြင်ပေါ် ရှုပ်တိုက်၍ မြေငွေ့ကလေးများကို အအေးဓာတ်ဖြင့်
သမအောင် ဝှေ့ယမ်းရောနှောနေပါ၏။

ရုတ်တရက်သော် သစ်ရွက်လှုပ်သံပင် မကြားရ။ သစ်ပင်ထိပ်
များကြားမှ ပြာနန်းနှင်းကောင်းကင်နှင့် ဖိုတ်တုတ်ဖိုတ်တုတ် ကြယ်တစ်
ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ဘိုတဲကြီး၏ ဝရန်တာထက်မှာတော့ ပြည့်စုံအောင်၊ အံ့မောင်၊
အံ့မောင်ထိပြီးကြီး မုဆိုးကြီးဦးဖိုးထိတို့က စကော့ချီဝီစကီတစ်လုံး
အဖော်မြဲကာ စကားလက်ဆုံကြနေကြသည်။ စားစရာကမူ လူပျိုကြီး
အံ့မောင် စီစဉ်ပေးသည့် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် သိရွှေနှင့် တောကြောင့်

ထပ်မံပြည့်ရင်း စကားဝိုင်းထဲသို့ ဝင်၍ပြောဆိုလိုက်ပါ၏။

“ဗီဇိသလောကီကတော့ အဲဒီဟော်နန်းဆောင်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ဝှစ်ရံနို့ဗွား အဆက်အနွယ်တွေဟာ သက်ဆိုးမရည်ကြဘူးတဲ့။ ထစ်ထောက်ပြီးတစ်ယောက် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သေကုန်ကြရတာပဲလို့ ပြောကြတယ်။ နောက်တော့ ဘယ်သူမှ မနေခဲ့ကြတော့လို့ ဒီအတိုင်းပဲ ဟော်နန်းကြီးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြတာလေ။ အေး... တစ်ခုရှိသေးတယ်... ဂျပန်ခေတ်က အဲဒီဟော်နန်းကြီးကို ဂျပန်ကောင်ပေတိုင်ဌာနချုပ် လုပ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့်များ ပိုပြီးဆိုးဝါးသွားတာလား မသိတော့ပါဘူး။ ငတ်ကင်လေးရယ်”

ပြည့်စုံအောင်က သောက်လက်စအရက်ခွက်ကို ချကာ ဆတ်သားခြောက်ကြော်တစ်ဖတ်ကို ဝါးရင်း ဟော်နန်းကုန်းရာစင်ကို စိတ်ဝင်စား နားထောင်နေပါတယ်။ အံ့မောင်ကမူ တဖောက်ကန်းဝါဒီသမား။ ဤတုသို့သောဖြစ်ရပ်များကို အမဲအကြည်မရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် စကော့ချိပ်စက်ီကိုသာ စိတ်ကြိုက်သောက်လျက်ရှိသည်။

“ကဲ ပြည့်စုံအောင်... ဘာမှ အသုံးမရှိလို့မရတော့တဲ့ ခေတ်ဟောင်းက အဆွေးအမြည့်တွေကို လှန်လှော့ပြီး ရှာဖွေမနေနဲ့တော့။ ဝှစ်ရံနို့ဗွား တောထည်အမဲပစ်ကြမယ့်ကိစ္စကိုသာ ဆွေးနွေးကြ။ အလကားမင်းဟာ ကျောင်းတုန်းကအကျင့်တွေကို အခုချိန်ထိ မပျောက်နိုင်သေးဘူး”

အံ့မောင်က စီးပွားရေးသမား အတွက်အချက် စီးပွားရေးရေးကွက် အထက်အကျမှလွဲ၍ မည်သည့်ကိစ္စမျှ စိတ်မဝင်စား။ ကွန်မြူနစ်စာပေနှင့် လက်တွေ့ဘာသာရပ်များကို လေ့လာသည်။ လူ့အစွမ်းသတ္တိ

ကို လေးစားသည်။ အထူးသဖြင့် အယူအစွဲများနှင့် အယူဝါဒများကို လက်မခံ။ ရွံ့မုန်းသည်။

ခေတ်ကာလကလည်း မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ အချိန်၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏လက်အောက် ကျွန်ခေတ်တွင် နွဲ့နွဲ့ခဲခဲကြရသော မိဘများသည် သူတို့၏သားသမီးများအား အထက်ထက်ပညာ ကောလိပ်ပညာများကို သင်ကြားပေးနေကြသည့်ခေတ်ကာလ။

ထိုကာလ၊ ထိုအခြေအနေတွင် ပြည့်စုံအောင်နှင့်အံ့မောင်တို့မှာ ပညာထူးချွန်သဖြင့် ကောလိပ်ကျောင်းတွင် တက်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားများသည် ထိုခေတ်ကာလက မျက်စိကြီး၊ နားကြီးများ မြစ်ကြသည်ဟုလည်း မိဘများက ယုံကြည်ကြသည်။ ဤနေရာတွင် ပြည့်စုံအောင်နှင့် အံ့မောင်တို့ နှစ်ယောက် ယုံကြည်ချက်သဘောတေးများ ငြင်းခုံဖွယ်ရာ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ပြည့်စုံအောင်က ဘာသာရေးနှင့် လျှို့ဝှက်ဂန္ထရပ်ပညာရပ်များကို လက်ခံသည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများနှင့် ရှေးဟောင်းဂန္ထဝင်ပညာရပ်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။ လေ့လည်းလေ့လာသည်။

အံ့မောင်ကမူ လက်တွေ့ဝါဒီသမား။ သူ့လေ့လာဖတ်ရှုသည်က ကွန်မြူနစ်စာပေ၊ သူ့လေးစားယုံကြည်သည်က လူ့စွမ်းအားအခင်းအမြစ်။ သည်တော့ သူ့ငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားဝိုင်းတွင် အမြဲတမ်း ငြင်းခုံထဲများနှင့် စိစိညံ့ခဲသည် မဟုတ်ပါဘူး။

“လူတွေမှာ ဘဝအဆက်ဆက်က ပြည့်ဝည်းလာခဲ့လို့ ပါရမီက အချေကြီးတယ်ကွ။ ကိုယ် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကံကြားတာ ပြဌာန်းထားပြီးလား။ ဒါကိုတော့ မင်း လက်မခံလို့မရတူး။ အံ့မောင်”

“ဘာလဲ ပြည့်စုံအောင် ... မင်းက ဗေဒင်အကြောင်း ပြောမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ငါတို့တစ်တွေဟာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်ပြီး ကံဆက်ကြရတာကို ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟင်း ဟင်း ... မင်းပဲ အပြောကောင်း ဘာသက်သေသက္ကာရမှလည်း မရှိဘဲနဲ့ ပြည့်စုံအောင်ရယ်”

“အေး ... မင်းလိုကောင်ကို အခုမှ ဆုံးမခွင့်ရတော့မယ်၊ ဒီမှာ အံ့မောင် ... ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဆိုတာ ကံ ကံ၏အကျိုးကို လုံကြည်ကြတယ်ကွ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များတွင်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းတွင်းကျောင်းပြင်များတွင်လည်းကောင်း သူတို့နှစ်ယောက် စကားအချေအတင် ငြင်းခုံကြည့်လိုလျှင် ဘေးမှ ကျောင်းသားအချို့ပင် စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ဝိုင်းအုံ့၍ နားထောင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“တကယ်တော့ ဗေဒင်ပညာအရဆိုရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို သိကြားမင်းက နဖူးမှာခတ်နိုင်ပေးလိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပဲပေါ့”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ လူတွေအများကြီး မွေးနေကြတာဆိုတော့ မင်းရဲ့သိကြားမင်း လက်တော်တော်ညောင်းမှာပဲခန့် ပြည့်စုံအောင်”

“အဲဒါ မင်းတို့နားမလည်တဲ့ ပညာပေါ့၊ ပုံရိပ်တွေနဲ့ ပြောနေတာကွ၊ ဒီမှာ အံ့မောင် ... ကမ္ဘာကြီးမှာ ဖြစ်လာတာတွေ အားလုံးဟာ သူ့အစီအစဉ်ရောက် ဖြစ်လာကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကံကြမ္မာကြောင့် ဖြစ်လာရတာတွေရည်းပဲကွ”

“ဒါပေမဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ပြောကြတာကတော့ ‘မနုဿဗူသား’ ရယ်လို့ ဖြစ်လာတာဟာ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ပြောကြတယ်”

“ပေါက်တတ်ကရကွာ”

“အိုး ... ဘယ်နယ် ပေါက်တတ်ကရမှာလဲ၊ ဒီမှာ သေသေချာချာနားထောင် သူ့ယေရင်း ... ကမ္ဘာကြီးဟာ (၂၃ ၁/၂) ဒီဂရီတောင်းပြီး လည်နေတယ်၊ နေကနေ သင့်တင့်တဲ့အကွာအဝေးမှာ ရှိနေတယ်၊ နေ့ရောင်အင်ကြောင့် သတ္တဝါတွေ အပင်တွေ ဖြစ်တည်လာတာတဲ့”

“အဲဒါက ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တာကိုပြောတာပါကွာ၊ ငါတို့ ဗုဒ္ဓတရားကလည်း စွမ်းအင်ကနေ ရုပ်ဝတ္ထုတွေ ဖြစ်လာတာကို ပြောတာအတိုက်အခံ မင်းပြောသလိုသာဆိုရင် ‘စိတ်’ ဆိုတာ ဘယ်ကနေရောက်တာလဲ”

ဤသို့ဤနယ် ကျောင်းနေစဉ်တစ်ကတည်းက ‘ရုပ်ကြောင့် စိတ်ဖြစ်သည်၊ စိတ်ကြောင့် ရုပ်ဖြစ်သည်’ ဟူသော အငြင်းအခုံမှာ ထောင်ပြောင်ပြင် အပြင်လောကသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည့်တိုင် မပြိုပြတ်ခဲ့ကြသေးသည်ထင် ...။ ယခုလည်း နဂါးမိမြို့စွဲရှိ ဟော်နန်းကုန်းမှ ဟော်နန်းဆောင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ယေရင်းနှစ်ယောက် ငြင်းကြားကြည့်မည်လေလား။

ဤနေရာတွင် ဇာကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုရမည်လား။ ဇောဆည် အပါမပါဝါသနာပါသည့် ပြည့်စုံအောင်မှာ သူ၏ဦးကြီးဖြစ်သူ အဆိုညိုဖိုးထိန်နှင့် စကားလက်ဆုံကုသွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ‘ဟော်နန်းကုန်း’ သို့မဟုတ် ‘စကားမဆက်ခြင်တော့’

“အင်း ... နတ်သူဝယ်တောင်ကတော့ လင်းရတံ၊ ငါးရတံနဲ့

၅၁ ဒဏ္ဍာရီတမ္ဘာပိရမာရ

လူသူသိပ်မပြတ်တော့ အခဲကြီးတွေ သိပ်ရွှေ့တုန်း ကောင်လေး၊ မိဖုရားတို့ တောင်က တောလည်း ကောင်းတယ်၊ သားကောင်လည်း ပေါတယ်၊ ဒါ ဒါပေမဲ့... အတားကတော့ နည်းနည်းကြမ်းချင်တယ်ကွ"

"ဘယ်လိုတောကြမ်းတာလဲ ဦးကြီး၊ ဟို... တောချောက်တာ ကို ပြောတာလား၊ တောကြီးတာကို ပြောတာလား"

ပြည့်စုံအောင်ထံမေးခွန်းကြောင့် ဦးဖိုးထီးမှာ တူတော်မောင် အံ့မောင်အား တစ်ချက်မျှ စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အံ့မောင်ကမူ သူ့၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ စကော့ချိုဝက်နစ်ပက်ခန့် ထပ်ဖြည့်ရင်း ရေခဲတုံးလေး များကို ညှပ်ဖြင့်ထည့်နေပါ၏။

"အင်း... မိဖုရားတောင်က ဒဏ္ဍာရီဆန်စေန် ပါးစပ်ရာဝတ် တစ်ပုစွဲတွေရှိတယ် ကောင်လေးရ၊ ယုံတာ၊ မယုံတာ အပထား... မိဖုရားတောင်ကတော့ ပညက်ချက်တွေရှိတယ်၊ အဲ... သူ ပညတ်ထား တာတွေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်တစ်ခုခု တွေ့ရတတ်တယ် ကောင်လေးရ။"

"ဆိုစမ်းပါဦး ဦးကြီးရဲ့... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူမှာ လူ့စည်းကမ်း ရှိသလို တောမှာလည်း တောစည်းကမ်းဆိုတာ ရှိရမှာပေါ့၊ လူ့စည်း ကမ်းစည်း၊ တောစည်းဆိုသလိုဧည့်... မဟုတ်ဘူးလား အံ့မောင်"

"လုပ်မနေနဲ့ ပြည့်စုံအောင်... တောမောက်မောက်၊ ထောင့် ကြောက်ကြောက်... မင်း သွားမှာပဲမဟုတ်လား၊ ငှက်ကတော့ အထိ သင့်ပဲတော့... ဟင်း ဟင်း ဟင်း"

အံ့မောင်က ရေချိန်ကိုက်စပြုနေပါပြီ။ ပြည့်စုံအောင်ထံ မောက်သား ထိန်းထိန်း၊ သိမ်းသိမ်းသော့က်ရင်း ဦးဖိုးထီးပြောလာရာ

“မိဖုရားတောင်” ရာဇဝင်ဇာတ်ကြောင်းကို နားစွင့်လျက်ရှိသည်။

“ဟိုး... တစ်ချိန်တုန်းက ဒီနေရာတွေဟာ ‘သူရိယဘုရင် ညီနောင်’ အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ နယ်မြေကြီးတစ်ခုပဲ၊ နောင်တော်ဖြစ်တဲ့ သူရိယ ဘုရားက ဘုရင်အဖြစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့အချိန်မှာ ညီတော် သူရိယစန္ဒာက အိမ်ရှေ့စစ်သူကြီးအဖြစ် သူရိယနေပြည်တော်ကြီးကို ကာကွယ်စောင့် အရှောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီဘုရင်ညီနောင်ရဲ့ မယ်တော်မိဖုရားကြီးဟာ အင်္ဂိုရ ဘညာစွမ်းတွေနဲ့ ဝိဖွာလမ်းကိုလိုက်နေတဲ့ ယောဂီကြီးတစ်လောက်တုံး၊ မယ်တော်မိဖုရားကြီးဟာ သူ့ရဲ့သားတော်နှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဘုရင်ညီနောင်ကို မိတ်ချလက်ချနဲ့ ‘သူရိယနေပြည်တော်’ ကြီးကိုအပ်ပြီး အခု မိဖုရားတောင်လို့ခေါ်တဲ့ တောင်ပေါ်က ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှာ ယောဂီအကျင့်မြတ် တွေနဲ့ တရားမွေ့ အားထုတ်တော့တယ်...။”

အင်း... ဟိုတိုပြောရရင်တော့ ဘုရင်ညီနောင်ရဲ့ မယ်တော်မိဖုရားကြီးဟာ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာပဲ တရားမွေ့တွေအားထုတ်ရင်း အချိန် အကုန်လွန်လာခဲ့တယ်၊ မိဖုရားကြီးဟာ သီလစင်ကြယ်ပြီး တစ်နေ့မှာ နှုတ်တစ်နတ်တည်းကိုပဲ စားတယ်၊ စားတဲ့ဆွမ်းအာဟာရကလည်း တစ်ခါတည်းပဲတော့၊ ဒီလိုနဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ စရဏအကျင့်တွေ လွန်ပြီး နတ်တော်ကုန်သွားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကို ဘုရင်ညီနောင်က ကြား မိသော့ သူတို့ရဲ့မယ်တော် မိဖုရားကြီးရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကို ရွှေနန်းတော်ကို ချိတ်ဆွဲပြီး ဓမ္မကျနုနု သင်္ဂြိုဟ်ဖို့လုပ်ကြံတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မယ်တော် မိဖုရားကြီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်အလောင်းတော်ကြီးက အဲဒီကျောက်ဂူကြီးထဲ မှာပဲ တစ်လက်မတောင် ရွှေလို့မရတော့တဲ့ ကောင်လေးလေ။

“အင်း... မိဖုရားကြီးက အင်္ဂိုရတ်ပညာ၊ ဝိညာဏ်ရရှိခဲ့ပညာ

ရပ်တွေ ကျွမ်းကျင်တော့ သူ့ရဲ့ရုပ်အလောင်းကို သယ်ယူလို့မရအောင် စီစဉ်ထားတာလားမှ မသိတာဦးကြီးရယ်”

ပြည်စုံအောင်က သူ့ဘာထိမိသလောက် စကားထောက်ထောက် လိုက်သဖြင့် အံ့မောင့်က ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်တစ်ဖုတ်ကို ကောက်ပေး ပါးရင်း ဖောင်းရွှဲကြည့်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှမဟာ

“အင်း... ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိဖုရားကြီးရဲ့ရုပ်အလောင်းဟာ သေဆုံးသွားခဲ့တာတောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်မှသွားဘဲ တကယ့်ကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေသလို တဲ့။ နောက်ပြီး တစ်လကိုးသီတင်ကြာပြင်ခဲ့ပေမယ့် ပုပ်ခြင်း၊ နံစော်ခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ တူးထူးခြားခြား သူ့စားသုံးခဲ့တဲ့ သစ်သီးရနံ့သင်းသင်းလေးတွေ ကြည့်နေထယ်တဲ့လေ...။

နောက်ဆုံးတော့ ဘုရင်ညီနောင်က ဘယ်လိုမှ သယ်ယူလို့မရတော့ဘဲ သူတို့ရဲ့မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ရွှေသားမှန်ခေါင်းတလာကြီးမှာ သွင်းလို့ မိဖုရားခေါင်ချုပ်အဆောင်အယောင်တွေ ဝတ်ဆင်ပေးပေးထားကြပြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ နန်းစဉ်ရတနာတွေအားလုံးကိုလည်း ခေါင်းဆံလမ်းကြီးထဲမှာ စုပြီးထည့်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးမှ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ မယ်တော်ကြီးတရားအားထုတ်ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်လှိုက်ဂူကြီးထဲမှာ ထည့်သွင်းထားရှိကြပြီး လျှို့ဝှက်ရုံလေးကို အသေပိတ်ပစ်လိုက်ကြတော့တယ်”

“ဝါဆိုရင် အဲဒီကျောက်ဂူထဲမှာ အခုချိန်အထိ မိဖုရားကြီး ရွှေခေါင်းတလာကြီးက ရှိနေသေးတယ်ပေါ့နော် ဦးကြီး”

ရာဇဝင်စာတ်ကြောင်းက စာတိုရှိပြန်လားဦးပြီ ပြည်စုံအောင်က သိချင်စိတ်ဖြင့် ပြောပြနေ ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း... ရှိနိုင်လည်းရှိမှာပေါ့ ကောင်လေးရယ်၊ အတ္ထာရီရဲ့ ခေါင်းစိတ်ရာဇဝင်ဆိုတော့လည်း တိတိကျကျ ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးမှ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ နောက်ဆုံးသတင်းကတော့ ဘုရင်ညီနောင်ဟာ သူတို့ရဲ့ မယ်တော်မိဖုရားကြီးကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တဲ့ ကျောက်ဂူကြီးမှာ ရဲမက် (သေ) ကို အစောင့်အရှောက်အဖြစ်နဲ့ ထားခဲ့သေးတယ်လို့လည်း ဆိုကြတယ်။ အဲဒီရဲမက် (၁၀၀) သေဆုံးသွားကြတော့ ‘မိဖုရားရ’ ကြီးမှာပဲ အစောင့်အရှောက်တွေအဖြစ်နဲ့ ရှိနေကြတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။ အဲဒါကတော့ ကောင်လေး ကြိုက်သလိုသာ ဆက်စပ်တွေးယူပေတော့တော့”

ဦးဖိုးထိက စကားပြောများသွားသဖြင့် ခံတွင်းချဉ်သွားသည် ဆင့်...။ သူ့၏ ဝါးဆေးတံကြီးတွင် ဆေးတစ်ဖုံထပ်ဖြည့်ကာ မီးညှို့၍ ဖျာဖျားနုနု ရှိုက်ဖွာနေပါလေရှာ။ အံ့မောင့်ကတော့ စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာအစ်ကစာ မောက်လျက်ရှိသည်။

ပြည်စုံအောင်ကလည်း လက်ထဲမှ လက်ကျန်စိစက်ကို သေခက်လိုက်ရင်း အတွေးပင်လယ်ကြောတွင် နစ်ပျောနေမိသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဖျားခြားသော မိဖုရားဂူတောင်သို့ မဖြစ်မနေသွားမှဖြစ်မည်။ ဦးဖိုးထိ ပြောခဲ့သော ရာဇဝင်စာတ်ကြောင်းအရဆိုလျှင် ‘မိဖုရားရကြီး’ သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပေလိမ့်မည်။

“အဲဒီမိဖုရားဂူပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် ဘာသတင်း တွေများ ဖျားခြားတာရှိသေးသလဲ ဦးဖိုးထိ”

သည့်ထပ်ကြိုမိတော့ ဦးဖိုးထိ ချက်ချင်းမဖြေ။ ဝါးဆေးတံကြီး တို ရှိနဲ့၍ ရှိုက်ဖွာနေရင်း အမှောင်ထုများ သိပ်သလင်းစွာကျနေသည်

မိဖုရားရဲ့တောင်ကြီးဘက်သို့ အစာနံကြာမှ ငေးမောကြည့်နေပါ၏။ ဦးမှ ဆေးဆိုးငွေများကို အသာမှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ငါသိရသလောက်ကတော့ ရှေးမြန်မာမင်းတွေ အဆက်ဆက် အုပ်စိုးလာကြတဲ့အခါ သူရဲယုန်ယံမြေကြီးဟာ တောနဲ့ သွားနဲ့တယ်။ အဲဒီ မိဖုရားရဲ့ဆိုတာကိုလည်း လူတွေ မသိကြဘူး။ အေး ... ကုသားမြို့တွေအုပ်စိုးတဲ့ ခေတ်ကာလကိုရောက်မှ ဒီတောင်တစ်မြစ်ကို ယမ်းနဲ့ခွဲပြီးရှင်းလိုက်တော့မှ အဲဒီ မိဖုရားရဲ့ဆိုတာ ပေါ်လာတယ်လို့ ပြောကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တောချုံတွေနဲ့နေလို့ အဲဒီမိဖုရားရဲ့ ဘယ်မှာ တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း ရှာရှာဖွေဖွေ စစ်စစ်စုစု မလုပ်ခဲ့ကြဘူးလေ။ နောက်ပြီး အဲဒီနေရာတွေက တောကောင်ကြီးတွေနဲ့ မကြာခဏ မြေပြိုကျလေ့ရှိတာကြောင့် အန္တရာယ်လည်း သိပ်များတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ မိဖုရားရဲ့ကြီးကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကြီးကြိုက်ခဲ့ရင်တော့ မိဖုရားရဲ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး လူစားသန့်လုပ်ကြည့်ချင်တယ်။ ဦးကြီးခေ”

အပြင်ဘက်တွင် ညဉ့်လေရှူတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ဝါးရုံပင်များက တပြန်ပြန်နှင့် ယမ်းခါသွားကြသည်။ တစ်နေရာဆိုမှ ဇူးရှူးဝါးခါးနှင့် အဆက်မပြတ် ဟစ်အော်နေသော ပုစဉ်းရင်ကွဲအားမှာ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားပါ၏။ အစာနံကြာမှ တကျည်ကျည် ဆက်၍အော်မြည်နေပါသည်။

ပြည့်စုံအောင်ခါစိတ်တွင်လည်း နတ်သူငယ်တောင်နှင့် မိဖုရားရဲ့တောင်တစ်ဝိုက်တွင် သတ္တုကြောရှာဖွေရင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ

ပြည့်စုံနေသည့် “မိဖုရားရဲ့ ကြီးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ညဉ့်ကမ္ဘာမှာတော့ ညဉ့်လေရှူတို့က ဟိုမှသည်မှ ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေကြဆဲ ...။

ခန်း၊ အနားယူခန်းနှင့် အလုပ်သမားတန်းလျား စသည်တို့ကို စနစ်တကျ ဖြင့် အကွက်ချ ပုံဖော်ထားသည့် တောကြီးများမည်းကြီးအတွင်းမှ သတ္တုတွင်းစခန်းကြီးတစ်ခု။

နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ပူးတွဲလုပ်ကိုင်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် ပြည့်စုံအောင်တို့ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ကြသည့် သတ္တု တူးဖော်ရာဓမ္မဓနန်းတစ်ခုက နတ်သူငယ်တောင်ခြေတွင် ယခုကဲ့သို့ နေစံတကျ နေရာယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တောတောင်ထူထပ်သည့် ဤမှာဘက်ရှိ နယ်မြေဒေသများက နေဝင်စောသည်။ နေဝင်သည်နှင့်အမျှ အမှောင်ထုက ကြီးမားစွာ ပျံ့နှံ့လာ ကြသည်။ တောင်မိုးတောင်ရွေ့ မြုန်းမြုန်းငွေ့များက တရစ်ဝဲဝဲဖြင့် တောင် ခြေတောင်တန်းကြီးများကို လှမ်းမြင်ထားကြသည်။ ဤနယ်မြေတစ်ခုနှင့် ချွမ်းရိုးမတောင်တစ်ကြောတွင် ဓနုမရှိ၊ မိုးနှင့် ဆောင်းသာ ရှိပါ၏။

နတ်သူငယ်တောင်ခြေခန်းကျင်တစ်ခုလုံးနှင့် သတ္တုတွင်းစခန်း ကြီးတစ်ခုလုံးအား နက်ရှိုင်းသောအမှောင်ထုက တစ်စ တစ်စ ဝါးချိုဥပင် ပိုက်လာခဲ့ချေပြီကော။ စခန်းလုံခြုံရေးအရာရှိ ဦးစေ့ချမ်းက အမှတ် (၁) မျှော်စင်ထက်မှနေ၍ ကျန်မျှော်စင်သုံးခုအား ဝေါက်တော်ကီးနှင့် ဆက်သွယ်၍ သတိရှိကြရန်၊ မိမိတို့ထွန်းညှိရန်နှင့် အဝင်အထွက်တံခါး ခြေနှင့် ပေတစ်ရာခန့်အကွာရှိ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်ရှိသော ထင်းပုံ ကြီးအား မီးရှို့ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

စခန်းအစပ်စတွင် တေးဆီးရန်ကာအဖြစ် ထင်းပုံကြီးသစ်ခု ထားရှိကာ ညစဉ်မီးချုပ်စည်နှင့် စတင်၍ ထွန်းညှိရမည်။ ထိုထင်း ပုံကြီးထဲတွင်လည်း ဝါးဆစ်ပိတ်ဝါးတချို့ကိုလည်း သည့်ထားရပါ၏။

အခန်း (၅)

တစ္ဆေမိဖုရားကဲ့သို့ ကွင်းဆင်းလေ့လာခြင်း

နေရာက နှစ်ခမ်းမြို့ရွာနှင့် သုံးလေးပိုင်ခန့် ဝေးကွာသော နတ်သူငယ်တောင်ခြေ၊ နဂိုမူလက ဘိုတဲကြီးတစ်ခုရှိခဲ့သည့် တောင်ပူစာ ကုန်းတစ်ခုကို လေးထောင့်အကွက်ကျကျ ပုံဖော်၍ သစ်စည်၊ ဝါးစည်၊ သံချေးကြိုးလိပ်များ အထပ်ထပ်ကာရံထားသည့် တစ်ကေကျော်ကျော် ကျယ်ဝန်းသော သတ္တုတွင်းစခန်းတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

စခန်း၏ တောင်ပိုင်းဝေးတွင် ပေနှစ်ထပ်အမြင့် သစ်သာ မျှော်စင်ကြီးလေးခု၊ လက်နက်ကိုင်အစောင့်ကင်းသမားများထား၍ အဝင် အထွက်ဘက် တံခါးမကြီးတစ်ခုသာ ထားရှိသည်။ စခန်းအတွင်းမှာတော့ မျှော်စင်စက်များ၊ ရေသန်စင်စက်များ၊ သတ္တုအမျိုးမျိုးကို စစ်ဆေးအ ဖြေရာပေးသည့် စက်များ၊ တူးဖော်ရေးစက်တိမ်သာ၊ စတိုခန်း၊ ဓာတ်ခွ

မီးအရှိန်ကောင်းလာသောအခါတွင် ထိုအခက်ပိတ်ဝါးများမှာ တစ်ခိုင်းခိုင်းနှင့် ဆူညံစွာ ပေါက်ကွဲကြပါလေတော့သည်။ အခက်ပိတ်ဝါးများ ပေါက်ကွဲသော စရာမခိုးကြီး၏ အလင်းရောင်တို့ကြောင့် မလိုလားအပ်သည့် အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် တောကောင်ကြီးများ စခန်းအနီးနားသို့ တိုးကပ်နိုင်ခြင်းမရှိစေရန် စီမံထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤမျှလောက် စနစ်တကျ စီမံဆောင်ရွက်ထားသည့်ကြားမှပင် ရဲရင့်ခံနိုင် နိုးကျားကြီးများက ဘယ်ဆီမှ ပေါက်လာကြသည်မသိ။ မီးပုံကြီးအနီးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍လည်းကောင်း၊ ပါးစပ်ကြီးများဖြင့်ကာ တစ်ဆစ်ဆစ် တဝေဝေဖြင့် ပမာမခန့် မလေးမစားပြုလုပ်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ ... ဆော်စည်လိုက်ရမလား”

စခန်းလုံခြုံရေးမှူး ဦးရေချမ်းက သူ၏ ဒသမ (၄၇၀) နှစ်လုံး ပြုစုနိုင်ပေးကြီး တစ်ချိန်ချိန်နှင့် ပြည့်စုံအောင်အား လှမ်းရှင်ပြောလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... ဒီထက်ပိုပြီး အန္တရာယ်ပြုမယ့် အရိပ်အယောင်ပြုမှ နည်းနည်းပါးပါး ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်လိုက်ပါ ဦးရေချမ်း”

ပြည့်စုံအောင်က တားမြစ်လိုက်သဖြင့် ပစ်ခတ်တက်ကြွခြင်းသည် ဦးရေချမ်းတစ်ယောက် ငြိမ်သွားပါလေ၏။ စခန်းတစ်ခုလုံး တစ်ခုနှင့်ပြည့်နေသည့် မီးစက်သံမှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

စခန်းအပြင်ဘက် အမှောင်ထုကြီးအတွင်းမှာတော့ လက်ညှိုးထုတ်လက်မခန့်ရှိမည့် စရာမခိုးကြီးများက ဟိုးနေရာ သည်နေရာမှ တစ်ဖက်စင်း တလတ်လတ်နှင့်အောင်စစ် ဤအရာများသည် ညဘက်အမှောင်ထုတွင် အလင်းရောင်ပြန်စာတံသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အစုံအစုံ

များ၊ နှိုင်းများက လေလွှာတစ်ခုခုအတွင်း ရဲရင့်၊ လင်းခနဲ၊ ဝင်းခနဲနှင့်။

“ဆရာရေ ... နတ်သူငယ်တောင်နဲ့ မိဖုရားဂူတောင်တွေက

တော့ ညညဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ပညာစွမ်းတွေ့ မျက်လှည့်တွေ့ ပြတတ်တယ်ဗျို့။ ဟော ... အခုလည်း ကမ္ဘာ့မျက်လှည့်တွေ့ ပြတော့မယ်၊ ဟော ကြည့် ကြည့် ... ဟို ဟိုမှာ ဆရာ”

ဦးရေချမ်းကြီးညွှန်ပြရာသို့ ပြည့်စုံအောင် ဖျော်စင် (၁) ဝေမှ

ထူးမရွေး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ တွေ့မြင်ရပါပြီ ...။ မိဖုရားဂူတောင်၊ ဘက်ဆီမှ သပိတ်လုံးခနဲ၊ သောက်ရေအိုးလုံးခနဲရှိ မီးလုံးကြီးများက တောင်အထက်နှင့် တောင်ခါးပန်းတစ်ဝက်ခန့်မှ ဆင်းချည်တက်ချည်နှင့် လေးငါးလုံးခန့် ဝဲကျနေကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဟော... ဟိုမှာတွေ့လား ဆရာ ... မီးလုံးကြီးတွေ တောင်

ထိပ်မှာ ဝဲယုံနေကြတာ၊ ဒါကြောင့် မီးနယ်ဘက်တွေမှာ သတင်းကြီးနေကြတာကိုး၊ ဒါကြောင့်မို့ မိဖုရားဂူတောင်ဘက်ကို သွားရုံစာ့သူ မရှိကြတာ ဖြစ်မယ်”

ဦးရေချမ်းက သူ၏တပည့်အချို့နှင့်အတူ တတွတ်တွတ်ပြောဆိုရင်း မီးလုံးကြီးများကို တအံ့တခြံ ကြည့်နေကြပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် နတ်သူငယ်တောင်ဘက်ဆီမှလည်း မီးလုံးကြီးလုံးလုံးက အားကျမခံ ဆင်းချည်တက်ချည်နှင့် နက်မှောင်နေသည့် ကောင်းတင်ထက်တွင် ပျံဝဲနေကြပါတော့သည်။

ကြောက်ကတ်သူများ၊ အယူဝါဒစွဲကြီးသူများနှင့် နယ်လ် ရွာသူ

ရွာသားများကမူ ဤဖြစ်ရပ်ကို တိမ်ညွှန်စားစုန်းတောက်ခြင်း၊ စုန်းစီးတစ်စုံခြင်း၊ ကဝေပြောက်စုံပညာတတ်ခြင်း၊ သရဲမီးကခြင်း စသည်ဖြင့်

ကိုယ်သန်ရာစွဲရာ မှတ်ယူပြောဆိုကြသည်။ တချို့ကလည်း အစွဲရတ်
ပညာ၊ စိတ်လမ်းဖြင့် ထွက်ရပ်ပေါက်သွားသည့် မိဖုရားကုတောင်မှ ယယ်
တော်မိဖုရားကြီး ပညာစခန်းတက်ခြင်းဟုလည်း ယုံကြည်စွာ ပြောဆိုခဲ့
ကြသည်။

ပြည့်စုံအောင်ကမူ မျှော်စင် (၁) ပေါ်မနေ၍ မိဖုရားကုတောင်
ထက်ဆီမှ ဆင်းချည်တက်ချည် ဝဲယုံနေကြသည့် မီးလုံးကြီးများကို ကြည့်
ရုံနဲ့ သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ (လက်တွေ့ဝါဒီသမားကြီး) အံ့မောင် အ
ထိုက်အခဲပြောဆိုမည့် စကားများကိုသာ ကြားယောင်နေမိပါသည်။

“ဘာမှပြောမနေနဲ့ ပြည့်စုံအောင်... ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဟာ
သားမန်လူတွေရဲ့အခြင်မှာတော့ စုန်းတောက်စားသလိုလို၊ တစ္ဆေဖြူသ
ဇိုလို၊ သရဲ မီးကစားသလိုလိုနဲ့ ပေါက်တတ်ကရတွေ ထင်ရာမြင်ရာ
ပြောဆိုနေကြပေမယ့် အတွေ့အခေါ်ပညာရှင်ကြီးတွေကတော့ ဒီလိုကိစ္စ
တွေဟာ ဖင်လယ်ပြင်မှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ဖင်လယ်စုန်းလိုမျိုး (MAT-
TER) တစ်မျိုးသာဖြစ်တယ်လို့ အတည်ပြု ပြောဆိုထားကြတယ်လေ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိဉာဏ်ဖြင့်မမိနိုင်သော အချို့ကိစ္စရပ်များ
တွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း၏ အယူအစွဲဖြင့် ဝင်ရောက်မစွက်ဖက်သင့်
မှာ စင်သည်။ လူ့လောက၊ လူ့လောကီတွင် လွတ်လပ်စွာယုံကြည်ခွင့်
လွတ်လပ်စွာ သဘောထားကွဲလွဲခွင့် ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့ညက မိဖုရားကုတောင်နှင့် နတ်သူငယ်တောင်ထက်တွင်
ထိုမီးလုံးကြီးများက တစ်နာရီနီးပါးခန့် ဟိုဒီဝဲယုံနေကြပြီး ညဉ့်နက်လာ
အခါနှင့် တစ်စတစ်စ ပေးမိန့်ပျောက်ကွယ်သွားကြပါတော့သတည်း။

အရေးကောင်းမှ ဒိန်းဒေါင်းပျက်သည်ဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးပင်
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အားလုံးစီစဉ်ပြီးခါမှ အံ့မောင်မှာ သူ၏အလုပ်ကိစ္စ
အရေးတကြီး ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် လိုက်မည့်အစီအစဉ် ပျက်ပြယ်သွား
ခဲ့ရသည်။

အမှန်တော့ ဤခရီးစဉ်တွင် အံ့မောင်၊ မုဆိုးကြီးညိုမိုးထီးနှင့်
ပြည့်စုံအောင်တို့ စိတ်တူကိုယ်တူ သုံးယောက်သွားကြမည့် ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါ
၏။ သို့သော် အနီးကပ်ဆုံးခရီးထွက်ခါနီးအချိန်သို့ရောက်မှ အံ့မောင်
တို့မတိုင်သွားမှ ဖြစ်မည့် အရေးတကြီးကိစ္စက ပြန်စားကြီး ရောက်ရှိလာ
ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မတတ်နိုင်တော့...။ အသေအချာ စီစဉ်ပြီးသားခရီးစဉ်ကို
မဖျက်ချင်တော့။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများကို သေချာစွာ စီ
စစ်၍ ယူဝင်သည်။ ပြည့်စုံအောင်သည် သူ့ အမဲလိုက် ဓမ္မာလည်စွက်
လျှင် ကိုင်နေကျ စစ်စုံ(ဒေသမ-၄၃၀) နှစ်လုံးပြု၊ ခိုင်ဖယ်တစ်လက်၊
တည်တောင့် (၃၀) တစ်ဆွေ့ရန် အလိပ်လူဖြား (သံဘူးနှင့်ထည့်လျက်)
ဆယ်ချောင်းနှင့် ဓါးတွင် စစ်သုံး (BAYONET) လှံစွပ်ရှည်တစ်ချောင်း
ထည့်တို့ကို သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် နေသားတကျ တပ်ဆင်လိုက်သည်။
ပြုသည်နှင့် လူစီးနေကျ မြင်းညှိကြီးကို မြင်းစတင်ဖို့ ထုတ်ယူစေခဲ့ပါ။

ဦးဖိုးထီးကမူ ပွိုင့် (၃၀၃) ခိုင်ဖယ်သေစုတ်ကိုသာ ကျောတွင်
ထွယ်သိုင်းလိုက်ပြီး ယူဝင်လာသည့် ပစ္စည်းပစ္စယအစီအစဉ် လွယ်ဖိတ်
ညှိကြီးတွင် စုန်ထည့်ကာ မြစ်ကုန်၍ ရေဆုံး ဝိုင်းနင်း၍ ထွက်လာ

၆၂ ဒုက္ခာရီတစ္ဆေမိဖုရားဂူ

ခုံသည်။ သူတို့ရှေ့ရှာ အမဲပစ်ခရီးစဉ်ကား မိဖုရားဂူတောင်ဆီသို့...။

တောကုတ်ပတ်သည်။ ရွှေကြိုက်ပြတ်သည်။ ခင်တန်းမြိုင်ရင်တွင်မှ မြင်းကို ခပ်သွတ်သွက်နှစ်စေခဲ့သည်။ သူးရစ်ချုံနွယ်နှင့် ဝါးရုံတောထူထူကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ မွန်းတည့်နေကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ မိဖုရားဂူတောင်က နတ်သူဝယ်တောင်ကဲ့သို့ မဟုတ် လျှို့မြောင်စိမ့်စမ်းချောင်းဖယ်တို့ ပေါသည်။ တောင်ခြေခုလတ်မှ တောင်ထိပ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ တိမ်လိပ်တိမ်လွှာများကြား၌ နစ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသော မိဖုရားဂူတောင်ကြီးကို ဝေဝေဝါးဝါး တွေ့မြင်နေရသည်။

အမြင်အာရုံတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆန်းနေသည့် မိဖုရားဂူတောင်ကြီးကို ပြည့်စုံအောင် ငေးမောကြည့်နေမိပါ၏။ ကျေးဇူးကံသံတွေ ညံ့ညံ့စိမ့်စိမ့်နှင့် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ရှုမပြီးဖွယ်ရာ သာယာမှုကို ဖန်တီးပေးနေသည်သို့...။

ပျောက်လွှဲကျော်တစ်အုပ်က တစ်ကော်လျှိုကြီးထဲမှ တစ်ဖုရားအော်မြည်ကာ စောသံပေးနေကြသည်။ မြင်းနှစ်ကောင် ဖြတ်သန်သွားသည့် ခပ်ပါးပါး ရေတိမ်ချောင်းထဲမှ ကျောက်ဟားနှင့် ကျောက်ပုစွန်တချို့ တဝုန်တုန်းနှင့် ခုန်ပုံပြေးလွှားကုန်ကြသည်။ ဦးဖိုးထိက တောင်ခြေမှပတ်၍ တောင်ခါးပန်းမြေပြန့်ဆီသို့ ယတ်၍တက်လာခဲ့သည်။ မိဖုရားဂူတောင်ခုလတ်ထက်တွင် လျှိုကြီးများရှိသည်။ ထိုလျှိုမြောင်ကြီးများထဲတွင် တောကောင်ကြီး များ နေထိုင်ကျက်စားကြစေလှိုသည် မဟုတ်ပါလား။

မြင်းကြီးများကလည်း မကြာခဏ တောလည်နေကျမှီလားဆီ...။ သခင်အရိပ်အကဲကို ပါးပါးနုစိနုစိ သိကြသည်။ ဇက်ကို တုလှိုက်သည်နှင့် သခင်အလိုကျ ခြေတစ်ချက်မျှ မပတ်ဘဲ နားရွက်

တစ်ချက်မခတ်ဘဲ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ခုခုသို့ ငြိမ်သက်စွာ တန့်လျက်။

ခင်တန်းတစ်ခုအလွန်တွင် ရိပ်ခန်းခြင်လှိုက်ရာသည် ဂျီပေါက်ကြီးတစ်ကောင်၊ ပြည့်စုံအောင် ရုတ်ခနဲ ဂျီပေါက်ကြီးအား ဒဿမ (၄၀၀) ဖွပ်ဖွပ်ပြုရင်ဖယ်နှင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။

ဦးဖိုးထိကလည်း သူ၏ ပျိုပြီ(၃၀၃) ရိပ်ဖယ်နှင့် ခင်တန်းအလွန်အလွန်စစ်သစ်ပင်ရိပ်တွင် ရေသောက်နေသည့် ဂျီပေါက်ကြီးထံ ရှိန်ရွယ်နေပါ၏။

ရှေ့ချိန်သီး၊ နောက်မှန်ချိန်အလယ်ပဟို၊ ညာမျက်စိ၊ ပစ်မှတ်တစ်တန်းတည်းကျနေချိန်တွင် ပြည့်စုံအောင်က ရိပ်ဖယ်ခပ်ကို ညာပခုံးဆီသို့ တင်းတင်းဆွဲလိုက်သည်။ ဘယ်လက်က ရိပ်ဖယ်ပြောင်းနှစ်လုံးအောက်မှ မေးကို တင်းတင်းငြိမ်ကိုင်လိုက်ပြီး ညာလက်ညှိုးက မောင်းတွင်းကို အသက်ညှစ်တာ ကွေးချလိုက်သည်။

‘ဒိန်း’

ကော်ဒိုက်ယမ်းချိန်ဝရပ် (၅၀၀) ရှိသော ကျည်ဆန်က တစ်စက္ကန့်လျှင် (၂၀၂၅) ပေးနန်းအမြင်နှင့် ဂျီပေါက်ကြီး၏ လည်တိုင်အောက်သို့ ထိမှန်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ကောင်းကို ထိမှန်ခြင်း၊ နီးကပ်စွာ ထိမှန်နေခြင်းတို့ကြောင့် တုံးခနဲ ကျသွားသည်တိုင် ဝန်းခနဲပြန်ထကာ ဦးထည်ရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်ခွားသည်ကို တုံ့ပြန်ဖွယ် မြင်တွေ့နိုင်ရပါတော့သည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကောင်လေး၊ မင်း ဘာလားနို့နို့ခပ်လိုက်တာလဲ”

“လည်တိုင်အောက်ကို ငုံ့သချာချိန်ပြီး ပစ်လိုက်တာပဲ ဦးကြီး”

ထိုချက်လည်းကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့တောင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဂိုပေါက်ကြီးက ထပြေးပြေးရတာလဲ။

စကားအချေအတင်ပြောရန် အချိန်မရ၊ အခြေအနေ မပေးနစ်ယောက်သား ဂိုပေါက်ကြီးနောက်သို့ မြင်းများကိုခိုင်းနှင်လျက် လိုက်သွားကြသည်။ ထိုတိဆိတ်နေသည့်တောသည် မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် စိမိညံ့လျက်၊ သားကောင်ငယ်တို့ ဟိုသည်ပြေးထွက်ကုန်ကြသည်။

သို့သော် ပိပုရားဂူတောင်၏ လျှိုမြောင်တောကြီးက သူတို့ထင်ထားသည်ထက် နက်ရှိုင်းပြီး နေပြောက်ပင် မထိုးနိုင်လောက်အောင် ပိန်းပိတ်ကာ ညှို့မှောင်နေပါ၏။ အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရနိုင်တော့ရာ မသစ်ပင်ကြီးတွေက လျှိုထဲတွင် အမြစ်တွယ်ကာ ပေါက်ရောက်နေပြီး အထက်မှ အပင်ချင်းယှက်ကာ ပိတ်မှီး၍နေပါချေ၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် လက်မောင်ခမ်း၊ ခြေကျင်းဝတ်ခန့် တုတ်ခိုင်သော ခွယ်တန်းနွယ်ပင်များ ကလည်း တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ရှုပ်ယှက်ဝတ်မျှ ထွယ်တန်းဆက်စပ်နေကြပါတော့၏။

ရှူးခနဲ၊ ရှစ်ခနဲ ဂုက်ပေါင်းစုံတို့ကလည်း ပြည့်စုံအောင်တို့တို့တွေ မြင်သွားသည်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဝေါခနဲထထပျံသန်းပြေးသွားကြသည်။ သွယ်ကျနေသော ခွယ်တန်းများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပြည့်စုံအောင်တို့မှာ မြင်းများပေါ်မှဆင်းကာ ဂိုပေါက်ကြီး၏သွေးစက်များအတိုင်း ခြေရာခံ၍ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီကောင်ကြီး တစ်နေရာရာမှာတော့ နားခိုရမှာအမှန်ပဲ ဦးမြတ်ကောင်ချီလက်ကို ကျွန်တော်ဆီတယ်၊ ဒီမှာတွေ့လား ... အခုထောင်

သွေးတွေ တော်တော်အိပ်ထွန်းနေပြီ”

ပြည့်စုံအောင်က အားတက်သရော-ပြောဆိုနေသည့်တိုင် ဦးမြတ်က တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တွေးနေသကဲ့သို့ သွေးစက်များဆို စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေပါ၏။ ရှေ့သို့ဆက်၍ စောစောထိုးလာခဲ့ကြရာမှ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သွေးစက်များ မတွေ့ရတော့ဘဲ ထူးဆန်းစွာ ချောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“ဟော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... သွေးစက်တွေ မတွေ့ရတော့ပါဘူး ဦးကြီး”

ဦးဖိုးထိမှာ သွေးစက်များပျောက်သွားသည့် မြေကွက်လပ်အလေးကိုကြည့်ကာ အနီးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ဟိုဟိုသည်သည် ဝေဖတ်၍ ကြည့်သည်။ စောစောကတည်းက မသက်မြစ်နေသည့် သူ၏စိတ်တွင် မထုတ်နိုင်တော့ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့် ထူးခြားသော အခြေအနေတို့နှင့် ပေါင်းစပ်စေခြင်းကြောင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ...

“တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေပြီ ကောင်လေးထေရ်၊ ငါတို့ ဒီနေရာထဲမှာ မထောင်ပြီး ပစ်လိုရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ဗျာ ... တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးကြီး၊ ဘာတွေလွဲမှားနေလို့လဲ”

“အစ် ... မင်းကတော့ နားသည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဝေဖုံးပါ ... ထောက်တော့ မင်းကိုပြောပြမယ်၊ မင်းရဲ့ဂိုပေါက်ကြီးဟာ ‘ဂေ’ ဟုခေါ်တဲ့ ချော့ ‘မိဒြ’ ကိုနားပြီး သူ့ခဏ်ရာပါ ပကတိ မြန်ကောင်းသွားပြီ ... အိပ်ထောင်လေးရ”

“ဗျာ ... တယ် တယ်လို ဦးကြီးပြောတာ ... ကျွန်တော်

နားမလည်ဘူး”

ဦးဖိုးထိက သူ၏ခြင်းညိုကြီးကို နွယ်ခါနီးပင်တစ်ခုတွင် ချည်
နှောင်လိုက်ပြီး ကြီးမားလှသောညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ သစ်မြစ်ဆုံပေါ်
တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ပြည့်စုံအောင်ကမူ မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့်
ဦးဖိုးထိကို ငေးမောကြည့်နေဆဲ။

“ဒီလိုရှိတယ် ကောင်းလေး... ငါတို့မှဆိုးတွေဟာ တော
အတွင်းတွေမှာ အစောင့်အရှောက်တွေ၊ တစ်ခါရင်တွေ ရှိတယ်လို့ ယုံ
ကြည်ကြတယ်။ အဲဒီ ဝိုင်ရာဆိုင်ရာ တစ်ခါရင်တွေကို ပူဇော်ပသ တောင်
ပန်ပြီးမှ တောထဲကို ဝင်ကြလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်ပစ်လိုက်
ထိမှန်ပြီး ချက်ချင်းမသေဘဲ ထွက်ပြေးသွားပြီးတဲ့နောက် အဲဒီသားကောင်
ဟာ ထူးခြားတဲ့ ‘မော’ နေရာက ဖြေကို စားခွင့်ရလိုက်ရင် ဖလော်ရာဟာ
ပကတိပြန်ပြီး ကောင်းသွားကြတတ်တယ်...။

တကယ်တော့ ကိုပေါက်ကြီးရဲ့သွေးစက် ပျောက်သွားတဲ့နေရာ
ဟာ တစ်ခါရင်တွေ၊ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အစောင့်အရှောက်တွေ ပိုင်ဆိုင်
ထူးဆန်းတဲ့ ‘မော’ နေရာပဲ ကောင်းလေးဧရ”

ဝင်စပ် ပြည့်စုံအောင်ပစ်လိုက်သော ကိုပေါက်ကြီး၏ ဖလော်ရာ
ကုသော သွေးစက်များ၏နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြရာတွင် မေးမြတ်သင့်
သွေးစက်များ ပျောက်ကွယ်သည့်နေရာသို့ ဧရောက်ရှိသွားခဲ့ကြသော်
ပဟုတ်ပါလား။ ထိုဖလော်ရာရ ကိုပေါက်ကြီးသည် ထိုထူးဆန်းလေးကုသရာ
‘ဖြေ’ ကိုစားပြီး ပကတိအတိုင်း ပြန်လည်၍ ကောင်းသွားခြင်းလာခြင်း
ဧရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသွေးစက်ပျောက်သွားသည့်နေရာသည် အာရုံ
တိုင်းနေရာ သို့မဟုတ် ထူးဆန်းသော ‘မော’ နေရာဖြစ်ကြောင်း ဦးဖိုးထိ

မိုက်စားသိရှိလိုက်ပုံသဖြင့် ထိုနေရာမှ နောက်သို့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ခဲ့
ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

‘မော’ နေရာဟူသော ထူးဆန်းသည့်နေရာမှာ တောတောင်ကြီး
များအတွင်းဝယ် အမှန်တကယ်ပင် ရှိနေပါ၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာ
တွင် ရှိမှန်း မည်သူမျှမသိရပေ။ မုဆိုးများသည် တစ်ခါတစ်ရံ သားကောင်
ခေါ်ခေါ်ရင်း ထို‘မော’ နေရာသို့ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်ရှိသွားတတ်ကြလေ
အည်။ ‘မော’ နေရာသို့ရောက်ပြီးလျှင် ချက်ချင်း အမဲမပစ်ခတ်တော့ဘဲ
ခြောက်ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးထိက ထိုနေရာဖို့ အမဲမပစ်ခွင့်မရတော့ဟု
ခြည့်စုံအောင်ကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါချေ၏။

သို့သော် လှည့်၍ပြန်ကြည့်မည်ဆိုတော့လည်း လမ်းစက ချောက်
နှစ်ချပ်ပြီး နက်ရှိုင်းသိမ်းမိင်လှသော တောနက်ကြီးနှင့် မိဖုရားဂူတောင်
ထဲ ဦးဖိုးထိနှင့် ပြည့်စုံအောင်တို့ကို ညှို့ယူမင်းစားလေပြီထင်...။
သောက တိုးလေ ပို၍နက်ရှိုင်းလာလေသေး၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများ
ပျက်စီးချက်များနှင့် ပြည့်လှမ်းနေသော မိဖုရားဂူတောင်တစ်ရွက်လုံး
အောက်ခြေပျားက မှန်ရှိမ်းစွာ ပိတ်မီးထားကြလည်သို့...။

သည်။ ချုံတွေ့လျှင် တိုးသည်။ ချောင်းတွေ့လျှင် ကူးသည်။ သို့သော်
ပိဖုရားဂူတောင်၏ အပြန်ထွက်လမ်းက ပျောက်နေဆဲ။

ထိုစဉ် သူတို့ရှေ့ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏နံဘေးမှ ချုံပုတ်ကြီးက
ထောတိုက်ခတ်ခြင်း မရှိပါဘဲနှင့် လှုပ်ယမ်းသွားသဖြင့် ပြည့်စုံအောင်
သူ၏လက်တွင်းမှ ဒဿမ (၄၇၈) နှစ်လုံးပြုနိုင်ဖယ်၏ တွတ်ပီကလေးကို
ချော့ချိတ်တန်းကာတင်လိုက်သည်။ သူနည်းတူပင် ဦးဖိုးထိကလည်း ပွိုင့်
(သို့) ဝိုင်ဖယ်၏ တွတ်ပီကို ရှေ့သို့တန်းတင်လိုက်ရင်း လှုပ်ယမ်းနေသည့်
ချုံပုတ်ကြီးဆီသို့ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေပါ၏။ ထိုစဉ်မှာပင်

‘ဂူး...ဂါး’

ချုံပုတ်ထူထူအတွင်းမှ အော်ဟစ်သံကြီးနှင့်အတူ ကြီးမားလှ
သော လှုပ်ကြိုးတစ်ကောင် ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
လှုပ်ကြိုးက ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖြဲဟ၍ သူတို့ရှိရာသို့ တိုးဝင်လာ
သဖြင့် ပြည့်စုံအောင် သေနတ်နှင့်ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“နေဦး ကောင်လေး... မပစ်နဲ့ဦး။ ဒီကောင်ကြီးက တိုကို
ရိုက်လှပလှပ မပေါ်ဘူး။”

ဦးဖိုးထိက လှုပ်ကြိုး၏ ထူးခြားသောပုံဟန်ကိုကြည့်ကာ ပြည့်စုံ
အောင်အား ဟန်တားလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်...။ လှုပ်ကြိုးကလည်း
ဦးဖိုးထိက၏အားကို နှားလည်သည့်အလှမှာ ဦးခေါင်းကြီးကိုညှိတ်ရင်း
အောက်ခြေညှိညှိနွယ်များကိုသာ မနားတမ်း ရမ်းခါနေပါ၏။

“ဟုတ်တယ် ကောင်လေး... ဒီကောင်ကြီး တစ်ခုခု ဖြစ်နေ
လိမ့်မယ်။ ဝါးတို့ကို အာပြောချင်နေတာလဲ မသိဘူး။”

နှစ်ယောက်သား သေနတ်ပြောင်းများကို အောက်သို့ စိုက်ချ

အခန်း (၆)

လှုပ်ကြိုးလမ်းညွှန်ပြခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေပိဖုရားဂူ

ပိဖုရားဂူတောင်...။

နာမည်ကြားမိစဉ်က သိပ်မထူးခြားဟု ထင်မိသော်လည်း
တကယ့်ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေသည် ‘ပိဖုရားဂူတောင်’ ကို သွေးပျက်ချော့
ချားစေသည်အထိ ညွှန်းဆိုပြောတော့မည်ထင်...။ တကယ်တော့ ပိ
ရားဂူတောင်သည် တောတောင်ထူထပ်နက်ရှိုင်းရုံမျှမက သစ်ကြီးအိမ်
ပင်များက မရုတ်မလှဲဘဲရှိနေခြင်းကြောင့် နေလုံးကို မွန်းတည့်မှ
တစ်ကြိမ် မြင်ရမိသော တောတောင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

ဦးဖိုးထိနှင့် ပြည့်စုံအောင်တို့မှာ လွယ်လွယ်နှင့် လက်တွေ့
ဖွဲ့လျှော့တတ်ကြသူများမဟုတ်။ သည်လမ်းမဟုတ်လျှင် ဟိုတစ်လမ်း
ဟိုတစ်လမ်းမှားယွင်းခဲ့လျှင် ရှေ့ကတစ်လမ်း၊ လမ်းအလယ်သီးကို

လိုက်ကြမှ လူဝဲကြီး ခေါင်းထည့်တံညိုတံနှင့် သဘောကျသွားသည့်ထိ
...။ ချစ်အပြင်အက်သို့ ထွက်လိုက်ပြီး ဦးဖိုးထံသို့အား ပါးစပ်ကြီးကြွကာ
ပြလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ကာ
ထောအုပ်ကြီးထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်သွားပါလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီးရေ ... ဒီကောင်ကြီးက သူ့နောက်ကို
ရိုက်ခဲ့ဖူး ခေါ်နေတာလားမသိဘူး။ ထူးတော့ထူးခြားစာယ်”

“အေးကွ ... ဘာတွေထူးခြားတာလဲတော့ မသိဘူး။ ငါထို့
တစ်တွေ မြင်းတွေကိုထားခဲ့ပြီး နောက်ကလိုက်သွားကြမှ ထင်တယ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင်
မြင်းများကိုထားခဲ့ကာ လူဝဲကြီးနောက်မှ ခပ်ခွာခွာ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။
ရှေ့မှ ကိုင်းကိုင်းကြီးသွားနေသော လူဝဲကြီးမှာ ကိုက်နှစ်ရာခန့်သို့အ
ရောက်တွင် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း သူတို့ကို ရပ်စောင့်နေပြန်မိ၏။

“အင်း... သေချာတယ် ကောင်လေးရေ... တစ်ခုခုထော
တစ်ခုခုပဲကွ”

“သတိတော့ထား ဦးကြီးရေ ... လူဝဲကြီးက တကယ့်ထော
ကောင်ကြီးနော်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်လန့်လန့်ပဲ”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား လူဝဲကြီးကရပ်၍ စောင့်ခေါ်လိုက်
နောက်မှလိုက်သွားလိုက်နှင့် နာရီဝက်နီးပါးခန့် ကြာမြင့်သောအခါ
ပြောက်ပင်မတိုးနိုင်သော လျှိုကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ပြည့်စုံအောင်
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

“အား ... သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေတလည်း ညှို့နေတာပဲ
ဗာတယ်ထောနက်ကြီးထဲကို ငါထိုးရောက်လာကြတာပဲ၊ ကြည့်ပါဦး

“ဦးကြီးတွေများ လူတစ်ဖက်တောင် မကဘူး ကောင်လေးရေ”

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီးရေ ... အလင်းရောင်တောင် ကောင်း
အောင် မရချင်ဘူးမှ သစ်မြစ်ချိုကြီးတွေကလည်း တကယ့်မြေကြီးတွေ
အတိုင်း တိုင်း ... အ အ ... ဟို ဟိုမှာ ဘာကြီးလဲ ဦးကြီး”

ပြည့်စုံအောင်မှာ မြေကြီးများသဏ္ဍာန် ပါးပျဉ်းကြီးများ ထနေ
သည့် ညောင်မြစ်ကြီးများကို ကျော်ခွကာ ဝင်ရောက်သွားသည့် လူဝဲကြီး
သွားသည် လှိုင်းဂူကြီးကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်သွားပါတော့သည်။

“ဟာ”
“အိုး”

ပြည့်စုံအောင်နှင့် ဦးဖိုးထံသို့မှာ လူဝဲကြီး ဝင်ရောက်ပျောက်
သွားသည့် ကျောက်လိုက်ဂူကြီးကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေ
ကြသည်။ သူတို့တစ်သက်တာတွင် ဤမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း
ခြောက်သဏ္ဍာန်ဆိုရွေးလှသော ကျောက်ဂူကြီးမျိုး တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

“အား... ကျောက်ဂူကြီးကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထဲမှာ မသတိရင်
မကြီး ဦးကြီးရယ်၊ ဟို မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကြီးကျ
တာပဲ”

“အေးကွ ... ငါတောင် ကြက်ထီးမွေးညင်းတွေ ထရင်သလို
အားပေး ကျောရိုးထဲကို စိန်သွားတာပဲ ကောင်လေးရေ”

ထိုစဉ် လူဝဲကြီးမှာ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်မှ ဝင်လိုက်မလာ
နိုင်ကြောင်း ခေါင်းကြီးတစ်ခုရင်းရင်းနှင့် ပြန်၍ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက်
လူဝဲကြီးအဝင်ဝမှနေ၍ လက်ကြီးတစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ခေါင်းတ
စ်ဖက်နှင့် ခေါ်ငင်နေလေသည်သို့ ...။

“ဟော... ဟိုကောင်ကြီး ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်မလာလို့ ထင်ထယ်၊ ပြန်ထွက်လာပြီး ခေါ်နေပြန်ပြီ ဦးကြီးရေ”

“ကဲ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွား၊ ငါတို့ ကျောက်ဂူထဲကို ဝင်ကြမယ်၊ ဒါမှ ဒီကောင်ကြီး ဘာကြောင့် ငါတို့ကိုခေါ်ရတာလဲဆိုတာ သိရမှာကွား၊ ဒါပေမဲ့ သေနတ်ကိုတော့ လိုအပ်မှသာသုံးဟေ့ ကောင်လေး”

ကျောက်ဂူအဝင်ဝမှာတော့ ကျောက်ဂူဝင်ကျောက်စွယ်ကြီးများနှင့် တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ခါ ချောက်ချားဖွယ်ရာမျက်နှာကြီးနှင့် တူထူသော်လည်း ဂူကြီးထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းပြီး ကျောက်ပန်းကျောက်စက်များနှင့် ဂူအဖိုးပေါ်မှ သွယ်တန်းကျနေသည့် ကျောက်ပန်းခွဲကြီးများ၊ ကျောက်စက်မိုးမျှော်များနှင့် များစွာသာယာလှပနေသည့်နှယ်...။

သို့သော် ဂူအတွင်းသို့ အတန်ငယ်ဝင်မိသောအခါတွင်ပူ ညှိနှိုင်းစုတ်ဆွဲအားနဲ့များနှင့် မကောင်းသောအနံ့အသက်များကို ရှူရှိုက်ခံစားရသည်။ ထိုသက် ပိဋ်ထူခြားသည်မှာ မှောင်မည်းနေရသလို ကျောက်လှိုက်ဂူကြီးထဲတွင် မှန်ပျံအလင်းရောင် ရှိနေခြင်းပင်တည်း။

“ရော်... ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ မှောင်မည်းနေရမယ့်ဟာ ဘယ်စာနေ အလင်းရောင်က ဝင်နေတာလဲ မသိဘူးဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ဦးကြီး... ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေလို့”

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောက်လှိုက်ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းဆီမှ ညည်းညူသံလိုလို အော်ညည်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟင်း... အင်း... အီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး’

“ဟော... ဘာ ဘာသံကြီးလဲ ဦးကြီး”

“ဟေ... လူ လူညည်းသံကြီးလား၊ ဒါမှမဟုတ် တော... တောချောက်တာများလား၊ အခုရေထဲ နံလိုက်တာကွား... ဘာကောင်တွေ သေပြီး ပုပ်စော်နံ့နေတာလဲ မသိဘူး”

“ဒါ... ဒါဆို... ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလား ဦးကြီး၊ ဟို... လူဝံ ကောင်ကြီးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ကျွန်... ကျွန်တော်တို့ ထောင်ချောက်များ မိနေပြီလား မသိဘူး”

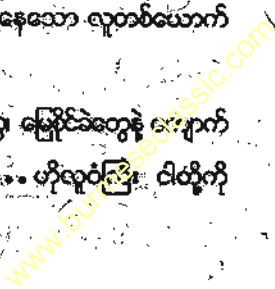
‘အင်း... ဟီး... ဟီး... အင်း... ဟင်း’

ပြည့်စုံအောင် ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် လူညည်းသံကြီးက သူတို့ရှေ့ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းမှ ပီပီသသကြီး ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် ခေါင်းနုပန်းများပင် ကြီးသွားကြပါချေတော့သည်။

နောက်ဆုံး မထူးတော့ပြီမို့ ညည်းတွားသံကြီးကြားရာသို့ နှစ်ယောက်သား သတိနှင့်တိုးဝင်လာကြသည်။ ကျောက်လှိုက်ဂူ နံရံကြီးများမှ တစ်ဝင်း တစ်လက်လက်နှင့် ရောင်ပြန်အလင်းများကြောင့် ဂူထဲတွင် အလင်းရောင် မှန်ဝါးပါးမျှ ရှိနေပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်စွယ်ဂူကြီးအနီး မြေခိုင်ကျောက်ခဲအချို့ ပြိုကျထားသည်ထင်... ထိုကျောက်စ ကျောက်နုများနှင့် မြေသားခိုင်များအောက်တွင် ကိုယ်တစ်ပိုင်းခန့် နှစ်မြှုပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို သွေးသံရဲရဲနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်တွေ မြေခိုင်ခဲတွေနဲ့ ကျောက်ခဲတွေကြားမှာ ပိတ္တပ်နေတာ၊ ဒါကြောင့်... ဟိုလူဝံကြီး ငါတို့ကို ခေါ်တာဖြစ်မယ်”

၇၄ အရှင်တော်ကောင်း

အင်း...ဟီး...ဟီး...ဟီး

ပြည့်စုံအောင်က နယုကာယာ မြေစိုင်းခဲများကို ဖယ်ထုတ်သည်။ ထောက်ခံတဲ့အဖွဲ့ကို ထွန်းဖယ်ချသည်။ မကြာခင်... မြေစိုင်းခဲများ အောက်မှထုတ် ကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုလူမှာ ထိခိုက်ဒဏ် ရာများနှင့် အခြေအနေမကောင်းတော့။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိမည်းနေပြီး သွေးစီးဖုန်ဖုန်များမှာ ကပ်ပြီးနေသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်းပင် မသိဘဲ တော့။

“အင်း...ဟင်း...ကျွတ်...ကျွတ်၊ အင်း...ရေ...ရေ...ရေ...အင်း”

ဒဏ်ရာများနှင့်လူမှာ ရေတောနေဟန်တူသဖြင့် ပြည့်စုံအောင်က သူ၏ခရုဘူးကိုဖွင့်ကာ ရေတိုက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ထိုသူ၏လက်တစ်ဖက်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အရာတစ်ခုကို ပြည့်စုံအောင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေကို အနည်းငယ်မျှသာ သောက်ပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖွင့်လာသည်။ ညှိမည်းဖူးရောင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသည်သို့။

“အင်း... သူ တစ်ခုခုပြောချင်နေတာထင်တယ် ဦးကြီး”

“မင်း... မင်း... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ရွာကလဲ၊ ပြောလေ... ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ပါးစပ်က တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခတ်နေသည့်တိုင် စကားသံက ထွက်ကုန်မလာသေး။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်က တဖြည်းဖြည်းမြှောက်တက်လာသဖြင့် ပြည့်စုံအောင်က အသာအယာထိန်း၍ ကိုင်လိုက်သည်။

“အင်း... အီး... ကျွတ်... ကျွတ်၊ ဝါ... ဝါနာမည်... ထွန်း... ထွန်းဘော်၊ ဟို... ဟို... ကျောက်... ကျောက်မဆင်ရွာ ရွာက... ဒီ... ဒီ... တ... တရွှေဂူကြီးထဲကနေ... အ... အခြန်ဆုံး ထွက်... ထွက်ကြ၊ အင်း ကျွတ် ကျွတ်”

“ထွန်းဘော်... ကျောက်မဆင်ရွာက ထွန်းဘော် ဟုတ်လား၊ ဒီ ဒီဂူကြီးထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာကြတာလဲဟင်... ထွန်းဘော်”

ဦးဖိုးထံမေးနေသည့်တိုင် ထွန်းဘော်ဆိုသူက စကားပင် ဟဟပြောနိုင်ပါလေတော့။ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများကြောင့် ပါးစပ်မှပင် သွေးများ အံကျလျက် ရှိပါချေပြီကော။

“အဟွတ် ဟွတ် ဟွတ်... ဟို... ဖိုး... ဖိုးမင်းလည်း သေ... သေပြီထင်တယ်၊ ဒီ... ဒီ... တရွှေ... တရွှေပိဖုရားဂူကြီးထဲမှာ ရွှေ... ရွှေဒင်္ဂါးတွေ... ရှိ... ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မ... မယူ... မယူကြနိုး၊ မြန်... မြန်... ထွက်... ထွက်... ထွက်ကြ၊ အ... အင့်”

ထွန်းဘော်ဆိုသူမှာ သွေးများ အန်ထွက်နေသည့်ကြားမှ နောက်ဆုံးစကားကို အားတင်းကာ ပြောဆိုရင်း ပြည့်စုံအောင်၏ လက်ပေါ်မှာပင် ဇက်ကျိုးကျကာ ငြိမ်သက်သွားပါလေတော့သည်။

“သွားပြီ ကောင်လေး၊ ထွန်းဘော် သေသွားပြီ”

ဆိုတိုင်အောင် ပြည့်စုံအောင် သတိပြုမိလိုက်သည့်က သေခံသွားသည့်တိုင်အောင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ထွန်းဘော်၏ဘယ်လက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာတစ်ခု။

“ဒီကောင်လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားတာ ဘာလဲ... သိတုနဲ့ ဦးကြီးဇွဲ”

နန်း... ပြည်အောင်

ပြောဆိုဆိုနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ထွန်းဘော်၏
လက်ကို ပြည့်ထုတ်လိုက်သည်နှင့်။

“ခွင်... ခွမ်း”

“ဟာ... ရွှေ... ရွှေ... ရွှေဒဂါးပြားတွေ”

“အိုး... ရွှေ... ရွှေဒဂါးတွေပါလား”

ပြည့်စုံအောင်က ထွန်းဘော်လက်ထဲမှ ကျလာသည့် ရွှေဒဂါး
သုံးပြားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေဒဂါးပြား
များက တစ်ဖက်တွင်က ဒေါင်းခွက်ပုံသဏ္ဍာန်ပါရှိပြီး ကျန်တစ်ဖက်တွင်
မင်းသမီးလား၊ မိဖုရားလား မသိသော ရုပ်ပုံတစ်ခုပါရှိသည်ကို ခပ်ဝမ်းထီး
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒါ... ဘယ်ခေတ်လောက်က ရွှေဒဂါးတွေ ဖြစ်နိုင်မလဲ
ဦးကြီး”

“အင်း... ငါလည်း မခန့်မှန်းတတ်တူးကွ၊ ရတနာပုံခေတ်က
ရွှေဒဂါးပြားတွေ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်... ရှေးခေတ်က ဒဂါးပြား
တွေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ”

ထိုစဉ် ကျောက်လှိုက်ကြီးထဲမှ တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းညူ
သံကြားသစ်ကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခု လေထဲတွင် ဝဲယုံလွင့်မျောလာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်သို့။

“ဟင်... ဟို... ဟို... ဟိုမှာ... ဘာ... ဘာကြီးလဲ ဦးကြီး”

ပြည့်စုံအောင် ဖျတ်ခနဲ သူ၏သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ရှင်း ဖြူဖြူ

ဆီပိသဏ္ဍာန်ကြီးအား ဦးဖိုးထိကို မေးသတ်၍ ပြလိုက်ပါအေး
ထိုစဉ်မှာပင်...

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... ဟား’

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရယ်မောသံကြီးက ကျောက်ဂူကြီး၏
အတွင်းပိုင်းဆီမှ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်ကာ ဆက်တိုက်ကြီး ကြားလိုက်ကြ
ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျောက်ဂူနံရိုးများဆီမှ စောင်းကြွ
ထွက်ရှားလာကြပြီး ဓားလိုကိုင်ထားကြသည့် စစ်သည်ရဲမက်သဏ္ဍာန်
ခွပ်လုံးများက ဂူနံရံထက်မှ ရုန်းကြွထွက်လာကြသည်ကို ပြည့်စုံအောင်
တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါမှာတော့ -

“ဟာ... ဘာ... ဘာကောင်ကြီးတွေလဲ၊ ဓား... ဓားတွေ
ထုံတွေနဲ့”

‘ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း’

ပြည့်စုံအောင် ကြောက်လန့်တကြား ဖမ်းခတ်လိုက်တော့ ဦးဖိုးထိ
စာလည်း ဘာရယ်မသိ ပြည့်စုံအောင် သေနတ်ပြောင်း ချိန်ပစ်သည့်
ဘက်သို့ စွတ်ရွတ်၍ ဖမ်းရလိုက်ပါတော့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ဖမ်းခတ်
လိုက်သော သေနတ်သံများသည် ခောက်ခော်နှင့် မပျောက်ဘဲ ပဲ့တင်ရိုက်
ခတ်ကာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး သိန်ခတ်သံမျှ ကြမ်းတမ်းစွာ ထွက်သံ
သွားပါချေတော့သည်။

‘ဝေါ... ဒုံ၊... ဝုန်း... ဝရော... ဝေါ... ဝေါ’

‘ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း’

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... ဟား’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စောစောက အသံဆိုးကြီးများကိုလည်း
ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သံများကြားမှ ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ဦးဖိုးထိန်နှင့် ပြည့်စုံ
အောင်တို့မှာ သွေးပျက်ထိတ်သန့်စွာဖြင့် အသံထွက်ပေါ်လာရာ ကျောက်
ဂူကြီးအတွင်းသို့ သေနတ်များနှင့် မြိုင်တူပင် ပစ်ခတ်လိုက်ကြပါတော့
သည်။

'ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း'

"ခွေးမသား တစ်စွယ်ညာဉ်ကောင်တွေ"

"ဟေး... မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေ၊ သေစမ်းကွာ၊ သေ
ကြစမ်း"

'ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း'

ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံများနှင့်အတူ ကျောက်
ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သံများနှင့် တခေါ်ခေါ် ဆူညံစွာ မြည်
ဟည်းလာခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တခေါ်ခေါ် တခုနီးဝန်းနှင့်
ကျောက်ဂူကြီး၏မျက်နှာကြက်အနီးပေါ်မှ ကျောက်စ ကျောက်စများ
ကျောက်ခဲမြေပိုင်များ တဖျော့ဖျော့နှင့် လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျလာကြသည်ကို
သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ကြရပါတော့သည်။

'ခေါ်... ချော... ဖခရာ... ဝန်း... ခေါ်'

'ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း'

"ဟာ... ကျောက်... ကျောက်ဂူ... ကျောက်ဂူကြီး... ပြု
... ပြုကျလာပြီ"

"ဟာ ကောင်လေးခရ... မပင်မဲ့ ယပ်မဲ့တော့ ဂူကြီး ပြုကျ
တော့မယ်... ပြေး... မြန်မြန်ပြေးဟေ့"

တခေါ်ခေါ် တဖျော့ဖျော့နှင့် လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျလာကြသော
ကျောက်ခဲကျောက်ခဲ၊ ကျောက်မှုန့်များ၊ ထို့နောက်... ကျောက်ခိုင်
ကျောက်ခဲများ၊ မြေပိုင်ခဲကြီးများက တခုနီးဝန်းနှင့် လိမ့်ဆင်းကျ
လာခဲ့ပါပြေပြေကော။

'ခေါ်... ဖျော... ဖခရာ... ဝန်း'

နှစ်ယောက်သား အော်ဟစ်သတိပေးကြရင်း ကျောက်ဂူကြီး
ထဲမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာတော့
ကျောက်ခဲကြီးများ ပြုတ်ကျသံ၊ မြေပိုင်မြေခဲများ ပြုကျသံကြီးများနှင့်
ထဟီးဟီးနှင့် မကောင်းဆိုးဝါး၊ ရယ်မောသံကြီးများက ငမဲ့ပွက်သသံ
ဆူညံစွာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လျက်။

"ဟာ ဦးကြီး... နောက်မှာ သတိထား"

'ခေါ်... ဖျော... ဝန်း... ဝန်း'

'အား... အား'

ထိုစဉ် တခုနီးဝန်းနှင့် ပြုကျလာသော ကျောက်ခဲကြီးများက
ဦးဖိုးထိန်၊ နောက်ကျောအား အနိမ့်မြင့်စွာနှင့် တိုက်ချလိုက်လေသည်။
ပြည့်စုံအောင်ပစ် ကယုကယာ နှစ်ဦးစလုံး လိုက်ထွက်လိုက်သဖြင့် မှတ်ကာ
သိကာ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါ၏။

"ဟာ... ဦးကြီး... ဦးကြီး"

ဦးဖိုးထိန်၏အပြစ်ဆိုကြားကို ပြည့်စုံအောင် မြစ်တွေလိုက်
သော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်၊ တခေါ်ခေါ် တခုနီးဝန်းနှင့် တဖျော့
စွာ လွင့်စဉ်လိမ့်ဆင်းနေသည့် ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်ခဲ၊ မြေပိုင်ခဲကြီး
များ၏အန္တရာယ်မှ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မရည်ကြီးလွှတ်ကာ အရှင်တော်

အခုသည် ဟောတ်ပါလား။

အထက်ကြားမှ အကောက်တုံးကြီးငယ်များ ပြိုကျနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားတော့မှ ပြည့်စုံအောင် ဦးဖိုးထီရှိရာသို့ ပြေးဝင်ရှာဖွေလိုက်သည်။ မတွေ့ပါပြီ။ ကျောက်စွယ်ငုတ်ကြီးအနီးတွင် သွေးဆံတစ်ခုနှင့် ငြိမ်သက်နေသည့် ဦးဖိုးထီကို ပြည့်စုံအောင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ဦးဖိုးထီ... ဦးကြီး ဦးကြီး”

ပြည့်စုံအောင်မှာ ဦးဖိုးထီအား ပြေး၍ပွေ့ထုလိုက်သည်။ ဦးဖိုးထီမှာ ခေါင်းမှစီးကျလာသည့် သွေးများနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချင်းချင်းနီရဲလျက်။ ပြည့်စုံအောင်၏လွှဲယမ်းခေါင်မှုကြောင့် ဦးဖိုးထီ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာသည်။

“အီး အင်း ကျွတ် ကျွတ်... ကောင်လေး မင်း မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကို... ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဦးကြီး ဦးကြီးကို ကျွန်တော် စခန်းထိ သယ်သွားမယ်၊ အား... အားဟင်းတေးခနစ် ဦးကြီး”

ပြည့်စုံအောင်က ဦးဖိုးထီကို ပွေ့ချီရန် မြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဦးဖိုးထီပါစစ်မှ သွေးများက ဖွက်ခနဲ အနီထွက်လာသည်။

“အား... အင်း... ကောင်... ကောင်လေး... မ... မလုပ်နဲ့ တော့... ပါ... ပါ... နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မျက်လုံးတွေ ဘာ... ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး အင်း... တ... တကယ်တော့ ဒီတစ္ဆေ မိဖုရား ပုံကြီးဟာ ကြောက်စရာကောင်းသလို အန္တရာယ်လည်း ကြီးတယ်

အောင်လေးရေ... အင်း ဟင်း ဟင်း”

ဦးဖိုးထီ ပြောလက်စ စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး မျက်စိပြန်၍ မှိတ်သွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် စကားပြန်၍ ပြောလာတော့ ပြည့်စုံအောင် မျည်းပင် အားစိုက်ကာ နားထောင်နေရပါ၏။

“အီး... ဟင်း... ကောင်... ကောင်လေး... ဒီမကောင်ဆို၊ ဒီက... တ... တစ္ဆေ မိဖုရားပုံကြီးအကြောင်းကို မေ့... မေ့ထားလိုက်တော့ ဒီ... ဒီနေ့... နေရာကိုလည်း နောက်ကို... အယ်... ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့နဲ့၊ ဒီ... ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်မပြောနဲ့ ကောင်... ကောင်လေး... အ... အင်း”

ဦးဖိုးထီမှာ ပြည့်စုံအောင်အား ကြိတ်မှိတ်အဲခဲကာ မှာကြားခဲ့ပြီး နောက် အင်ရာပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ဖက်ရွေ့ကျသွားပြီး ငြိမ်သက်သွားပါအထိတော့သည်။

“ဦးကြီး ဦးကြီး ဦးကြီး... မြစ်ရလေ ဦးကြီးရယ်”

ပြည့်စုံအောင် အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သော်လည်း ဦးဖိုးထီ မြန်လည်၍ ထူးခြင်းမရှိပါလေတော့၊ ဤကြောက်မက်ဖွယ် တစ္ဆေမိဖုရားပုံကြီး၏ ရှေ့ထွက်ချက်များကို သူ၏ညာဥ်ပိုင်များမှတစ်ဆင့် ရှာဖွေနေလေသည်ထင်။

လေတော့လည်း စရောက်ရားဖွယ်ရာ တစ္ဆေမိဖုရားပုံကြီးသည် အေးတောက ဝန်ပွဲကံသလို ဆူညံရှာ အော်ပြည့်နေသည့်အရာများသည် ဆူညံမသက်ဆိုင်တော့သကဲ့သို့ ပီတိ ပီတိတိတိတိဖြစ်သက်လျှား။

ပြည့်စုံအောင်မှာမှ ကျောက်မဆစ်ရှာသား ထွန်းသော်ဆိုသည့် ဖွဲ့ရိုက်သော 'ရွှေမိုးပြာလှဲပြာ' ကို သက်ကိုက်ပါလို့ ထုတ်ရည်ကာ

သူ၏အိတ်ကပ်ထဲသို့ လှိုင်းစွာ သိမ်းဆည်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးလျှင် ဦးဖိုးထိန်
ဝိညာဉ်ခွဲ ရှမ်းအလောင်းကြီးကို မြင်းပျားထားရှိရာသို့ သယ်ဆောင်လာပြီး
မြင်းတစ်စီးပေါ်သို့ အားလျားမှောက်၍တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတွေ့မြင်နေရသည့် တစ္ဆေမိဖုရားဂူခေါ် မကောင်း
မဆိုးဝါးစူကြီး၏ပြင်ညွှန်းကို အနီးကပ်ဆုံး အနေအထားဖြင့် မှတ်တမ်း
တင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တစ္ဆေမိဖုရားဂူရှိရာ လမ်းကြောတစ်လျှောက်
သစ်ပင်ကြီးများတွင် တားထပ်၍ အမှတ်အသားပြုခဲ့သေးသည်။ အားလုံး
ပြီးပြည့်စုံမှ မကောင်းဆိုးဝါးပျက်နာနှင့် တစ္ဆေမိဖုရားဂူကြီးကို ကျော
ခိုင်းကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နေလုံးနီနီက ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးတွင် နေ
တင်ရုံနားလျက် ရှိပါချေပြီတည်း။

အခန်း (၇)

တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး ဦးဒိဗ္ဗ ... သို့မဟုတ်

သူ့နာမည်က ဦးဒိဗ္ဗ၊ ဂန္ထရုပညာရပ်များ၊ အပွဲရတ်ပညာရပ်
များနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် တိုင်းရင်းသမားတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။
အသက်အရွယ်က (၄၅) နှစ်ခန့်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ၊ ရွှေကိုင်းပျက်မှန်နှင့်
အောက်ရောင် မာမလာတစ်ထည်ကို ပန်းထက်တွင် အမြဲတမ်း ရစ်ပတ်
ထား တင်ထားသူတစ်ယောက်။

နန်ခမ်းမြို့ရွာရှိ များရှိ ကျောက်မဆင်ရွာတွင် 'ပါလီ' ဆိုသော
အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ သမီးပျိုတစ်ဦးနှင့်အတူ ဓနုထိုဝ်ကြံသည့်
ထကာယိတော့ ဦးဒိဗ္ဗ၏ရုတ်သတင်းက ကျောက်မဆင်၊ သရက်ပျောင်း
ကျောက်ဖား၊ ငါးဖြူကုန်း၊ ဧရပ်မဲ သေည့် ရွာနီးချုပ်ဝပ်များသို့ နာမည်
ကျော်လှပါ၏။ ထိုကဲ့သို့ နာမည်ကျော်ရလောက်အောင်လည်း ဦးဒိဗ္ဗ၏

ပညာနှစ်စဉ်ကလည်း အစာအာဟာရအစားပင် မဟုတ်ပါလား။

လေဘက်ပညာရပ်များဖြစ်သည့် အင်း၊ အိုင်၊ မီးလှည့်၊ လက်စွဲများကို စီရင်တတ်သည်။ ဂါထာ၊ မန္တန်များနှင့် တတ်ဆင် တတ်ရိုက်ပေးစေယတြာများကိုလည်း နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သည်။ အဂ္ဂိရတ်ပညာသင်တန်းတွင်လည်း သူ၏အိမ်နှင့်တစ်ဆက်တည်း သပ်ရပ်သော ဖိရုံတစ်ခုပင်ရှိပါသေး၏။ သူ၏ဖိရုံကလေးမှာ ဗြဟ္မာ့ဂုဏ်အသေးစားတစ်ခုသာပင်။

အဂ္ဂိရတ်လုပ်ရပ်တွင် အသုံးပြုသည့် လုံအိုးငယ်ကလေးများကို ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ဝှန်လျက်၊ ပရဝေအမယ်၊ သစ်မြစ်၊ သစ်နှံ၊ သစ်ဥများက တံခေါင်းမီးတွင် တွဲရ ရွဲဆို၍ထားသည်။ ထိုမျှသာမပေးရေဝမ်း၊ မြေသံ၊ ခြသံ အစရှိသည့် တတ်သတ္တုပစ္စည်းများကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ။

ဂါထာမန္တန်ကျမ်း၊ ဝေဓကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်းနှင့် အဂ္ဂိရတ်နှင့်ဆက်ဆိုင်သော ကျမ်းစာအုပ်များကလည်း သစ်သားစင် အသီးသီးတွင် စီစီရိုစေသေသပ်သပ်နှင့် ရှေးဟောင်းပေစာ၊ ပုရပိုက်စာနှင့် ပုရပိုက်စာစာများကလည်း အထပ်ထပ်၊ ထို့ပြင် အင်းကွက်၊ မန္တန်ကျွမ်းကျင်ရေးဆွဲထားသည့် မိုင်းကိုင်စက္ကူများကလည်း၊ စီစီရို ညီညီညာညာထားလျှင် သူ့နေရာနှင့်သူ ရေဝေသေသပ်သပ်နှင့် ရှိနေသည်မို့ မြင်စေ့ရာ၏စိတ်စာစင်တွင် ပုဂံတက်အံ့သြသွားရလောက်သည်။

ထိုမျှနှင့်မကလေး။ ဓာတ်စီဓမ္မာနှင့် ပဓယာဂပညာရပ်အားလုံးတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်စွာပညာရှိသည်။ ဓနာကို ဦးဒိဗ္ဗ၏ သီလ၊ ဓမ္မာကို ကြိုက္ကာကလည်း ရဟန်းစတင်များပါးပါးပင်၊ ထိုကြောင့်လည်း သူ့စာပေသည် မည်သည့်ခေတ်ဝါ၊ မဆို ခေတ်ရွမ်းထက်သည်။ စီရင်သည့် အစား

အစား မီးလှည့်နှင့် အဆောင်လက်စွဲများကလည်း ထိုရောက်မှုရှိပါလေ၏။

သို့တော့... ကျောက်မဆင်တစ်ရွာလုံး ဦးဒိဗ္ဗ၏ ဓာတ်ရုပ်ရွာသို့ ဖြည့်သူမျှ ရေရေရာရာ၊ တိတိကျကျ၊ ဝသိကြ၊ ဦးဒိဗ္ဗကလည်း အစွဲစကားပြောသူမဟုတ်။ လူနာမရှိလျှင် အချိန်ရှိသရွေ့ သူ၏အိမ်အောက်ဘက် ဖိရုံထဲတွင်သာ တကုပ်ကုပ်နှင့်အလုပ်ရှုပ်နေသူဖြစ်သည်။

သမီးဖြစ်သူ ပါလီကလည်း သူ့ဖခင်ကြီးနည်းတူပင် အိမ်တွင်းနှင့်အိမ်ပြင်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အားအားလျားလျားနေသူတော့ မဟုတ်ပေ။ ဖခင်ကြီး၏တိုင်းရင်းဆေးတွင် လိုအပ်သည့် သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်မြစ်၊ ဆေးရွက်များကို အခြောက်လှန်းခြင်း၊ ဆေးခြစ်ခြင်း၊ ဆေးထောင်းခြင်းများနှင့် ဂျင်ခြေလည်နေသူတစ်ယောက်။

ပါလီ၏အချောအလှမှာ ရာဇဝင်တွင် စာမတင်လောက်သော်လည်း ရာဇဝင်ထဲမှ 'အမ္မပါလီမင်းသမီး' နှင့်တော့ ယှဉ်ပြိုင်၍ ရလောက်သော အလှတစ်ခုကို ဝိုင်ဆိုင်ထားသည်။ သို့သော် ထိုအချောအလှကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အာရုံမခံစားနိုင်ပေ။ နွေရှိသရွေ့ အချိန်ရှိသရွေ့ သမီးကလေးများ၊ ဝင့်လှနားများနှင့်သာ တရုန်းရုန်းနှင့် အလုပ်ပြုနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထူးခြားသည်မှာ ဦးဒိဗ္ဗတို့ သားအဖအဖသည် ကျောက်မဆင်ရွာထဲနှင့် နီးစပ်ရာရွာများဝန်းကျင်မှ လူနာများကို အခကြေးငွေမယူဘဲ ကုသရာ၊ မေတ္တာသက်သက်ဖြင့် ရောင်းကုသပေးနေခြင်းပင်။ ဦးဒိဗ္ဗတို့အဖအဖနှင့် တွေ့ရှိကြသူတိုင်း ပူပင်ကြောင့်ထွန်းရား ကင်းဝေးသွားကြခြင်း ငွေကြေးမမက်၊ စေတနာသက်သက်၊ ဆေးရွမ်းထက်ထက်ဖြင့် ကုသထားအကျိုးတို့ အစမ်းပေးသောကြောင့် ပတ်လည်ကျင့် နီးစပ်ရာ

ရွာအသီးသီးကပါ ဦးဒိဗ္ဗကို ယုံကြည်အားကိုးကြလေသည်။

သို့သော် ... ရဲဝန်ရဲခါ ဦးဒိဗ္ဗတို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါးရက်ခန့် ရွာမှပျောက်သွားတတ်ကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာမှ ဦးဒိဗ္ဗတစ်ဦးတည်း တစ်လနီးပါးခန့် ပျောက်နေတတ်ပါ၏။ ခရီးသွားအခါများတွင် ဦးဒိဗ္ဗ၏လူယုတ်ော် ဗလကြီးက ပါလီလေတို့ ကူညီပေးစေရောက်ပေးသည်။ ဆေးဝါးကုသရာတွင်လည်း ပါလီအား ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသည်မို့ သိပ်တော့အကြောင်းမဟုတ်။

သို့သော် ဦးဒိဗ္ဗ ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင်မှ သူ၏တိုင်းရင်းအေး တွင် အထောက်အပံ့ဖြစ်သော သစ်ဥ၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ဖုများ၊ ဆေးရွက်များ နှင့် ပရဆေးပင်များ ပါလာလေ့ရှိသည်မို့ တောတက်၍ ပရဆေးပင်များ ရှာဖွေတူးဖော်သည်ဟုပင် မှတ်ယူကြပါလေ၏။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့ အကျင့်၊ သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိ ကြီးစွာ သည့် ကျောက်မဆင်ရွာမှ တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး ဦးဒိဗ္ဗနှင့် ရာဇဝတ်မှ အဓမ္မပါလိမင်း၊ သမီးချောနှင့် နှိုင်းယှဉ်တူဖက်၍ မိနိုင်းသို့ ပါလီဆိုသော မိန်းမချောလေးသည် လွန်စွာ ရှုပ်ထွေးပေလိက္ခာ ခရုအိမ် သပ္ပာယ်အုန်းယံ လျှို့ဝှက်မှုများနှင့် ရစ်ပတ်ရွက်ပွေနေသည့် မိန်းမ ဂူတောင်မှ 'ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရား'၏ဖြစ်ရပ်ဆန်းတို့တွင် ပါဝင် သက်ဆက်နွယ်မှုများ ရှိလာခဲ့သည်ဆိုပါလျှင် ...။

မိဖုရားဂူတောင်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော သေရွာပြန် ဖြစ်ရပ်ဆန်း ကြီးကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အံ့မောင်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဖိုးတိုး သိတ်တိတ် ဖွင့်ဟပြောကြားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် မုဆိုးကြီးဦးဖိုးထီ၏ အလောင်းကိုလည်း တောထဲတွင် သားကောင်နောက်သို့လိုက်ရင်း မြေမြှ ခြိုးနှင့် ကြွကြိုက်တိုက်ဆိုင်ခဲ့သဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို တာ ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။

ထူးဆန်းသော လူဝံကြီးတစ်ကောင်၏လမ်းညွှန်မှုဖြင့် တွေ့ရှိ သော သွေးပျက်ထိတ်လန့်ဖွယ် တစ္ဆေမိဖုရားကြီးအကြောင်း၊ ဂူထဲတွင် သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည့် ထွန်းဘော်နှင့် ဦးမုတ်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်း၊ အထက်နှင့်ရင်း၍ ရရှိလာခဲ့သော ရွှေဒဂါးပြားသုံးပြားအကြောင်းတို့ကိုမှ ညွှန်ဆောင်နှင့်အံ့မောင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရေငုံနွတ်ပိတ်၍သာ နေ ခဲ့ကြပါတော့သည်။

သို့သော် ... ထွန်းဘော်နှင့်ဦးမုတ်တို့အကြောင်း၊ စုံစမ်းရင်း ကျောက်မဆင်ရွာဘက်မှ ပြန်ရောက်လာသည့် 'အံ့မောင်'နှင့်အတူ ဆင်ဆူးတစ်ခု ပါရှိလာခဲ့သည်။

“ပြည့်စုံအောင်ရေ ... ဒီကိစ္စက တော်တော်ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ အဲဒါကို မင်းနဲ့လည်း ဆက်စပ်ချင်ရင် ဆက်စပ်နေလိမ့်မယ် ထင် တယ် ဒီလိုကွ”

အံ့မောင်က ထိုကဲ့သို့ နီဒါန်းချီကာ ကျောက်မဆင်ရွာမှ ဦးဒိဗ္ဗ တို့ တိုင်းရင်းသမားတော် (ဒီဒွေးဆရာကြီး)၊ တစ်ယောက်နှင့် ညွှန်ဆောင် 'ပါလီ' ဆိုသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏ အ ကျင့်ကို ဦးကော့ချီကာ ပြောဆိုနေပါ၏။

၈၈ အတ္ထုပ္ပတ္တိစိစုဗျာ

"အမှန်တော့ မင်းပြောတဲ့ တစ္ဆေစိစုဗျာကြီးမှာ မြေပြိုပြီး သေဆုံးသွားရတဲ့ ထွန်းဘော်ဘိုအကြောင်းကို စုံစမ်းရအောင် သွားခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီမှာ ဦးဒိဗ္ဗဆိုတဲ့ ဗိန္ဒောဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ထူးဆန်းတဲ့ ဆေးကုသမှုက သိပ်ပြီး အစွမ်းထက် သလို သူ့သမီးလေးကလည်း သိပ်ပြီးချောတာပဲ ပြည့်စုံအောင်ရေ"

"ဟာ ဟေ့ ဟေ့ကောင် ... စကားကောင်းပြောနေရင်းတ ဘယ်က သူ့သမီးချောတာလုတာ ပါလာရတာလဲ အံ့မောင်ရ"

"No No No ဒီကောင်မလေး ချောတာ၊ လှတာကို နောက်မှ မင်းကို သီးခြားပြောပြမယ်၊ လောလောဆယ် ဆေးကုသပုံ ထူးဆန်းတဲ့ ဦးဒိဗ္ဗဆိုတဲ့ လူကြီးအကြောင်းကို အရင်ဆုံးပြောပြမယ်၊ ငါရောက်သွား တော့ ဟို ... ထွန်းဘော်ဘိုတဲ့ မင်းစုံစမ်းခိုင်းတဲ့ လူ့ရဲ့မိန်းမကို အဲဒီ ဆရာကြီးက ဆေးကုမေးနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ယောက်ျားတောလည် သွားရာက ပြန်ရောက်မလာခဲ့တဲ့နောက်ပိုင်း နဂိုအခံရှိတဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါ က ပြန်ဖောက်လာတာကိုတော့ ပြောသံကြားရတယ်ကွ။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီဆေးဆရာဆိုတဲ့ ဦးဒိဗ္ဗရဲ့ ဆေးကုသတဲ့နည်းပဲ၊ လူနာကို ရေမန်းနဲ့ သူ့ရဲ့ဆေးကို အရင်ဆုံးတိုက်တယ်၊ ပြီးရင် လူနာကို အိပ်ရာထဲမှာ ထဲ လျောင်းခိုင်းလိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ရွှေဒဂါးပြားလေးကို လူနာရဲ့နှုမူးပေါ်ကို တင်လိုက်တယ်"

"အဲဒီတော့ ... ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ"

"ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီဆရာကြီးက ခေါင်း စဉ် မသိမသာ ရမ်းခါလိုက်ပြီး လူနာရှင်ကို ဖုံးတိုးတိတ်တိတ်ခေါ်ပြီး ပြောတယ်။ နှင့်သူ့သမီးရောဂါက ကျွမ်းနေပြီတဲ့ ဒီနေ့မကူးဆင် ပညာဉ်ချစ်

သူ့လိပ်မယ်တဲ့၊ တောတောလေးကတင် နှင့်သမီးရဲ့ပညာဉ်ဟာ နုပူပေါ်က ရွှေဒဂါးပြားလေးပေါ်မှာရပ်နေတာကို ငါတွေ့လိုက်ရတယ်တဲ့လေ"

"ဟာ ... မင်းဟာက ဖြစ်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွ"

"အေး ... ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာတော့ ငါမသိဘူး။ အဲဒီလူ နာတော့ ညနေငါးနာရီလောက်မှာ ဆုံးသွားတာကတော့ အမှန်ပဲ သူငယ်ချင်းရေ အဲ ... အင်း ... ထူးဆန်းတာက အဲဒါတင်မကသေး ဘူးကွ။ အဲဒီဆရာကြီး ဆေးကုသတဲ့ ရွှေဒဂါးပြားကို ဝါတောင်းပြီး ဖျက်ကြည့်လိုက်တော့ လား လား ... သူ့ရွှေဒဂါးပြားလေးက မင်းရလာ ခဲ့တဲ့ ရွှေဒဂါးပြားလေးတွေနဲ့ တစ်ပုံစုံတည်းပဲဟေ့"

"ဟာ"

ထိုအခါမှ ပြည့်စုံအောင်၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဇိုတ်သံတစ်ခု တွင့်စဉ်မြတ်ကျလာခဲ့သည်။

"အဲဒါနဲ့ ငါတလည်း အဲဒီဆရာကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆီမှာလည်း ဆရာကြီးလို ရွှေဒဂါးပြားမျိုး သုံးပြားတောင် ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်"

"မင်းကွာ ... ဒီကိစ္စ မင်းရဲ့ဦးကြိုက်ယ်တိုက်က ဆွိုငှက်ထား ပါလို့ သေသေချာချာ မှာသွားခဲ့တာကို"

ပြည့်စုံအောင်က အံ့မောင်၏စကား လွန်ကျွံသွားခြင်းကို ဖြစ် တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

"အာ ... ငါတလည်း သူ့ရဲ့ရွှေဒဂါးပြားလေးကို မြင်ပြီး ပါးစပ်က လွတ်ခနဲထွက်သွားတာကွ။ ဝါဆိုရင် အဲဒီဆရာကြီးက မင်းနဲ့ တွေ့ပြီး အဲဒီရွှေဒဂါးပြားတွေကို တောင်းသလောက်ပေးနဲ့ ဝယ်ချင်

တယ်ဆိုပြောတယ်”

“အာ ထပ်သန်း...မင်းကို ဘယ်သူက ရောင်းမယ်လို့ ပြောလို့လဲ”

“အဲဟဲ ဟဲ...မပြောပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆရာကြီးရဲ့ သမီးချော ‘ပါလီ’ ကိုသာ မင်းခြင်လိုက်ရင် အလကားပဲတင်းတောင် ပေးရင်ပေးလိုက်မှာပါကွာ... ဟင်း ဟင်း”

“မဆိုင်လိုက်တာကြီးကွာ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ဆိုင်တာ မဆိုင်တာတော့ မသိဘူး ဟေ့၊ အဲဒီ ပါလီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရာဇဝင်ထဲက ‘အမွှာပါလီ’ တွေ့ ရင်တောင် အနှုံးပေးသွားရလိမ့်မယ် သူငယ်ချင်းရေ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ထိုစဉ်ကမူ အံ့မောင်ပြေဆိုနေသော စကားများကို ပြည့်စုံအောင် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ နားထောင်နေမိခဲ့သည်။ သို့သော် ပါလီဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တကယ်တမ်း တွေ့တော့ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရသောအခါမှာတော့

အခန်း (၈)

ရာဇဝင်ပုံပြင်ထဲက အမွှာပါလီ သို့မဟုတ်

ထိုနေ့က အံ့မောင်က ချိန်းဆိုထားသဖြင့် စခန်းမှ နံနက်ကိုး နာရီကတည်းက မြင်းညှို့ကြီးကိုစီးကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်... နေအိမ်သို့ရောက်တော့ အံ့မောင်ကိုမတွေ့ရ။ ဇယု၏စာပည့် ရှမ်းပုတ်လေးတိုင်းဝတ္ထုက သူ့ဆရာမှာကြားသွားကြောင်းနှင့် ဆယ်နာရီမထိုးမီ ပြန်ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆီးကြို၍ပြောသဖြင့် အညှို့ခန်းမှာပင် ပြည့်စုံအောင် စာဖတ်ရင်း အံ့မောင်အလာကို စောင့်နေမိသည်။

သည်ကောင်က ခြေထောက်တွင် ငွေပါသူ။ တစ်နေရာထုတ်တွင် တစ်နာရီပြည့်အောင်နေလေ့မရှိ။ စီးပွားရေးသမား၊ ကျောက်သမား၊ လိုအပ်လျှင် ပွဲစားပင် လုပ်လိုက်လေသည်။ ယခုလည်း သူ့ပုတ်လုံးစကား ပြောလေးတစ်စီးနှင့် နှစ်ခမ်းတစ်မြို့လုံး ပတ်ပွေ့နေသည်လား။

အလုပ်ကိုပစ္စည်း ကျောက်ဆေးများနှင့် ပါသွားခဲ့လေသည်လား
 သို့သော် အံ့မောင်က ပြည့်စုံအောင်ကိုတော့ ညီအစ်ကိုအရင်း
 သဖွယ် ခင်မင်သည်။ တည်တည်တန့်တန့်နှင့် စကားနည်းသလောက်
 မဟုတ်မိမိ ရှင်းရှင်းတွင်းတွင်းသမား။ ပြည့်စုံအောင်ကို လန့်လန့်
 လန့်သည်။ နောက်လိပ်တွင် အစောကျောင်းတက်စဉ်ကတည်းက သေနတ်
 ပစ်၊ လက်ငွေထိုး၊ ရေကူး၊ သိုင်းကစားသည်မှအပ မိန်းမကိစ္စကင်းရှင်း
 သော ပြည့်စုံအောင်ကို ခင်မင်လေးစားခဲ့သည်။

သို့သော် အသွင်မတူ၊ စရိုက်မညီသည်သူနှစ်ယောက် ပေါင်း
 သင်းဆက်ဆံသွားကြချိန်မှာတော့ ကောလိပ်တွင် တတွဲတွဲ ဖြစ်သွား
 ကြသည်။ ညီအစ်ကိုအရင်းတမျှ သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။ ပြည့်စုံအောင်
 လက်စွဲထိုး၊ သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ရာ နောက်သို့ အံ့မောင်တစ်ယောက်
 ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါလာစာတ်သလို အံ့မောင်၏ဘီအက်စ်အေ
 ဆိုင်းကယ်ကြီး၏နောက်တွင်လည်း ပြည့်စုံအောင်တစ်ယောက် တောက်တဲ့
 တစ်ကောင်နဲ့ပင် ကပ်ပါသွားစမြဲပင် မဟုတ်ပါလား။

‘ဒင် ဒင် ဒင် ဒင် ဒင် ဒင်’

ဧည့်ခန်းထဲရှိ သံစုံတိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ တဒင်ဒင်နှင့် သယ်နာရီ
 တိုက်ခတ်မှုနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အံ့မောင်၏အိမ်ပေါက်ဝသို့ ဝီလီဂျစ်ကား
 ပြုလေရာ ဝူနေ့ ထိုးဆိုကာလာသည်။ အားသံကြားသဖြင့် ပြည့်စုံအောင်
 အိမ်ပေါက်ဝခေါ်ဆို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အိုး”

နေ့ခင်းကြောင်တောင် ကောင်းကင်မှ လ၊ တစ်စင်း ပြတ်ကျလာ
 လေသည်လား။ သို့မဟုတ် လ၊ နတ်သမီးတစ်ပါး မျက်စိလည်လင်းများ

အစောကလောသည်လား မပြောစာတ်။

ဝီလီဂျစ်ဖြူဖြူပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ‘အလှရုပ်တု’ တစ်ရက်
 ပြည့်စုံအောင် ဝေးကြည့်နေမိသည်သို့။ နောက်ထပ် ဆင်းလာသည့်
 သောဘီရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ထားသည့် အသက်ငါးဆယ်နီးပါးခန့်
 ဟူကြီးတစ်ယောက်နှင့် အံ့မောင်တို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါမှ ပြည့်စုံ
 အောင် ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

“ပါလီဆိုသော မိန်းမချောလေး”

ဟုတ်သည်။ ဝေသာလီမှ အမွပပါလီထက် ပို၍လှသော
 ကျောက်မဆင်မှ ပါလီ။ သူနှင့်သူမ၏ပခပ် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး
 ဦးဖိမ္မာတို့က အံ့မောင်နှင့်အတူ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

“ထင်သားပဲ မင်းရောက်နှင့်နေမယ်ဆိုတာ၊ ဟောဖီမှန်
 ထိပြောပြခဲ့တဲ့ ကျောက်မဆင်ရွာက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးဖိမ္မာ
 သူ့သမီးပါလီ”

ရွှေကိုင်မျက်မှန်အတွင်းမှ စူးရဲသော ဦးဖိမ္မာမျက်လုံးအကြည့်
 တို့ မနှစ်သက်သလို သူ့အား ကရုဏာမျက်စိဖြင့် ဝေ့ဝေ့နှင့် လှမ်းကြည့်
 ထိုက်သော ပါလီ၏အကြည့်ကိုလည်း ပြည့်စုံအောင် တာသာမပြန်တတ်။

“သူက ကျွန်တော်ပြောပြောနေတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊
 သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာ ပြည့်စုံအောင်တို့ လောလောလယ် နတ်သူငယ်
 တောင်ခြေက သတ္တုတွင်းရှာဖွေရေးခရီးမှာ နေတယ်လေ”

“ဧည့်... သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်လေးတော့
 မြို့မပြည်ရှိ တောအနံ့တောင်အနံ့တော့ သွားနေရမှာပဲ။ သူ့ဘယ်ခေါ်”
 သမားတော်ကြီးဦးဖိမ္မာက ဧည့်ခန်းမှ ကလေးထိုင်တွင် ထိ

ရောက်နေရာယူလိုက်ရင်း ပြည့်စုံအောင်အား စကားစသည် ပြောဆိုလိုက်
သည်။ ပါလီကမူ ပြည့်စုံအောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင်
ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တာဝန်ခံဝတ္တရားအရ တောတောင်အနံ့ သွား
စရာနေရတာပါ။ နောက်ပြီး... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တော
တောင်တွေကြားမှာ သွားလာနေထိုင်ရတာ ခက်ပါတယ်”

ထိုခနက်မှာတော့ အံ့မောင်၏ပြောကြားချက်အရ သိနှင့်အတူ
ဖြစ်သော ရွှေဒဂါးပြားကိစ္စအကြောင်းကို စကားထက်ကြသည်။ ပြည့်စုံ
အောင်ကလည်း လာရင်းကိစ္စကို သိရှိပြီးဖြစ်၍ သူ့ထံမှ ရွှေဒဂါးပြား
ထုံးပြားကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးက ရွှေဒဂါးပြားသုံးပြားကို အပြန်ပြန် အလှူ
လှန် စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေပါ၏။ လိုအပ်သည့်နေရာများတွင် အိတ်ထဲမှ
မှန်တီလူးငယ်လေးဖြင့် သေချာစွာကြည့်ရှုနေပါသော်လည်း ပြည့်စုံအောင်
သတိထားမိသည်က ပါလီဆိုသော မိန်းမချောလေး၏ ပဟေဠိမျက်ဝန်း
အစုံပင်။

ထိုမျက်ဝန်းများထဲတွင် လောလောဆယ် တွေ့မြင်နေရသည့်
က ပြည့်စုံအောင်၏အဖြစ်ကို ကရုဏာသက်နေသည့် အရိပ်အယောင်
များကို တွေ့မြင်နေရပါ၏။ ထိုစဉ် သမားတော်ကြီး ဦးဖိဗ္ဗလီမှ စကားသံ
ထေ့ ထွက်ကျလာသည်။

“ရှိထက် မောင်ရင်... ဒီရွှေဒဂါးပြားတွေကို တယ်က ရလာ
ခဲ့တာပါလဲ”

“ခင်ဗျာ”

ရုတ်တရက် ဦးဒီဗွမ်မေးခွန်းကြောင့် ပြည့်စုံအောင် အောင်
အော်ဟစ်မြစ်သွားသည်။ အရောင်းအဝယ်သဘောမျိုးထက် မသက်
သက္ကာန်စပ်စုသည်သဘောသို့ စည်းကျော်သွားသဖြင့် ဦးဒီဗွမ်မျက်နှာကို
သိရသူ ခိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဪ... ဦးမေးတာ နည်းနည်းလောသွားတယ်” ဟို... ဟို
သဘောရိုးနဲ့ ဆန္ဒစောသွားတာပါကွယ်၊ ဒီလို ရှားပါးတဲ့ ရှေးဟောင်း
အုတ်တုံးတွေဟာ အမွေရထားတတ်တာမျိုး ရှိတတ်လို့ပါ မောင်ရင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီရွှေဒဂါးပြားတွေဟာ ကျွန်တော်အတိုးအစီက
ရခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်အဖို့ ဒီရွှေဒဂါးပြားတွေ အယ်က
ရတယ်၊ တယ်လိုရှာဖွေခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဦးပြောချင်တာက အဲဒီရွှေဒဂါးပြားတွေထဲက ဦးတို့
အစ်ပြားလောက် မြန်ပြီပျံ့ပါလား။ ဟို... ဟို... အမျှကတော့ အရ
တာလပေါက်ခရူးထက် နှစ်ဆပိုပြီး ပေးပယ်လေ”

ငွေသံကြေးသံကြောင့် စီးပွားရေးသမားအံ့မောင်၏ မျက်နှာ
နှစ်ဖက်က အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ ပြည့်စုံအောင်ကမူ
မိန်းမချောလေးပါလီကို ဖျတ်နေ ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ပါလီက
ပြည့်စုံအောင်နှင့် အကြည့်ချင်းမဆိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုပစ်လိုက်သည်။

ဪ... အတော်ပင် အလီရောက်လော့၊ ပုဏ္ဏားဆန်သော
မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်လေလား၊ ဟုန်း။

“ကျွန်တော် အရောင်းအဝယ်သမားတစ်ယောက်ဟုတ်သလို
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းစုဆောင်းတဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦး ဒီရွှေဒဂါး
ပြားဟာ ဦးအတွက် အသုံးဝင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကို နှစ်ဆပေးစရာ

မလိုပါဘူး ဦး ပေးဆင့်တယ်ထင်သလောက်ပဲ ပေးသွားပါ။”

ပြည့်စုံအောင် ပြတ်သားသောစကားကြောင့် ဦးဇိဗ္ဗမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သဘောကျနေပါ၏။ ပြီးမှ သမီးဖြစ်သူ ပါလီထံသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်တွင် ပါလီက သူမ၏ခေါင်းပေါ်မှ အတက်ချီကော် အိတ်အနက်ကို လှမ်းရှုပေးလိုက်သည်။ ဦးဇိဗ္ဗက အိတ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ ဝိုက်ဆံအချို့ကို ရေတွက်ပြီး ပြည့်စုံအောင်ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

“အခုလို ရွှေဂေါ်၊ပြားတစ်ပြား ဦးကို ပြန်ပြီးမှဝေပေးတဲ့အတွက် မောင်ပြည့်စုံအောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုင်း... ဦးတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး။”

ဦးဇိဗ္ဗက ပြည့်စုံအောင်ထံမှ ရွှေဂေါ်၊ပြားတစ်ပြားကို ယူလိုက်ပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ မိန်းမချောလေး ပါလီကမူ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရွံ့ပူပန်နေသည့်နယ်။ ခေါင်းပိုတ်ပိတ်စွာပင် သူမ၏ခင် သမားတော်ကြီး ဦးဇိဗ္ဗအနက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။

အပြန်ခရီးတွင်မူ အံ့မောင်အား လိုက်လံ၍ မပို့ခိုင်းတော့နင်းစမ်းစေ့ကြားတွင် ဝင်ရောက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ သားအစနစ်ယောက် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ပြန်သွားကြပါတော့သည်။

“ဟင်၊ ဟင်... ငါ့ကောင်ကြီးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကကားပြော တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ ငါက ဝီရွှေဂေါ်၊ပြားကို အလကားပေးလိုက်လိမ့်မယ်တောင် ထပ်တာ”

“ထပ်ထရီ။ ဝါဇာ တာကြောင့် အလကားပေးရမှာလဲ၊ အခုတောင် ငါ စဉ်းစားနေမိသေးတယ်။ ဝီရွှေဂေါ်၊ပြားတွေ ငါ့ဆီမှာရှိနေတာ ထိတဲ့သူနစ်ယောက် ထပ်ထိုးသွားပြန်ပြီလို့ ခနားကိုပြီ... ပါလီ ငါ့ကို

ပြည့်စုံတဲ့ အကြည့်တွေကိုလည်း သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး အံ့မောင်”

“မှခွေ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်က မင်းကိုကြည့်တာက အာရားစွဲချင်သေးလို့လား သူငယ်ချင်းရယ်”

အံ့မောင်က စားပွဲပေါ်ရှိ လှပသော ရွှေချောပွန်းဘူးလေးထဲမှ ဝီကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ရင်း ပြည့်စုံအောင်ကို အပြောလိုက်ပြန်ဖြစ်သည်။

“မင်း မသိပါဘူး အံ့မောင်... မင်းသိတာက တယ်ကျောက်မို့ အယ်ချေးနဲ့ ပြတ်လိုက်ရင် မင်းအတွက် တယ်လောက် ကျန်မယ်ဆို အလောက်ပဲ မင်းသိတာပါ။ အထူးထူး... ပါလီလို လှပချောမောတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေရဲ့ ‘အကြည့်ပုစ္ဆာ’ ကို မင်း အပြေမထုတ်တတ်ဘူးကွာ... ဟင်၊ ဟင်။”

“ဟာ ဟာ... တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ နေပါဦး... မင်းက မိန်းမချောလေးတွေရဲ့ ‘အကြည့်ပုစ္ဆာပမောဦး’ တွေကို အပြေည့်စုံအောင် မိန်းကလေးတယ်နုယောက်နဲ့ တယ်တုန်းကများ ကကားအော်တဲ့ပြောပူလို့လဲ... ပြည့်စုံအောင်”

သူငယ်ချင်းနစ်ယောက် ရွှေဂေါ်၊ပြားကိုစွဲကို မေ့သွားကြပြီး မိလိတ်အကြည့်တစ်ချက် ပမောဦးကို အငြင်းပွားနေကြပါချောတော့သည်။ အချောအလှတူစိလည်း ပြစ်ဖျိုးပဲ့မထပ်၊ မာတာမိစပ် ပွားသန်စပ်ခွဲစဉ်ထာတည်းက ရွှေပွန်းစားပြီ၊ မွှေးပွားလာခဲ့လေထလာဟုပင် ထပ်မှတ်မှာပွယ်ရား။

“နာမည်ကလည်း ကြိုကြိုမနိမနိ ရှားရှားပါးပါးနာမည်... မိလိတ်၊ ငါတို့တစ်တွေဟာ ခင်သားလိရာခင်ထဲက အပူပါးလို့တာကို

၉၈ ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေပီရမားဂူ

မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့ကြပေမယ့် ဆရာပါရဂူရဲ့ ဖော်ညွှန်းမှုကြောင့် အဖွဲ့
ပါလီရဲ့ စွဲမက်ဖွယ်အလှ၊ အမူပါလီရဲ့ တရားရဖွယ်ရာ ဘဝဖြစ်စဉ်တွေ
ဟာ ရင်ထဲမှာ စွဲနစ်နေခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား ပြည့်စုံအောင်”

ကျားသားမိုးကြိုး စီးပွားရေးသမားအဖွဲ့မောင်က ‘ပါလီ အဖွဲ့
ဘွဲ့’ ကို ရွတ်ဆိုနေသလို ရာဇဝင်ထဲမှ ‘အမူပါလီ’ ၏အလှနှင့် ဘဝကိုယ်
ခြယ်နှုန်းနေညွှန်းပြနေသည်မို့ ပြည့်စုံအောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား
ငေးနေမိပါ၏။

“အေး... ငါ့အထင် ငါ့အမြင်မပြောရရင် ကျောက်မဆင်က
ပါလီဟာ ဆရာပါရဂူရဲ့ဝေသာလီက ‘အမူပါလီ’ ထက်တောင် ပိုပြီး ချော
လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ငါ... သူ့ကို ပန်းလက်ဆောင်ပေးမယ်လို့ စိတ်
ကူးပုံဖော်ကြည့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့... ဘယ်လိုမှ မပေးရဘူး၊ ဖြစ်နေတယ်
ပါလီက ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ထက် ပိုပြီး နုပျိုလန်းဆန်းနေတယ်”

“အေး... ဒါနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့လည်တိုင်မှ ပုလဲသွယ်တစ်ကွေးလောက်
ပျံ့ရဲ့စိတ်ကူးပုံရိပ်ထဲမှာ ဆင်ခြန်းပေးလိုက်တယ်၊ ဖိလိုကျပြန်တော့လည်း
အဆင်သိပ်မပြေပြန်ဘူးကွ၊ ပါလီရဲ့ အသားတော်နုနုက ပုလဲသွယ်တွေ
ထက်တောင် ဓမ္မာဥ နုပိတ်နေသေးတယ် သူငယ်ချင်းခရုံ ဟင်း ဟင်း
ဟင်း... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိထားကွ၊ သိပ်ပြီးလှတဲ့သူဟာ
သိပ်ပြီးတော့ ရက်စက်တတ်တယ်၊ နောက်ပြီး... သိပ်ပြီးတော့လည်း
ကြောက်စရာကောင်းတယ် သူငယ်ချင်းခရုံ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ထိုစဉ်ကတည်းကပင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အဖေမောင်၏ ပြော
စကားများအတိုင်း လိုက်နာရှောင်တိမ်းစိုက်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် သို့တည်း
မဟုတ် နည်းစိတ်ကောင်း ပြုရည်မျှင်ဝက်ပါနှင့် မာယာညွတ်ကွင်း ဆင်

ထားသော ချိုမြိန်သော ပျားရည်စက်တို့ဖြင့် သုတ်လိမ်းဖုံးကွယ်ထား
သော ပါလီဆိုသည့်အလှမဖုရား ဓားသွားစက်အောက်တွင် ခူးထွက်
နှိုးညွတ်၍ သက်ဆင်းခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင် ...။

ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတွေ သူကြီးဆိုမှာ ရှိရဲ့လား”

ပြည့်စုံအောင်က စခန်းနှင့်အနီးသုံး ကျောက်တံခါးရွာမှ ရွာသူ ကြီးအား မေးမြန်းစုံစမ်းနေပါ၏။

“အေး... အတော်အသင့်ကျွမ်းကျင်တဲ့သူ နှစ်ယောက် သုံး ယောက်တော့ ရှိတာပေါ့။ ဒီတောင်ကြီးနှစ်တောင်ရဲ့ ဟိုဘက်က ရှမ်းရိုးမ တောင်မြင့်ကြီးတွေလေ။ အရှေ့ဘက်မှာဆိုရင် ငွေတောင်၊ ရွှေတောင်၊ ပတ္တမြားတောင်ဆိုတာတွေရှိတယ် ဗိုလ်လေး။ ဒါပေမဲ့... နတ်သူဇော် တောင်တို့၊ မိဖုရားဂူတောင်တို့ထက် ပိုမြင့်ပြီး အတက်ရခက်တယ်။ တောင်သုံးလုံးလောက် ကျော်ဖြတ်ပြီးရင် တောင်တွေဟာ ဒီထက် ပိုမြင့် တယ်။ တောင်နဲ့မြောက်ဟာ မဆုံးတော့ဘူးကွဲ့။ လူသူအဆက်အသွယ် လုံးဝပြတ်တယ်။ အေးလည်းအားကြီးအေးတယ် ဗိုလ်လေးရော နွေအခါ မှာတောင် အဲဒီတောင်တွေပေါ်မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ကို အေးတယ်။ နောက်ပြီး... အဲဒီတောင်ပေါ်ဒေသက လူမျိုးတွေက သူတို့ဆီ အဝတ် အစားတောင် မလုံမလဲနဲ့ဝတ်နေကြရတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေရှိသေးတယ်”

လုံခြုံရေးမှူး ဦးရေချမ်းက ကျောက်တံခါးရွာသူကြီးနှင့် ရွာ လူကြီးသုံးလေးယောက်တို့အား လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ထန်းလျက်ခဲ၊ ပေါက်ပေါက်ဆုတ်များနှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ တို့ပြင်... ပြောင်း ပူးဖက်ဆေးလိပ်များနှင့် မိနစ်တူးများကိုလည်း ဝေငှ၍ ပေးလိုက်ပါ၏။ ပြည့်စုံအောင်က ဆက်လက်၍ သူသိချင်သမျှ အချက်အလက်များကို ကျောက်တံခါးရွာသူကြီးများထံမှ နှိုက်နှိုက်ခွတ်ခွတ် မေးမြန်းစုံစမ်းနေပါ သေးသည်။

“ဒီဘက်နယ်က တောင်တွေပေါ်မှာ သတ္တုနက်တွေ တော်

အခန်း (၉)

ရိုးချည်မျှင်နှင့် ညွှက်ကွင်းဆင်သည် သို့မဟုတ်

ဤရက်ပိုင်းအတွင်းပေး ပြည့်စုံအောင်တစ်ယောက် စမ်းသပ် သတ္တုတွင်းများတွင် ကွင်းဆင်း၍ လေ့လာစူးစမ်းခြင်း။ လိုအပ်သည့် အစရာပေါ်စနရာများတွင် ဝိုင်းရံခြင်း။ မြေပုံကွန်တိုက်များနှင့် တိုင်းထွာ တွက်ချက်ခြင်းများ စသည့် လုပ်ငန်းခွင်များတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကွင်းဆင်းနေရသဖြင့် အံ့ဖောင့်ကိုခသော်လည်းကောင်း၊ မိန်းမစရာ လေးပါလီကိုခသော်လည်းကောင်း မမှေပျောက်စေမိသည်။

“ဒီနတ်သူဇော်တောင်နဲ့ မိဖုရားဂူတောင်တွေရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ရှိတဲ့ တောင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေတက်မှာ တာတွေရှိနိုင်ပါလဲလဲ ဆိုကြီး။ အဲဒီဘက်တောင်ကြောတွေတက်မှာ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်စရာ ကောင်းရဲ့လား။ ဝါမှမဟုတ်... လိုအပ်လို့ သွားကြရမယ်ဆိုရင် လမ်းပန်း

တွင်းတွေ မရှိတူးလား သူကြီး၊ ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေရှိတဲ့ တောတွေ၊ တောင်တွေ မရှိတူးလား၊ ကျွန်တော်သို့လဲ သတ္တုတွင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာခဲ့တဲ့သူတွေဆိုတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ တောကောင်တွေအကြောင်းတော့ သိသင့်ထားသင့်တာပေါ့နော်”

“ရှိတော့ရှိတယ် ခိုင်လေးရဲ့၊ တချို့နေရာတွေမှာဆိုရင် သတ္တုနက် (ဂူးဖရန်း) တွေဟာ မြွေကြီးတွေ အိပ်နေသလို မတူးရ၊ မခွဲရဘဲ မြေပေါ်မှာကို အကြောတွေပေါ်နေတတ်တယ်၊ ငွေကိုတော့ အခိုင်အမာလိုက် မတွေ့ဘူး၊ ရံဖန်ရံခါတော့ ရွှေဖြူကြောလိုဟာမျိုး တွေ့ရတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သွားရေးလာရေး အင်မတန်ခက်ခဲတယ်၊ အန္တရာယ်လည်းများတယ် ခိုင်လေးရ”

“နေပါဦး ... ဟို သတ္တုနက်ဆိုတာ ဘာလဲ ခိုင်လေး”

သူကြီးနောက်မှပါလာသည့် လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်သဖြင့် ပြည့်စုံအောင်က သေချာစွာရှင်းလင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

“သတ္တုနက်ဆိုတာ မိုင်းဘက်ကလူတွေ ခေါ်ကြတာကတော့ ဂူဖရန်းလို့ခေါ်တယ်၊ စစ်မဖြစ်ခင်ကဆိုရင် ဟောဒီနယ်တွေထဲကို မိုင်းဘက်က မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်တွေ တော်တော်များများ လာကြတယ်၊ တူးကြ ဆွဲကြ ရှာဖွေကြတဲ့အခါမှာ သတ္တုနက်တွေ ရကြတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... အစားအသောက် ရှားပါးမှုနဲ့ ရာသီဥတုရဲ့ အအေးဒဏ်တွေ တောင်ငှက်များဒဏ်တွေကို မခံနိုင်ကြလို့ ထွက်ပြေးကြရတာများတာလို့ သိရတယ်၊ ဟုတ်သလား ... သူကြီး”

“အိုး ... ဟုတ်သပ ခိုင်လေးရယ်၊ ဒီကြားထဲ ဟိုက မိဖုရား

လူတောင်ကလည်း တစ်ဖောင့် အဲဒီတောင်မှာလည်း သူတို့ ဂေါ်ရခါးတွေ ချော မြန်မာတွေခံရာ အားကြီးကြောက်ကြတယ်လေ”

“ဘာလဲ ... မိဖုရားဂူတောင်မှာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ကျားတွေ ဆင်တွေရှိလို့လား သူကြီး”

“ဘယ်က ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ ဟုတ်ရမှာလဲ ခိုင်လေးရဲ့၊ ဟို ... ဟို ... ဘာခေါ်မလဲ၊ အဲဒီမိဖုရားဂူတောင်က ကြမ်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ သိပ်ပြီးကြောက်ကြတာလေ၊ အဲဒီတောင်မှာ လူတော်တော်များများလည်း သေခဲ့ကြရတာကိုး၊ ကြမ်းလည်း အားကြီးကြမ်းတယ်၊ အစောင့်အရှောက်တွေ တောင်ပိုင်သခင်မတွေကလုပ်ရင် အသေခံရတော့ အဲဒီမိဖုရားဂူတောင်ကို ရှောင်ကြတယ်၊ အဲဒီမိဖုရားဂူတောင်ကို အဖော်သုံးလေးငါးယောက်လောက်မပါဘဲ ဘယ်သူမှ မဝင်ခဲ့ကြဘူး ခိုင်လေးရေ”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်လေးရဲ့၊ အဲဒီ မိဖုရားဂူတောင်က ရာစုစင်စည်း ရှိတယ်၊ လူတွေပြောနေကြတာကတော့ အဲဒီမိဖုရားကြီးဟာ တောတီအစီအရင်တွေ၊ ဂန္ဓာရီအတတ်ပညာတွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ဒီတော့ကံဂူကြီးထဲမှာပဲ သေဆုံးသွားခဲ့တာတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ မိဖုရားကြီးရဲ့ရှုပ်အလောင်းကို ရွှေခေါင်းတလားမှာထည့်ပြီး အပေါ်ကနေ နန်းစဉ်ရတနာတွေ၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေနဲ့ ဖုံးထားတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ နောက် ... ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်တော့ ကုလားဖြူတွေက အဲဒီတောင်ကြားကို မိုင်းနွဲ့ကြရာက ‘မိဖုရားဂူ’ ဆိုတဲ့ ကျောက်ဂူကြီး တွေ့ရသလို နောက်ပြီး ... အဲဒီမိဖုရားဂူတစ်ဝိုက်မှာလည်း တပ်ခါတလေ အစွဲခါးပြားတွေ တွေ့ကြရတယ်လို့ လူကြီးသူမတွေ ပြောသံကြားခဲ့ဖူး

တယ် ခိုလှုံလေးရဲ့”

ကျောက်တံခါးရွာမှ ရွာလူကြီးများ၏စကားကြောင့် ပြည်အောင်မှာ ထိတ်ခနဲပင် ရင်ခုန်သွားပါ၏။ ပြီးမှ ဟန်မပျက် ရေနေ့ကြတစ်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ...

“အဲဒါဆိုရင် မိဖုရားရုတောင်မှာ အဲဒီကျောက်ဂူကြီးက ဝှိုးတာပေါ့နော်၊ ရွှေခွေးကလေးတွေတောင် တွေ့ရတယ်ဆိုတော့ ဒီမိဖုရားရုကြီးဆိုကို ဘယ်သူမှ သွားပြီးမရှာကြဘူးလား”

“အလိုလေးလေ ... ဒီစကား ဒီမှာတင်ရပ်ပါ ခိုလှုံလေးရဲ့ ဖွဲ့တဲ့ အောင်မယ်လေး ... အဲဒီမိဖုရားရုတောင်က အားကြီး နတ်ကြီးတယ်၊ နောက်ပြီး မိဖုရားရုဆိုတာက ဘယ်နေရာမှာ ရှိမှန်းလည်း သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ... မိဖုရားရုတစ်ဝိုက်မှာ မိစ္ဆာတစ္ဆေကောကြီးတစ်ကောင်လည်းရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ မိဖုရားကြီးရဲ့ အစောင့်အရှောက်လို့လည်း သူတကာတွေ ပြောနေကြတာပဲ ခိုလှုံလေးရဲ့”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ခိုလှုံလေးရဲ့၊ မိဖုရားရုတောင်နဲ့ စားတာဘောင်တွေတောင်ရှိခဲ့သေးတယ်၊ ဘာတဲ့ မိဖုရားရုတောင် လွှဲအောင်ရှောင်၊ မရှောင်နိုင်ငြား မပျော်ပါးနဲ့၊ မိဖုရားရုထိပ် မအိပ်လေ၊ အိပ်ရာအိပ်လေ မမှိတ်လေနဲ့ မိစ္ဆာတစ္ဆေကောင် လွတ်အောင်ရှောင်၊ ခိုလှုံလေးရဲ့”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားသူကြီးရဲ့ ... သူကြီးတို့ဆီက စကားအတိုင်းသာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တောင် မိဖုရားရုတောင်ကို ရှောင်ရမယ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဟင်း ဟင်း ... ဆိုစားတဲ့ တဘောင်စာချိုးကလေးကြောက်စရာကြီး”

ပြည်စုံအောင်မှာ ဟန်မပျက်သာ ဆက်လက်၍ ပြောဆိုနေရသည်။ မိဖုရားရုကြီးထဲတွင် သူကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ကြီးက ယခုအချိန်ထိတိုင် အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုနယ် ခြောက်လှန့်နေဆဲပါတကား။

“ဒါကတော့ တစ်မျိုးလေ ခိုလှုံလေးရဲ့၊ မင်းမိန့်အာဇာနည်ဆိုတော့လည်း ဆိုင်ရာပိုင်ရာ အစောင့်အရှောက်တွေက ခိုလှုံလေးတို့ကိုတော့ နောင်ယုက်ကြမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီကိစ္စတွေက သူပြောလူပြောတွေလေး ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့သူတွေကလည်း သက်ရှိထင်ရှား မရှိကြတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ... ဒီမိဖုရားရုဆိုတာကလည်း ဘယ်နေရာမှန်း ရှိမှန်းလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ဒုက္ခရောက်ပုံပင်တွေလား၊ တကယ်လားဆိုတာ ယုံစားဝေခွဲလို့တောင် မရနိုင်ဘူး ခိုလှုံလေးရဲ့”

ထိုနေ့က ကျောက်တံခါးမှ ရွာသူကြီးဦးစောခမ်းလှိုင်နှင့် ရွာသူကြီးတို့ဖြင့် ပြည်စုံအောင် အချိန်အတော်ကြာမျှ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ရွာလူကြီးများအပြန်တွင် ပြည်စုံအောင်မှာ စခန်းရှိ နို့ဆီ၊ သကြား၊ ငါးသေတ္တာဘူး၊ အသားဘူးများနှင့် မွေးပွတ်ဘက်ကြီးများကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သည်။ စင်စစ် ပြည်စုံအောင်မှာ သူ၏လုပ်ငန်းခွင်နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည့် နီးစပ်ရာရွာလူကြီးများမှ တာဝန်ရှိသူကြီးများအား စည်းရုံးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ အကြောင်းကြီးယေရှိခဲ့လျှင် ပြည်စုံအောင်စောင့်ရှောက်ကြမည့် မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့ညနေ ကျောက်တံခါးရွာသူကြီးများနှင့်အတူ မြင်းတစ်စီးနှင့် ပြည်စုံအောင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ရွာအလယ်တွင် မြင်းညိုကြီး၏တာဝန်

ထွက်လာသည် ပါလီကို ဆေးလွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်လျက် တွေ့လိုက်ရပါ၏။

အသားဝါဝါ၊ မျက်နှာသွယ်ယောင်ယောင်၊ ပါးအိုလေးများက ခဲခဲနီလျက်။ ဖဲဝါတစ်ပိုင်းကို ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသဖြင့် ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်ပိုင်းပိုင်းလေးများမှာ ချွေးစလေးများ တွဲနေကြသည်သို့ ကြည့်ရှုင်နေသည့် မျက်လုံးအစုံကပင် သောက်ရှူးကြယ်ညီနောင်သဖွယ် လင်းလက်နေပါ၏။

လုံးဝန်းမို့မောက်သော ရင်အစုံက ဖျင်အင်္ကျီအောက်မှ ရှုန်းကြွထွက်တော့မယောင်။ သေးကျဉ်သောခါးတွင် စည်နှောင်ထားသည့် ခါးစည်းပဝါက လေတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ပျံပျက် မြင်းကုန်းနီးထက်တွင် ပုံအိကျနေသည့် ကားစွင့်သော တင်သားပွဲပွဲက ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွ အောက်မှာပင် ကြည့်ကောင်းနေသည်သို့။

“ဟော... ဆရာမလေးပါလား၊ ဘယ်ကနေ ပြန်လာတာလဲ၊ ဆရာကြီးရော မပါဘူးလား”

“အဘမပါဘူး ဦးကြီး၊ ဟိုရွာမြောက်ပိုင်းက လူနာနှစ်ယောက် ဆီ ဆေးလာဖို့တာပါရှင်၊ နေညိုနေလို့ ပါလီ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

စကားသံဝဲဝဲနှင့် နားထောင်၍ပင် တစ်မျိုးဆန်းနေသလိုလို၊ ပါလီမှာ ပြည့်စုံအောင်ထံ ထစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်ပြီး နောက်ထစ် မကြည့်ပါလေတော့၊ ပြည့်စုံအောင်မှာမူ ပါလီ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်တစ်ခါ လှုပ်ခတ်သွားသည်သို့။

ဘာရယ်မသိ ယခုအချိန်ထိ ပြည့်စုံအောင် ခပ်ရှင်းရှင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုလျှင် ပါလီ၏အကြည့်တစ်ချက်ကို လွှမ်းလည်းလွှမ်းသည်။

ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။

သူမ၏အကြည့်တစ်ချက်သည် ပဟေဠိပုစ္ဆာပေါင်းများစွာကို ရွှင်ဆိုပြနေသည်သို့။

“အိုး... ဒီလိုဆို အတော်ပဲပေါ့၊ ဟောဒီက ဗိုလ်လေးက ထည်း စခန်းကိုပြန်မှာဆိုတော့ လမ်းကြိုတာပေါ့နော့၊ ဗိုလ်လေး... ဟောဒီက ဟိုကျောက်မဆင်ရွာက သမားတော်ကြီး ဦးဒိဗ္ဗရဲ့သမီး ပါလီတဲ့၊ ဆရာကြီးနဲ့အတူ ဟောဒီအနီးဝန်းကျင်က ရွာတွေမှာ ဆေးလျှော်ကုပေးနေတယ်လေ၊ ဆရာမလေး... ဟောဒီက နတ်သူငယ်တောင်ခြေက သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာလေး ပြည့်စုံအောင်တဲ့၊ ဇာ... ရွာထဲကို မလိုက်နဲ့တော့ ဗိုလ်လေး၊ အပြန်မှာခိုးချုပ်နေမယ်၊ ဒီက ဆရာမလေးနဲ့ပဲ စခန်းကို ပြန်တော့ပေါ့နော့”

“ရတယ် သူကြီး... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ ဟို... မိုင်းခွဲခြစ်တဲ့နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်”

ကျောက်တံခါးရွာသူကြီး ဦးဘခမ်းလျှော်ခဲစောင်မပျံဖြင့် ပြည့်စုံအောင်မှာ နတ်သမီးချောလေးတစ်ပါးနှင့်အတူ မြင်းအတူတူ ယဉ်တွဲ၍ စီးခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ နုပျိုလှပငယ်ရွယ်သလောက် ချောမောပြေပြစ် ထင်တယ်သော မိန်းမချောလေး ပါလီ။

(အကညည်းတန်းများပင် ချောမောလှပါလာသည်) ဟုပြောကြသည် နေဝင်ဆည်းဘာ၏ နေခြည်အလင်းက ရွှေရောင်လို ဝင်းလင်းကောက်ပနေချိန်တွင် ကြီးမားလှသောမြင်ညိုကြီးတစ်ကောင်ဟု နှိုင်းနှိုင်းကျွင်းကျွင်း စီးနှင်းနေသည်မှာ ကောင်းကင်ဘုံမှ နယ်ယာပီးတစ်ပါး ရှုပြည့်သို့ ဆင်းသက်လာလေသည်လားဟူ၍ ထင်စားလောက်စွာ

ပင်တည်း။

“ကြော်... ပါလီ... ဟို ကျောက်ဆောင်ရွာက တော်တော်
ထေးသလား။ နေတောင်... တော်တော်စောင်းနေပြီ”

“ဟို... ဟို... နည်းနည်းအလှမ်းဝေးပေမယ့် မြင်းနဲ့
သွားရင်တော့ နာရီဝက်လောက်ပဲ ကြာမှာပါရှင်၊ ဒါထက်... ရှင်
တစ်ခုလောက်တော့ အကြံပေးချင်တယ်။ အဲဒါက... ဟို... ရှင်ဆို
ရိုနေတဲ့ ရွှေဒဂါးပြားကိစ္စပဲ။ တိုတိုပြောရရင် ရှင်ဘယ်လိုပဲပြောပြော
ဒီရွှေဒဂါးပြားကို ရှင် ဘယ်ကနေရလာခဲ့တယ်ဆိုတာ အဘက သိ
တယ်နော်၊ အဲဒီတော့... ရှင် ဒီနယ်မြေကနေ အမြန်ဆုံး ရှောင်ထွက်
သွားပါ။ အဲဒါ... ကျွန်မ ရှင်ကို နောက်ဆုံးသတိပေးခြင်းပဲ။ ကဲ...
သွားပြီ”

ပါလီမှာ ပြည့်စုံအောင်အား ပြောချင်ရာများ တကွတ်တက်နဲ့
ပြောဆိုလိုက်ပြီး သူ၏ခြင်းကို မြေနှိလမ်းကြောလေးအတိုင်း အပြင်
ပိုင်းနှင့်သွားပါလေတော့သည်။

“ဘာလဲဟ... ဒီမိန်းမချောလေးရဲ့စကားက တစ်မျိုးပဲ”

ဟုတ်သည်။ ပါလီဆိုသော မိန်းမချောလေးနှင့် ဆုံတွေ့မိတိုင်း
သူနားမလည်နိုင်သော ဝဟောဠိပေါင်းများစွာနှင့်သာ ရှုပ်ထွေးပွေလီ
ပါ၏။ ယခုပင်ကြည့် ရွှေဒဂါးပြားကိစ္စအတွက် ဤနယ်မြေမှ အမြန်ဆုံး
ထွက်ခွာသွားရန် သတိပေးနေပြန်ပါသည်ကော။

ဆေးဆရာမလေးပါလီက ဘယ်လိုလဲ။ သမားတော်ကြီး ဦးစိုး
နှင့် တစ္ဆေမိဖုရားဂုကြီးထံမှ ရရှိလာခဲ့သော ရွှေဒဂါးပြားများက မည်ကဲ့သို့
သက်ဆိုင်နေပါသနည်း။

တကယ်တော့ ဤကိစ္စသည် အံ့မောင်တစ်ယောက် မနေနိုင်
နိုင်နိုင် ပါးစပ်တောင့်ခဲ့ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ရပ်
များသာဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးထီ တစ္ဆေမိဖုရားဂုကြီးထံတွင် ဝေအံ့မု
ဖြစ်နေစဉ်က မှာကြားခဲ့သော စကားသံများကို ပြည့်စုံအောင် ပြန်လည်
ပြောလောက်လာမိသည်။

“ဒီမှာကောင်လေး .. ဒီတစ္ဆေမိဖုရားဂုကြီးကို .. ဝေ ..
အားထိုက်တော့ ဒီနေရာကိုလည်း နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့
... ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်ပြီ၊ မပြောမိစေ
ကောင်လေးရေ”

တကယ်တော့ ... ဦးဖိုးထီသည် လူကြီးတစ်ယောက်ပီပီ
ချချနောက် အမြော်အမြင်ကြီးထွန်းသူဖြစ်သည်။ တစ္ဆေမိဖုရားရဲ့ သို့မ
မှတ် မကောင်းမဝါဝါကျောက်ဂုကြီးထဲမှ အနိဋ္ဌာရုံအဖြစ်ဆိုများနှင့်
အနိဋ္ဌာရုံတော်၏လက်ထဲမှ ရွှေဒဂါးပြားသုံးပြားတို့ကို ဆက်စပ်ကြည့်ကာ
ပြည့်စုံအောင်အား ဝေရာရာမှာကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။ စစ်စစ် သူတို့မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ ဧကန်ချီ
များခဲ့သော ပါးစပ်ထွာရီထဲမှ တစ္ဆေမိဖုရားဂုကြီးသည် မမြင်နိုင်သော
အတ္ထုပ္ပတ္တိများနှင့် ပြည့်စုံကံနေသော မရဏခံတွင်းကြီးတစ်ခုနယ်။

ရွှေဒဂါးပြားများ ရယူလိုစောနှင့် လောဘမက်ကာ ငွတ်တရွတ်
ပုံစံခုံမည်ဆိုလျှင် ကျောက်ဆောင်ရွာမှ မုဆိုးထွန်းတော်နှင့် ဦးမှတ်တို့
တို့လို အမြစ်ဆိုးနှင့် ရပ်ဆိုင်းကြုံတွေ့ရမည်မှာ မလွဲပါသည်။

ဝင်လှဆဲနေလုံးနီနီကြီးပင် ရှစ်ရိုးမတောင်တန်းကြီးများထက်
ရပ် တစ်တစ်ဝ မေးတင်နိနားမြေနေပါပြီ၊ မြင့်မားဖုံးဆိမ်းနေသည့်

ကညောင်ပင်ကြီးများ နှင်းညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်တန်းတို့ဘက်တွင် အိပ်တန်း လှနေကြသည့် ကျေးငှက်အော်သံများက တကွညက်ကျည်နှင့် ရှည်ရှည်ကြသည့်ကြသည့်။

မြင်းညိုကြီးပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ဖျော့လျက် အလိုက်သင့် စီးရင်း အတွေးဝက်ပါတွင် လွင့်မျောနေမိသည့် ပြည့်စုံအောင်မယှာ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်တန်းကြီးအောက်မှ အဖြတ် ...

ရုတ်တရက် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးပေါ်မှ အရိပ်မည်းကြီးများ တစ်စုတစ်စုနှင့် ပြိုင်ဆင်းကျလာကြသည်ကို မိဂ်ခနဲ မိဂ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ဝန်းခနဲ ပြိုကျသလို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် သတိသစ်မှေ့မြောသွားပါလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

မင်းသားပျက်နှာခုံးအောက်မှ ဘီလူးပျက်စွာ

ဟော်နန်းကုန်း...။

နဂါးမင်းမြို့အဖျားရှိ ဟော်နန်းကုန်းသည် စွန့်ပစ်ဥယျာဉ်စိုက်ခင်းများ၊ ကြီးမားသော နှစ်ရှည်ကညောင်ပင်၊ ကျွန်းပင်၊ မျောက်ချောပင်၊ ပိန္နဲပင်ကြီးများဖြင့် ဝန်းရံပြောက်မထိုးနိုင်လောက်အောင်ပင် ညိုမှိုင်းစုတ်ဆိတ်လျက်ရှိပါ၏။

ထိုအတူ ဟော်နန်းကုန်းထက်ရှိ ကျွတ်ကျောက်များဖြင့် ခေတုကြီးတစ်ခုစီစီနှင့် ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည့် 'ဟော်နန်းစံတိမ်ကြီး' နှင့်လည်း စွန့်ပစ်ခင်းထားရသည့်မှာ အနုစိတ်စေလိမ့်မိပါစေနှင့် နိဂုံးပင် မဟုတ်ပါလား။ အသေခံရသူရွာသားများ၏အဆိုအရမူ ပုဟ်နိဗ္ဗိတံ အမွေဆက်ခံသူများသည် ပုဟ်နိဗ္ဗိတံ ခမ်းဆေးဟုန်ခါရာပန် ပြီးလျှင်ပြန်ရင်း ပိတ်

ပင်ခွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်ဟူ၍ တိတိကျကျ ခေရေရာရာ ယေရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဟော်နန်းဆောင်ကြီးတွင် သရဲခြောက်သည်ဟူသော ခုတောင်းက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

မယုံကြည်သူများ ထိုဟော်နန်းဆောင်ကြီးသို့ သွားကြည့် ကြသေးသည်။ ဟုတ်သည်... ဟော်နန်းဆောင်ကြီးပေါ်မှ ညည်းညူ ဝိုယိုသံကြားများ၊ တက်ခေါက်သံများ၊ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိပါဘဲနှင့် ခြေထဲများကြားခြင်းနှင့် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ဟော်နန်းဆောင်၏ ဝရံ တာတွင် ဆံပင်ရှည်ဖားလျှားချထားသည့် ဝတ်ရုံဖြူတစ္ဆေတစ်ကောင် ကိုလည်း တွေ့ကြရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် 'ဟော်နန်းကုန်း' ဘက်သို့လည်းကောင်း၊ ဟော်နန်း ဆောင်ကြီးရှိရာသို့လည်းကောင်း မည်သူမျှ သွားရောက်ကြခြင်း မရှိကြ ပါလေတော့။

မလွဲမကင်းသာ၍ ဖြတ်သွားဖြတ်လာသွားကြရလျှင်လည်း ဟော်နန်းဆောင်ကြီးရှိရာဘက်သို့ မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလှည့်ကာ ခပ်သုတ် သုတ် သွားလာကြရသည့် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ...

ယခု ထိုနာမည်ကြီးလှသော ဟော်နန်းဆောင်ကြီးရှိရာ ဟော် နန်းကုန်းထက်တွင် အစိပ်မည့်တစ္ဆေကောင်ကြီးများက တိတိတခေါက် လျှို့ဝှက်စွာ ညှပ်ရှားနေကြပါစေရ၏။ ပထမ မြင်းကိုယ်စီနှင့် အစောက် တက်လျှို့ဝှက်ထဲမှ တိတိတခေါက် ဝစ်ရောက်လာကြပြီးစောက် ချစ်စောက် စွဲခေါ်လာခဲ့ပေးနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မျက်နှာတွင် အဝတ်နက် ရှည်ကာ 'ဟော်နန်းဆောင်' ကြီးရှိရာသို့ တွန်းတိုက်၍ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

စင်စစ်... ဟော်နန်းဆောင်ကြီးတွင် လျှို့ဝှက်မြေအောက် ခန့်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုမြေအောက်ခန်းသည် တစ်နေရာသို့ လျှို့ဝှက်ဥမင် ထမ်းကြောင်းရှည်ကြီးဖြင့် ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ထားပါ၏။ မည်သည့် နှုတ်က မည်သူက ဖောက်လုပ်ခဲ့လေသည်မသိ။ ယခု ထိုဥမင်လျှို့ဝှက် ခေါင်းနှင့် မြေအောက်လျှို့ဝှက်ခန်းကို ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီဗွဲတို့က အသုံးပြုနေပါချေ၏။

ကျောက်သားနံရံကပ် ဆီမီးတိုင်များက မြေအောက်ခန်းကြီး ထစ်ခုလုံးအား လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေစေပါ၏။ 'ခန်းမကြီးအတွင်းရှိ ကျောက်စားပွဲကြီးထိပ်ရှိ ခြူးပန်းကနုတ်များဖြင့် ထွင်းထုထားသည့် ဖောက်ခွဲထိုင်ခုံကြီးထက်တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ သမားတော် ကြီးဦးဒီဗွဲက ရွှေကိုင်းမျက်မှန် တဝင်းဝင်းနှင့် တည်ငြိမ်စွာ စိုင်းလျက် ရှိသည်။ သူ၏ရှေ့မှာတော့ ပေပုရိုက်ချပ်များက စိစိရီရီနှင့် ထိုပေပုရို က်ချပ်များထဲမှ အနက်ရောင်ပုရိုက်ချပ်တစ်ခုကို ဦးဒီဗွဲက ပုန်ဘီထူး ယယ်တစ်လက်နှင့် သေချာစွာ ကြည့်ရှုနေပါ၏။

ထိုစဉ် ကတုံးဆံတောက်နှင့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည့် ဦးဒီဗွဲ၏တပည့်တစ်ယောက် ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထို နောက် ကျောက်စားပွဲကြီးထိပ်တွင် ပုရိုက်တစ်ချပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည့် ဦးဒီဗွဲအနီးသို့ ရိုက်ခတ်စွာဖြင့် ကပ်လာပြီး -

"ဆရာကြီး... ဗလကြီးတိုက်ခမ်းတို့ ပြန်လာကြပြီ ဟဲ့... ကောင်လေးတွေပေါ်လာတယ် ဆရာကြီး"

သတင်းပို့လာသူ၏ကောကြောင့် ဦးဒီဗွဲမှာ ဗတိလ်လ်စ ပရိုက် အနက်ကို စားပွဲပေါ်ရှိ သေတ္တာအနက်လေးထဲတွင် သေချာသိမ်းဆည်း

၁၁၄ အရွှေဂါးပြားတစ်ပြား

လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏အိတ်ကပ်ထဲမှ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသည့် 'ရွှေဂါးပြားတစ်ပြား' ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျောက်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် မြေအောက်ခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး ထိုတံခါးပေါက်မှ ဝယ်ကြီးအိုက်ခမ်းတို့လူ့ လက်ပြန်ကြီးတုတ်နှောင်ထားပြီး မျက်လုံးများ ရာတွင် အဝတ်နက်ညိုင်းအုပ်စည်းနှောင်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည့် သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာလေး ပြည့်စုံအောင်ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က ပြည့်စုံအောင်၏မျက်လုံးကို စဉ်းစားသည့် ပဝါကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြည့်စုံအောင်မှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးများ ပြာဝေလျက် ဘာကိုမျှ သိသေ့ကဲ့ကဲ့ မမြင်ရ။ အတန်ကြာမှ နူးဝေနေသည့်ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ရှေ့မှ မြင်နေရသူကတော့ သမားတော်ကြီး ဦးဖိဗ္ဗ၏ ဖြစ်ပါ၏။ စူးစူးတောက်ပသော မျက်လုံးများက သူ၏ရွှေကိုင်းမျက်နှာအောက် ဖောက်ထွက်ကျလာတော့မည်ကဲ့သို့၊ သူ၏သွင်ဟန်မှာ ယခင် ငြိမ်းချမ်းတည်ကြည်သော သမားတော်ကြီးဦးဖိဗ္ဗ၏ သွင်ဟန်ပျောက်ကွယ်လျက် ကျားရိုင်းတစ်ကောင်နယ် တွေ့မြင်နေရသည်လား။

ထိုအခိုက် ဦးဖိဗ္ဗက သူ့ရှေ့ကျောက်စားပွဲပေါ်မှ ရွှေဂါးပြားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပြည့်စုံအောင်ရှေ့သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

'ရွှင် .. ရွှင် .. ထန်း'

ရွှေဂါးပြားလေးက လေးဝါ၊ပတ်စန့်လည်ကာ ပြည့်စုံအောင်

၏မြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားတွင် လိမ့်ကာလိမ့်ကာနှင့် ချပ်သွားပါ၏။

"အဲဒီရွှေဂါးပြားကို မင်း ဘယ်နေရာက ရတာလဲ"

ပြည့်စုံအောင် လက်ရှိအခြေအနေကို မိမိစားမိလိုက်သည်။ စင်စစ် သမားတော်ကြီးဦးဖိဗ္ဗသည် အယောင်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတစ်ခု လေလားဟုပင် ထင်မှတ်မှားစရာပင်။ သူ၏ဦးခေါင်းကို ရာဘာပိုက်လုံးဖြင့် မယူအောင်တီးပြီး ယခုကဲ့သို့ အမွေခေါ်ဆောင်လာခြင်းသည် တစ္ဆေမိဖုရားဂူမှ ရွှေဂါးပြားကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါချေပြီတည်း။

ယခုကဲ့သို့သော လူပဆန်သည်အမွေအမှုအကျင့်ကို ပြည့်စုံအောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက မနှစ်မြို့တ်ခဲ့။ လက်သင့်လည်း မခံပေးသူကိုယ်တိုင်လည်း မည်သူ့အပေါ်မျှ မတရားမလုပ်။ သူ့တစ်ပါး အနိင်အထက်ပြုကာ အမွေမတရားလုပ်လျှင်လည်း ခေါင်းညှို့မိတတ်။ သည်လိုအကျင့်စရိုက်က ပြည့်စုံအောင်၏ ဓမ္မာရာပါသန္ဓေဇီဝပင် ဖြစ်ပါ၏။

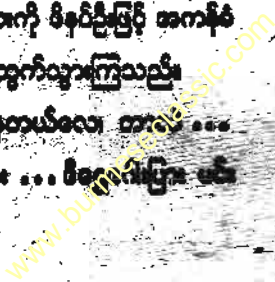
ထို့ကြောင့် ဦးဖိဗ္ဗ၏လောဘနှင့် ချည်နှောင်သည့် ဓမ္မရွန်းကို မဖြေ တုံ့ငြိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်သာနေလျက်၊ သို့သော် ... ထိုကဲ့သို့ ဆိတ်ဆိတ်နေမိသည့်အတွက် ဦးဖိဗ္ဗ၏တပည့်များက လက်ခွမ်းပြုကြတော့သည်။

'ဖောင်း .. ခုတ် .. ဖောင်း'

ကော်ဦးတွင် ပုခနဲဖြစ်သွားပြီး နံကြားကို မိနင်ဦးဖြင့် အကနိစ်လိုက်ရသဖြင့် ပါ၊ဝပ်မှ လေးများပင် ရှူးစေ့ထွက်သွားကြသည်။

"ဟောကောင် ... မင်းကို ဝေးနေတယ်လော ကား ..."

ကောင်ကောင်၊မေမြေရင်ထူးလား ပြောစမ်း ... ဖိဗ္ဗဂါးပြား မင်းတယ်ကရဲစွဲသလဲ ... ပြောစမ်း"

၁၁၆ ဒဏ္ဍာရီတက္ကသိုလ်

ဗလကြီးအိုက်ခမ်းက ပြည့်စုံအောင်၏ရှေ့သို့ ဘွားခနဲ ရောက်လာပြီး ဆံပင်ကို နောက်လှန်ဆွဲကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ပြောလေကွာ”

ပြည့်စုံအောင်က အသက်ကိုပြင်းစွာရှုရှိုက်နေရလည်ကြားရာ ဗလကြီးအိုက်ခမ်း၏မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ထိုသူ၏ပေါင်ကြားထဲသို့ ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ကန်ထည့်လိုက်သည်။

‘ဖြောင်း... ဒုတ်’

“အိ”

ဗလကြီးအိုက်ခမ်း ပေါင်ကြားကိုလက်နှင့်အုပ်ကာ ဝက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်နေသည်။ သို့သော် ဗလကြီး၏လူများက ပြည့်စုံအောင်အား ဝိုင်း၍ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ကြသည်။

‘ဝစ်... ဖြောင်း... ဒုတ်... ဖုန်း’

သူတို့၏ဆရာဖြစ်သူအား ပြန်၍ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည် ပြည့်စုံအောင်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုတ်နှောင်ထားလျက်မှပင် လူးလူးလိမ့်လိမ့်နှင့် ဝိုင်းဝန်း၍ နှိပ်စက်ကြပါချေတော့သည်။ မကြာမီ... ပြည့်စုံအောင်တစ်ယောက် မြေခွေးလူသားများ၏ ဝိုင်းဝန်းကိုက်ခဲမှုကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သတိလစ်မေ့မြောသွားပြန်ပါတော့သည်။

“ရှင်တို့ လူတွေမှ ဟုတ်သေးချဲ့လားဟင်၊ ကြီးအထပ်ထပ် တုတ်တားတုတ်လှတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့လေးငါးယောက်က ဝိုင်းပြီး ခွေးလို နွားလို ကန်ကျောက်နှိပ်စက်နေကြတာ... ခုချက်ချင်း ရပ်စမ်း”

အခန်းတံခါးဝသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး ခပ်မာမာ အော်ဟစ်ဝေါက်ခန်းလိုက်သည့် ပါလီ၏ဟန်တားမှုကြောင့် ဗလကြီး

အိုက်ခမ်းတို့လူစု တန်သွားကြသည်။ ပါလီက ဦးဒိဗ္ဗရှိရာ ကျောက်စားကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ခါးကိုတင်းတင်းထောက်ကာ သမားတော်ကြီးဦးဗ္ဗအား စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်ရင်း။

“ဒီတစ်ခါတော့ အဘ မတရားဘူး။ လုံးဝကို မတရားဘူး။ ဒီတိစ္ဆာကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်ပါ အဘ”

ပါလီ၏စကားသံကြောင့် ဦးဒိဗ္ဗ ကျောက်စားပွဲကြီးမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ၏ စူးဆဲဝင်းလက်သည် မျက်လုံးအစုံကလည်း ပါလီကို စိမ်းစိမ်းစူးစူးကြည့်လျက် ရင်အစုံက ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ဖားဖိုကြီးကဲ့သို့ နိမ်ချည်မြင့်ချည်နှင့်။

မျက်လုံးနှစ်စုံက စူးစူးနှစ်နှစ်ဖြင့် အတန်ကြာမျှ အားပြိုင်နေကြသည်သို့။ မြေအောက်ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရထူမတတ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါ၏။ စက္ကန့်များမှသည် မိနစ်ခေါ်သို့။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်။

နောက်ဆုံး ဦးဒိဗ္ဗတစ်ယောက် သူ၏အကြည့်စူးစူးကို လွှဲဖယ်ကာ အခန်းထဲမှ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

လောကတွင်

လောဘသည် ရှိ၏။

ထိုလောဘသည်

မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း

တစ်ပါးသူကိုလည်းကောင်း

ကူးစက်လောင်ကျွမ်းတတ်သော သဘောရှိ၏ ... ဆိုသော

အတိပေး လက်တစ်ဖုဒ်ကို စာတစ်အုပ်၌ ပါလီ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ထိုဖတ်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့ဖူးသော လက်မှ စာပိုဒ်များသည် လောဘသားကြီး ဦးဒိဗ္ဗမှတစ်ဆင့် သူတို့အား ကူးစက်လောင်ကျွမ်းခဲ့ချေပြီထင်။

သို့သော် ... ဦးဒိဗ္ဗနှင့်မတူညီသည်က ဦးဒိဗ္ဗသည် ထို 'လောဘမီးလျှံ' ကို 'ရွှေသရဖူ' တစ်ခုနယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် ပွေ့ဖက် ထာသျှင်ပြီး ပါလီနှင့်ပြည့်စုံအောင်တို့ကမူ လောဘမီးလျှံ၏ ပူလောင်မှု အစစ်ကို ခံစားသိရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလောကကွန်မြာအောက်မှ ရုန်းထွက်လွတ် မြောက်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာသည် ပါလီနှင့်ပြည့်စုံ အောင်တို့ ဘက်သို့ အလေးမသာခဲ့။ မျက်နှာလွှဲခြင်းသာခံခဲ့ကြရသည် ဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံးတော့ ပါလီတစ်ယောက် မျက်နှာနှင်းနှင်းနှင့် သက် မြင်းမောတစ်ခုကိုသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချလိုက်မိပါတော့သည်။ ပြီး ယခုတိုင် သတိလစ်မေ့မြောနေဆဲဖြစ်သော ပြည့်စုံအောင်၏ အညှီ အပည့်စွဲနေသည့် ဘယ်တက်နံကြားအား ခေးလှေကာ ဆေးပတ်တီဖြင့် စည်းပေးလိုက်သည်။

အခန်း (၁၁)

မန်းပွင့်ခုံးထားသည် ဓားသွားပေါ်မှ ပျားရည်စက်များ

သူ့မျက်နှာကို ပါလီ တပေတပေ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ စိုက်ကြည့်နေရင်းမှပင် သူမ၏ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် လှုပ်ခါနေ သည်သို့ အသားအရည်က ညှိမောင်းစိုပြေသလောက် ယောက်ျားပီသ သော မျက်နှာထက်တွင် ဒဏ်ရာအညှီအမည်းတို့က စွဲစွဲထင်ထင် ရှိနေ ကြသည်။

ရေခွေးစိပ်ထားသည့် တဘက်ဖြူပိုင်းလေးကို ပါလီ ရေညှစ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာမှဒဏ်ရာ အညှီအမည်းများအား ရေခွေးတဘက်ပိုင်းလေးနှင့် အသာအယာ ဖိအုပ်ပေးနေမိသည်။ တကယ်တော့ သည်အင်ဂျင်နီယာလေးသည် ဦးဒိဗ္ဗ၏ လောဘဝက်ပါ စဲသို့ မျက်စိလည်လမ်းများကာ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါချေ၏။

ပတ်တီးစည်းနှောင်ပေးနေရင်းမှ ပြည့်စုံအောင်၏မျက်နှာ
ညိုညိုအား ဒုတိယအကြိမ် စေ့စေ့စူးစူး ကြည့်လိုက်ပါသေး၏။ စိမ်းပြိုင်
ပါးခြင်းပွေး။ နှုတ်ခမ်းပွေးများနှင့် ပိညိုညိုဘာသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအုပ်
အဆီပိုမရှိသော ကျစ်လျစ်မြင့်မားသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက အပျို
မလေးပါလီ၏ရင်ကို တံသိမ်သိမ် လှုပ်ခတ်စေလေသည်သို့။

ညနေက ကျောက်တံခါးမှအပြန် လမ်းခုလတ်တွင် မြင်းခြင်
ယှဉ်တွဲစီးခဲ့စဉ်က သူမ၏ဝေ့လယ်လယ် သတိပေးစကား ပူပူနွေးနွေး
မှောင် ဆူအတွက် အန္တရာယ်က စောစီးစွာပင် ကျရောက်သွားခဲ့ပါရေပြီ
ကော။ ပါလီတစ်ယောက် ယခုမှ ဆုတ်လည်းစူး။ စားလည်းရူး ဘာထင်
ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဤသို့သော လောဘတစ္ဆေကောင်
များနှင့် လမ်းခွဲလိုက်ရလေမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် လောဘကွန်ရက်
အောက်မှ ရုန်းထွက်ရလေမည်လား။ ထိုအချိန်အထိ သူ သို့မဟုတ်
သူမသည် အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ပါမည်လား။

ပါလီတစ်ယောက် ပြည့်စုံအောင်အား ဆေးကုသမှုများ ပြုလုပ်
ပေးနေရင်း ပဟေဠိ (လား) ပေါင်းများစွာက ရင်ထဲတွင် ပွေလီရှင်အတူ
လျက်။

ထိုအချိန်တွင် ပါလီ၏အခန်းတံခါးက ကျိန်ပြည်ကာ အခန်း
ထဲသို့ ဗလကြီးအိုက်ခမ်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ရောက်လာပြီး ...

“မပြီးသေးဘူးလား ပါလီ၊ ဆရာကြီးက ခေါ်နေပြီ၊ ငါးမိနစ်
အတွင်း သူ့အခန်းကို အရောက်လာခဲ့ပါတဲ့၊ ဟွန်း ... သေရမယ့်လူ
တို့များ ညည်းမို့ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဆေးကုပေးနေသေးတယ် ... ဖွမ်း”

‘မြန်း’

မြန်လိုက်သည့်မြစ်ခြင်း။ ဗလကြီးအိုက်ခမ်းက ပါးစပ်ထဲမှ
ကွင်းကို ဖွင့်ခနဲထွေးထုတ်လိုက်စဉ် ပါလီ၏ညာလက်ပပါးက ဗလကြီး၏
မျက်နှာအား ဖြတ်၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။

“မှတ်ထား ... အဲဒါ နင့်ရဲ့လူမဆန်တဲ့ စရိုက်နဲ့ မလိုအပ်တဲ့
နှိပ်စက်မှုအတွက် ငါပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပဲ။ သူ့သာ မတော်တဆ
သေသွားခဲ့ရင် နင်တို့ ဘာဆတ်လုပ်ကြမလဲ”

ပါလီ၏ မီးတောက်လှမတတ်ဖြစ်နေသည့် ဒေါသမျက်လုံးများ
ကို ဗလကြီးအိုက်ခမ်း ရင်မဆိုင်ပုံ၊ ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်
သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ... ပြည့်စုံအောင်၏နှုတ်ခမ်းအုပ်က တဆတ်ဆတ်
လှုပ်ခတ်လာသည်သို့။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလာပြီး တိုးတိမ်
ပါးလျားလွန်းသော ညည်းတွာသံ သံသံနှင့်အတူ စကားလုံးအချို့ ထွက်
လျှံကျလာခဲ့သည်။

“ဟင်း .. အီး .. ဟင်း .. ဖါ .. ဖါလီ၊ ပါလီတို့ .. ချစ်
.. ချစ်တယ်”

ပြည့်စုံအောင်၏ရင်ဘတ်ထဲမှ ထိုးဖောက်ထွက်လျှံကျလာသည့်
တိုးတိမ်ပါးလျှံသော နှလုံးသားပေါက်ကွဲသံစဉ်လေးက ပါလီ၏ နှုတ်ခမ်း
အိညိုက်သော နှလုံးအိမ်အတွင်းသို့တိုင် စူးနှစ်စွာ ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်
သွားလေသည်လား။

သည်တစ်ကြိမ် ပြည့်စုံအောင် တစ်နေ့နီးလာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုတို့ကသာ ကြီးစိုးမင်းမူနေပါချေ၏။ တစ်နေရာလီမှ တစ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ရေစက်ကျသံသဲ့သဲ့တို့သာ နားရည်ချက်မှန်မှန် ကြားနေရသည်။ ကျောက်သားနံရံတွင် ရိုက်ထားသည့် ဖိစီးတိုင်၏အလင်းပင် အားပျော့လျက် ရှိပါပြီ။

အေးစက်စက်ကျောက်သားပြင်တွင် ခင်းထားသည့် ကျူဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် သူ လဲလျောင်းအိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည့်စုံအောင် အနည်းငယ်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာပေါ်မှ စစ်မျင်းမျှင်းအရသာနှင့်အတူ ဘယ်ဘက်နံကြားတွင် စူးခနဲအောင့်သွားခြင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟီး... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

ပြည့်စုံအောင် အသံထွက်အောင် ညည်းတွားလိုက်ရင်း လဲလျောင်းနေရာမှ နံရံကို ကြိုးစား၍ ဖိုထိုင်လိုက်သည်။ တော်သေးသည်။ ခြေလက်များက လှုပ်ရှား၍ရနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“အား ကျွတ် ကျွတ်... တော်... တော်သေးတယ်၊ မောင်မင်းကြီးသားတွေက ခြေတွေလက်တွေကို ရိုက်ချိုးမသွားလို့ တော်တော်တယ်၊ နံကြားက နည်းနည်းပဲ အောင့်တော့တယ် ပါလီ ပါလီ ပါလီ”

ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့နှင့် ပါလီကို အော်ခေါ်ကြည့်မိသည်။ သို့သော်... မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမှမကြားရ။ ကြည့်ရသည်မှာ ညည်တော်တော်နက်ပြီ ထင်ရသည်။ ခက်သည်က မည်သည့်အချိန်ရှိမှန်း မသိရ။ သန်းခေါင်ကျော်ပြီလား။ နိုးလင်းလျှီလား။ ဘယ်အချိန် ရှိသွား

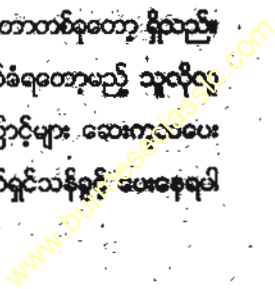
ဗြဲလဲး

ပြည့်စုံအောင် ပြန်၍အိပ်မရတော့သဖြင့် အတွေးနယ်၍နေမိသည်။ သူ၏လက်ရှိအခြေအနေက ကျေနပ်အားရဖွယ်မရှိ။ အပြောင်းအလဲက မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် မြန်ဆန်လွန်းစွာသည်။ ပြီးတော့... ခက်မာပြင်းထန်လွန်းသည်။

အရိုးသားဆုံးပြောရလျှင် တည်ငြိမ်နေသော သူ၏ဘဝလေးမှာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှင်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ဇောက်ထိုးဦးပျော် ဖြစ်သွားခဲ့ရပါချေ၏။ ယခုတော့ ဘုံမသိ ဘမသိနှင့် တစ္ဆေမိဖုရားကြီး၏နောက်ဆက်တွဲ အန္တရာယ်ကြားထဲတွင် ပြည့်စုံအောင်မဟုတ်စေတံသားတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နယ်ကျွေရောက်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သေသေချာချာ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် တွေးကြည့်လျှင် သူ့အတွက် အဆုံးအရှုံးများက ပို၍များပြားလှပါ၏။ မိမိတွင် ဘာမျှ အပြစ်မရှိပါဘဲနှင့် သွေးပျက်လှလှမန်း ညည်းပန်းနှိပ်စက်မှုများကို အလွှားအလဲခံခဲ့ရသည်။ အဆိုးဆုံးကိစ္စမှာ မိမိကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိဘဲ လူ့ဘဝမှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည့်အဖြစ်ပင်။

သို့သော်... ပြည့်စုံအောင် နားမလည်နိုင်တာလား။ သဘောမပေါက်တာလား။ ဉာဏ်မမီတာလား။ မပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ တနေ့ မနက်ဖြန် ဘယ်နေ့ရယ်မသိ အသက်ခံရတော့မည့် သူ့လိုလူတစ်ယောက်အား အတိုက်အခံပြု၍ ဘာကြောင့်များ ဆေးကုသပေးနေပါသနည်း။ အာကြောင့်များ အသက်ဆက်ရှင်သန်ခွင့် ပေးနေရပါသနည်း။

ဟုတ်သည်။ နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် နံနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ပါလီဆိုသည့် ပုစ္ဆာဆန်သော၊ ပဟောဠိဆန်သော၊ အသိရခက်သော မိန်းမချောလေးတစ်ဦးက ပြည့်စုံအောင်၏ အဖော်များကို ဆေးထည့်ဆေးလူးပြုစုကုသပေးသည်။ နောက် အသားစွပ်ပြုတ်များနှင့် သောက်ဆေးတချို့ကိုလည်း ဂရုတစိုက် တိုက်ကျွေးပြုစုသည်။

ပထမတော့ မိန်းမချောလေးပါလီနှင့်အတူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စင်စစ် အမှန်ကိုဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် သည်ရှုပ်ထွေးမွေ့လိလှသော ဝက်ပါထောင်ချောက်ထဲသို့ ကျရောက်မိခဲ့သည်ကိုက စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသော မိန်းမချောလေး ပါလီ၏ အလှတရားတွင် သာယာယစ်ဖူးမိခဲ့သောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဤပဟောဠိပုစ္ဆာဆန်သော မိန်းမချောလေးပါလီ၏အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း သူငယ်ချင်းအံ့မောင်၏ စကားသံများကို ပြန်လည်၍ ကြားယောင်လာတတ်သည်။

“နာမည်က ထူးထူးခြားခြား ပါလီတဲ့ကွ၊ ငါတို့တစ်တွေ ဝေသာလီက အမွှပါလီဆိုတာကို မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးပေမယ့် ဆရာပါရဂူ ခွဲကျေးဇူးကြောင့် အမွှပါလီရဲ့ စွဲမက်စရာအလှ၊ အမွှပါလီရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ် တွေဟာ ရင်ထဲမှာ စွဲနစ်နေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“အေး ... ငါ့အထင် ငါ့အမြင်ကိုသာ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျောက်မဆင်က ပါလီဟာ ဆရာပါရဂူရဲ့ ဝေသာလီက အမွှပါလီထက် တောင် ပိုပြီးချောလိမ့်မည်ထင်တယ် သူငယ်ချင်းရေ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ သတိထားကွ၊ သိပ်ပြီးလှတဲ့သူဟာ

သိပ်ပြီးရက်စက်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ... သိပ်ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ထိုစဉ်က အံ့မောင်ပြောခဲ့သောစကားများက ယခုတော့ သွေးထွက်အောင်ပင် မှန်နေပါနေပြီကော။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အနုသက်ဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အချောဆုံး၊ အသိမိမွေ့ဆုံး မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က ထကာယ့်အရှုပ်အထွေးဆုံးနှင့် အကြမ်းတမ်း၊ အရက်စက်ဆုံး၊ သတိမဲ့ ဖြတ်ရဲ၊ သေရဲကြသော လူ့အတ္တကောင်များကြားတွင် ချောထွေးပတ်သက်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဣတ္ထိဝက်၊ နဒီဝက် တဲ့၊

မိန်းမဟူသည်၊ နှုတ်မတည်သား

စကားပလီ၊ သောမညီဘဲ

ပြောသည်တစ်ခု၊ မြဲသည်တစ်ထွေ

တောင်းလေမွေ့လို့ ... ဟူသော အမည်မသိ ရှေးစာဆိုတစ်ဦး

၏စာအလင်္ကာကို ပြည့်စုံအောင် ကြားယောင်လာမိသလို စီးပွားရေး သမားအံ့မောင် အရက်ကလေတထွေထွေနှင့် ဟောပြောခဲ့ဖူးသော ‘မိန်းမဇီကာ’ ကိုလည်း ပြန်လည်မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကြားယောင်နေမိပြန်သည်။

“ဒီမယ် ပြည့်စုံအောင် ... မိန်းမဆိုတာ လှေခွဲမြင်းလိုပဲတဲ့ကွ၊ လှေလှော်တဲ့သူ လှော်ခတ်ရာနောက်ကိုသာ ရေစုန်စုန် ခေ့စုန်စုန် ခုန်ခုန်ပြီး လိုက်ပါတတ်သလို၊ မြင်းစီးတဲ့သူ ဝက်ကိုင်းသလိုလည်း စီးတဲ့သူ သွားလိုရာနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွား ထွေ ရှိတယ်လို့ ... ဟို ... ဟို ... စာဆိုပညာရှင်တွေ ဆိုခဲ့ကြတယ်။

ဒင်းတို့ရဲ့ ပင်ကိုပီတေဘောကိုကလည်း မပြောဘဲ မှန်နဲ့ မတည်ငြိမ်ကြတာ တဲ့ ... လေ ... အေ့”

“အေ့ ... သူငယ်ချင်းရဲ့ နောက်ပြီးတော့ ဒင်းတို့မိန်းမတွေဟာ ဆောင်းလေအေးကလေးလိုပဲ ဟိုဘက်က တိုက်လိုတိုက်၊ သည်ဘက် ဆီက တွေ့လိုတွေ့ အရှေ့ဆီကနေ ပဲလိုပဲ၊ အနောက်ဘက်ကနေ ပစ် တိုက်လိုတိုက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မတည်ငြိမ်ဘူးကွ၊ အေ့ ... ဒါကြောင့်ပဲ အေ့ ... ဟိုသီချင်းထဲကလိုပေါ့၊ အေ့ ... ဘာတဲ့၊ ဟိုမိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေမဟာဘဲ အတွင်းသဘောက ဘယ်မတည် ပြောင်းလဲတတ် သည် မောင့် ... အ ချစ် ဆုံး၊ အ ချစ် ဆုံး ... အ ဟူး”

မိန်းမမကောင်းကြောင်း ဦးကာချဲ့စကားများကို အရက်မှူးမှူးနှင့် ပြောချင်ရာပြော ဆိုချင်ရာဆိုကာ နောက်ဆုံး မှောက်သွားခဲ့ရသည် ဆိုမောင်၏အဖြစ်ကိုပါ ပြည့်စုံအောင် မြင်ယောင်မိလာသည်သို့

ဟုတ်သည်။ ပါလီ၏အဖြစ်ကလည်း ဘာထူးသေးသနည်း အရေးဆုံး အလှဆုံး အနုညှစ်ဆုံးသော လိပ်ပြာလှလှလေးတစ်ကောင် ကို အရှာဖော်လှသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က သေခဲ့ သတိ ပြတ်ခဲ့သော အသက်ရိတ်ထူးကြမ်းကြီးများနှင့် ရောယှက်ပတ်ဝတ် ချေခြင်းက မဖြစ်သင့်သောအရာတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ... လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်အနေအထားတွင်ပင် ပါလီဆိုသော မိန်းမအချောလေး၏ဘဝပုံစံများက အခြေရောက်လှသည် ပမော့အစား ပစ္စုပ္ပန်များနယ် သို့မဟုတ် နူးညံ့လှပသောပန်းပွင့်များ၊ ဝမ်းသာသဖြင့် ဓားသွားပေါ်မှ ပျားရည်စက်သဖွယ်ပင်တည်း။

အခန်း (၁၂)

ဝတ်ရုံဖြူတစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် ဆော့ကစားခြင်း

သမားတော်ကြီး ဦးဖိဗ္ဗ၊ ဗလကြီးဆိုက်မန်းနှင့် ပါလီတို့ သုံးဦး တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အကြိတ်အနယ် ထိပ်တိုက်ဆွေးနွေးနေကြသည်။ သို့သော် ... တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည့်အထဲတွင် ပါလီတစ်ယောက် မှာမှ ထူးထူးခြားခြား ဓမ္မဗောဓိကလေးတစ်ကောင်နယ် ပါးပျဉ်း တထောင်ထောင်နှင့်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး။ ဟိုလူကို နှစ်တို့လက်ထဲကို အင်လိုက် ပါပြီတဲ့၊ နှစ်တို့သိချင်တဲ့ အဖြေ၊ နှစ်တို့လိုချင်တဲ့အဖြေကို ငယ်လို ထင်သလား၊ ဟိုလူက ဗွင့်မပြောခဲ့ရင်ရော”

“မိမှာပါလီ ... နှစ်က သက်သက်ပဲ့ အင်လိုက်လွန်နေတာပါ။

၁၂၈ အတ္ထုပ္ပတ္တိတိုက်

ငါတို့မှာ သူ့ရဲ့ပုံအတိုက် ဖွင့်ပြီးပြန်တာနဲ့အတူ အိမ်နည်းတွေ၊ အေးနည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နောက်ဆုံး... ဒီကောင် ရွှေဒဂါးပြားတွေ ဘယ်ကဘယ်လို ရလာတယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလာစေရမယ်”

“ကဲ... ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မပြောတာခဲရင်ရော”

နောက်တစ်ကြိမ် အထွန့်တက်လာသည် ပါလီ၏မေးခွန်းကို ဗလကြီးအိုက်ခမ်း ဒေါသတကြီးနှင့် ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဦးဒိဗ္ဗက လက်ပြကာ ဟန်တားလိုက်သည်။ ပြီးနောက်... ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ရှေ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး ပါလီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ပါလီပြောသလို ဒီကောင်က ရွှေဒဂါးပြားတွေ ရလာတဲ့နေရာကို ဖွင့်မပြောဘဲ လုံးဝကူးခံနေမယ်ဆိုရင် ပါလီကရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ အဘကတော့ လိုချင်တဲ့ အခြေ မရမရင်း ဒီကောင်လေးကို မေးနေရမှာ” ဟု... စစ်မေးနေရင်း က လက်လှန်သွားတော့လည်း အဘတို့က အရင်းမလေး၊ ဒီကောင်ကို တော့ ထုံးစံအတိုင်း လက်စေ့ကောက်ဖစ်လိုက်ကြတာပေါ့... ဟုတ်ပြီလား”

ပါလီ၏ စကားစစ်ထိုး စိန်ခေါ်လာမှုကို ဦးဒိဗ္ဗက တည်တည် ဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ နှုတ်ထိတ်ပါးစပ်ထိတ်သွားရသူက ပါလီပင်၊ ဘာမထိုင် ညာမထိုင် ပြည့်စုံစေ့စပ်ပါးပြိုင်းအဖွဲ့၊ စိမ်းဖန့်ဖန့်နှင့်မျက်နှာကို ပြေးနှုတ်ပြင်ယောင်လိုက်အေးသည်။ အခြေအတင် ဆွေးနွေးပွဲစတားပိုင်က ဝေတ္တမှု ဖြစ်

အတန်ကြာမှ ဦးဒိဗ္ဗက ကျောက်စားပွဲတွင် သူ၏လက်ထပ် ကလေးများနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း...

“အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ပါလီ၊ ငါလိုချင်တဲ့ အဖြေကို နှင်ကိုယ်တိုင် ဒီကောင့်ဆီက မေးလို့ရနိုင်တယ်လို့ဆိုရင် ငါ နောက်ထပ်တစ်ခုကစောင့်ပေးမယ်၊ ဒီထက်တော့ ပိုပြီး အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ အေး... မနက်ဖြန် ဒီလိုအချိန်မှာမှ ဒီကောင့်ဆီက အဖြေမရခဲ့ဘူးဆိုရင်”

ဦးဒိဗ္ဗက ပါလီအား စေ့စေ့စွာကြည့်ကာ ပြတ်သားစွာပင် ပြောချလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားပါရေတော့သည်။ ဦးဒိဗ္ဗနောက်မှ ဗလကြီးအိုက်ခမ်းက စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာဖြင့် ပါလီအားကြည့်ကာ စောင်းငန်းစောင်းငန်းနှင့် လိုက်သွားပါလေ၏။

ယခုတော့ ခန်းမဆောင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ပါလီ တစ်ယောက် တည်း ထိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါရေတော့သည်။ သို့သော်... ပါလီ၏အပြင်ဖော်အိမ်ထောင်စုံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့်တိုင် အတွင်းအတွင်းမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန် စိတ်ပိုက် အထွတ်အထိပ်သို့ပင် ချောက်လာခဲ့လေပြီလော။

စစ်စစ်... ပါလီမော့ သူတို့၏ ဝက်ပါအရှုပ်အထွေးကြားထဲသို့ ထူးမထိ တမသိဖြင့် ဓားစာခံဝင်ရောက်လာခဲ့သည့် ပြည့်စုံစောင့်အတွက် သူတတ်နိုင်သမျှသော စွမ်းအားဖြင့် ကာကွယ်ပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ယခုသော် ထိုအရှုပ်အထွေးက ပိတ်၍သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့အတွက် အခြေအတင် စေ့စွာချယ်ရန် အချိန်သို့ ချောက်ရုံလာပြီဖြစ်သည်။

ပါလီ နေရာမှထကာ မြေအောက်လျှို့ဝှက်လှမ်းကြားထဲမှ

ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ ဆည်းဆာနေသည် အား ပျော့လျက် ရှိပါချေပြီ။ ဝါးရံမင်များကြားမှ တစ်နှိပ်နှင့်ဖြတ်တိုက်သွား သည့် ဧလတိုးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။

ဤနယ်မြေ ဤဒေသသည် တောရိပ်တောင်ရိုး တောင်မိုးမြို့ ဝေ့များဖြင့် အမြဲတစေ ညှို့ဖိုင်းပိတ်ဆီးနေသည့် နယ်မြေဒေသဖြစ် သည်။ ရောမ ကျွန်းပင်၊ ကညင်ပင်နှင့် ညောင်ပင်ကြီးများက လျှိုကြွယ် တွင် အမြစ်တွယ်ကာ ပေါက်ရောက်နေကြသဖြင့် အလင်းရောင် ကောင်း စွာမရနိုင်သည့်အပြင် အမှောင်ရိပ်တို့ကလည်း ဖောဖီးစွာ ဝင်ရောက် စိုးရိမ်နိုင်ကြသည်။ ထို့ပြင်... တစ်မင်နှင့်တစ်ပင် သွယ်ယှက်တန်းကျ နေသည့် လက်မောင်းခန့်၊ ခြေကျင်းဝတ်ခန့် နွယ်တန်းနွယ်ဝေ့များ ကလည်း မြွေကြီးများကဲ့သို့ ယှက်လိမ်ရှုပ်ထွေးလျက်။

ဖိပ်တန်းရှာနေကြသည့် ငှက်တစ်အုပ်ကလည်း ညောင်ပင် ကြီးများထက်တွင် ကျည်ကျည်ကုန်ကုန်နှင့် ဆူညံစွာမြည်ကြွေးနေကြ သည်။ ကျီးပျက်နေသည့် ပြတင်းဝမှ တွေ့မြင်နေရသည့် မြစ်ကွင်းများက ချိဟသံသယများနှင့် မွန်းကျပ်နေသည့် ပါလီ၏ရင်ကို မအေးမမြဲစိမ်း

ဝင်စစ်... ပါလီသည် တစ်စုံတစ်ခုစေကာ အကြောင်းတစ်ခု ကြောင့် မင်းသားပျက်စားရာမှစွပ်စားသည့် ဒေသကိုရိတ်လူးသစ်များကြား တွင် ရှင်သန်စီးမေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်... သူ့လိမ်းလွန်းစေ သည့် လျှိုငှက်ချက်ကို ယခုအချိန်ထိတိုင် မတွေ့ရှိနိုင်သေးသဖြင့် ဟန် ပျက်ဆက်၍ စေတနာရှိခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူကလည်းလည်ကောက်စားရာ နယ်မြေသည် လူ့လောကအပြင်ဘက်မှ စုစုံရိတ်နယ်မြေကြီးတစ်ခုပင်။ သို့သော် သည့်နယ်မြေ သည့်ကျွန်းထဲတွင် ပါလီ ရှင်သန်ကြီး

ခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခေတ်ပင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ များအမြင်တွင်မူ သမားတော်ကြီး ဦးဒိဗ္ဗနှင့် သမီးဖြစ်သူ ပါလီတို့တို့ ရှိစွာမှ သီလ၊ သမာဓိ၊ သိက္ခာကြီးမြင့်သော စေတနာကောင်းသော နိုင်ငံစံရွှေ့ ဆေးဆရာသားအဖနှစ်ယောက်ဟု ကြည့်ညှိလေးစားခြင်း ဖြစ်ရသည်။

တကယ့်တကယ်တွင်မူ ဦးဒိဗ္ဗသည် တပည့်တပန်းများစွာဖြင့် ချိတ်လုပ်ငန်းကြီးများကို နေ့စဉ်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်နေသည့် ချိတ်ခေါင်းဆောင်ကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များသလောက် အောက်ကျစ်ရက်စက်သည်။ စကားချိုချိုနှင့် နူးညံ့သွေးတေးသလောက် စိတ်ကုန်အောင် လက်ရဲစက်ရဲရှိလှသည်။

တကယ့်တကယ်တွင် ဦးဒိဗ္ဗသည် သူ ကျင်သည်ကြီးစိုးရာ ချိတ်အမှောင်ကျယ်တွင် လက်မရွံ့ကျားကြီး ဒိဗ္ဗဟု သတင်းကြီး ကျော် ခြားထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သည်... နိုင်ရာအားလောကကို ပါလီစိတ်ကုန်နေသည့်မှာ ခြားခဲ့ပါပြီ။ နဂိုကတည်းက သူ့သံသယမကင်းဖြစ်စေမီသည့် ချိတ်ချက်တစ်ခုကို သိလို၍လည်းကောင်း၊ သူ၏မိခင်ဖြစ်သူ မိနုန်းခေဝီကို ဝဲ့ညွှာစိတ်၊ သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းလှသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြိုတင်ခိုတ်ပေကတိကာ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝင်စစ် ည့်အမှောင်လောကထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် အချိန်တန်ခေပါပြီ။

- မကောင်းသော အရပ်
- မကောင်းသော မိတ်ဆွေ
- မကောင်းသော အမျိုးအနွယ်

- မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်း
- မကောင်းသော မှယား
- မကောင်းသော ယောက်ျား
- မကောင်းသော ကျေးကျွန်
- ဤသူတို့ကို ဝေးရာသို့ ဖွင့်ပစ်ရာ၏။

(လောကနိဂ)

လောကနိတိမှ ဆုံးမစာတစ်ပိုဒ်က ပါလီ၏ဒွိဟသံသ အမှောင်များ ပိတ်ပုံးနေသည့် အပိုက်တိုက်များကို ဖယ်ရှားပေးပေးသည်။ သည်နယ်ပယ်၊ သည်ဝန်းကျင်၊ သည်အရပ်မှ သူ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ဖြစ်ပေတော့မည်၊ ကြာလျှင် သူမတဝသည် ညစ်သည်ထက်ညစ် နစ်သည်ထက် ပို၍နစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ထိုဒုစရိုက်နွဲ့မနစ်ခင် သူ့ ထွက်မှ ဖြစ်ချေတော့မည်ဟူသော ခိုင်မာရဲရင့်သော ဆုံးဖြတ်ချက် ပါလီ ရယူလိုက်ပါတော့သည်။

သည်တစ်ညသည် အမှောင်ကမ္ဘာမြေအတွက် ဓနာက်ဆုံး သည်တစ်ညသည် ဒုစရိုက်အမှောင်နွဲ့မှ ရှမ်းထွက်သည့် မှု ဆုံးည။

သည်တစ်ညသည် ပါလီအတွက် အဆုံးအဖြတ်ည ဟူ၍

ညည်း ဟုတ်သည်။ သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက လရောင် ချစ်ထက်တစ်ပျက် ဖိတ်စဉ်လွင့်ကျနေသည့် ကျောက်သားစင်မြင့်ထက် အမြင့်အမြူရောင် ထိုင်မသိမ်းအကျီလက်ရှည်တွင် အဖြူရောင် ဇာပဝါ အရှည်က ညည့်လေတွင် တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ဝေဝဲလွင့်ပျံလျက်။

ရွှေရောင်ငွေရောင် တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်နေသည့် အဖြူရောင် မြင်ကွင်းကြီးကြီးချိတ်ထဘီနှင့်အတူ မဟူရာအနက်ရောင် ဆံပင် ညိုကြီးများက ငှက်တောင်ပံတွေကို လေတွင် ပျံဝဲလွင့်ပျောနေသည့် အမှောင်ရောင်ကြီးများထဲမှ မိဖုရားတစ်ပါးသဏ္ဍာန်။

သူ၏သွင်ဟန်က ဝိညာဉ်လေလား၊ တစ္ဆေတစ်ကောင်လေ လား... ခွဲခြား၍မသိရ။

ထိုကဲ့သို့သောမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ပြည့်စုံအောင် ဖလှထဲက သာမန်လူသားတစ်ယောက်ပီပီ ကြောက်လန့်အံ့သြစိတ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုများ ရှိနေပါသော်လည်း စဉ်းစားဆင်ခြင် စစ်ဆေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရမ်းကာရော ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ စိတ်ထူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

ပြည့်စုံအောင်သည် စိတ္တဇဆန်ဆန်ချိကားများ၊ ရှေးဟောင်း နှစ်ဝင်ပန်းချီကားများကို နှစ်သက်ခံစားတတ်သလို စုန်း၊ ဝိညာဉ်၊ စိတ်၊ တစ္ဆေသည် မမြင်ရ မတွေ့ရသည့် ဝေမာနီက ဂန္ထိရာဘုံသားများ၏ ဆိုနိုင်စရာ စိတ္တဇဆန်ဆန် ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်များကိုလည်း လွန်စွာ စိတ် ထူးစားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါချေ၏။

သို့သော် ယခုတွေ့မြင်နေရသည့် အဖြူရောင်ဝိညာဉ်ပိတ် ချိတ်တော့ သူ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစွာ မှတ်တက်ဝေးမောကြည့်နေမိသည်

ရှုတ်တရက် 'ဖြန်း'ခနဲ သူ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထ

သို့။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤကဲ့သို့ တစ္ဆေသရဲ အခြောက်မစ်ခဲ့ရလျှင်
သို့သော် ... ဤဒုက္ခရာဂါ တစ္ဆေပိရုဏးဂူကြီးထဲမှ ဤဝတ်ရုံဖြူတစ္ဆေ
သည်။

သူ အံ့ဩမှင်တက်စွာပင် စိတ်ကိုတင်း၍ ထိုဝတ်ရုံဖြူတစ္ဆေ
အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မဟူရာရောင် နက်မှေ
ရှည်လျားသော ဆံပင်ရှည်။ အဖြူရောင်နန်းတွင် ကြီးကြီးချိတ်ထပ်
ပင်ဖြူတစ်စက ဝေ့ဝေ့လွင့်ပျံနေသည့် ဝိညာဉ်ဖြူမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်ဖြူတစ္ဆေတစ်ကောင်က တစ်ဝက်တစ်ပျက် လာ
အလင်းအောက်မှ ကျောက်သားလှေကားထစ်များအတိုင်း လွင့်ပျား
ဆင်းသက်လာသည်သို့။

သို့သော် ... သူမဆင်းသက်လာဟန်က လေထဲတွင် ဝိညာ
ဉ်ဖြူတစ္ဆေတစ်ကောင် လွင့်ပျားပျံနေသည့်နယ်။ သူမ၏ ခြေထောက်
များက ကျောက်သားလှေကားထစ်များနှင့် မထိတွေ့ဘဲ လွတ်နေ
လှေကားထစ်များတစ်လျှောက် ဝဲပျံကာ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ ရွေ့လျားပုံက ညင်သာသည်။ ဖြူဖွေးနုညှိသော ဂွန်
လေးတစ်စ လွင့်ပျံကုလားသည်နှင့်တူသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်။
သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ထွင်းဖောက်၍ သူမ၏နှောက်မှ ကျောက်သား
ကားထစ်များကို မြင်တွေ့နေရခြင်းပင်တည်း။ ထိုစဉ် ...

‘ဟင်း .. အီး .. အင်း .. ဟီး .. အင်း .. ဟင်း’

ညည်းစွားသံလိုလို ရယ်မောသံလိုလို ထွေးထွေးညက်ညက်
သွဲ့သွဲ့လွင်လွင် ရယ်သံလွင်လွင်လေးကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ ဖြူ
အောင် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားမိသည်။ နားမည်ကျော် ‘ဒုက္ခရာဂါတစ္ဆေ

ပိရုဏးဂူကြီး’ သည် သူ့အား စတင်၍ ခြောက်လှန့်လေပြီလားဟု။

ဤအရာ ‘ဝိညာဉ်ဖြူ’သည် သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ် ဒုက္ခရာဂါ
တစ္ဆေပိရုဏးဂူကြီးထဲမှ မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်တွေလား။ တစ္ဆေမလား။
မှော်နတ်သမီးလေလား။ သို့တည်းမဟုတ် အစိမ်းသရဲမလား။ စုန်ဝိညာဉ်
တစ္ဆေတစ်ကောင်လေလားဟူသော လားပေါင်းများစွာက ရင်ထဲတွင်
ပဟေဠိပစ္စာများသဖွယ် ရှုပ်ထွေးလျက်။

အချိန်သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာရှိမည် ထင်သည်။

ဝိုးတဝါးလရောင်အလင်းက ဝိညာဉ်ဖြူတစ္ဆေမ၏မျက်နှာထက်
ဆီသို့ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ဝေ့ဝေ့ ဖြန်းပက်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်း
မှပင် ဝိညာဉ်ဖြူတစ္ဆေမ၏နှောက်ဘက် ကျောက်သားလှေကားထစ်
များပေါ်မှ ဓားလှံလက်နက်များ ကိုင်ခွဲထားသည့် အရိုးစုဖြူဖြူကြီးများ
ကိုပါ စော့မြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့။

“ဟာ”

‘ဟီး .. ဟီး .. ဟား .. ဟား .. ဟီး .. ဟီး .. အီး .. ဟီး’

ပြည့်စုံအောင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားချိန်နှင့် တစ်ခက်တည်းမှပင်
ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် ရယ်မောသံသြသြကြီးက ထိုအရိုးစုတစ္ဆေ
ကောင်ကြီးများဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုတစ်ခဏလေးအတွင်း
မှပင် ဓားရောင်လှံရောင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်နှင့် အရှိန်တစ္ဆေ
ကောင်များက ပြည့်စုံအောင်ကို ဝိုင်းရံလိုက်ကြတော့သည်။

‘ဟီး ဟီး ဟား ဟား ... ဟီး အီး ဟား ဟား’

ထိုစဉ် ဝိညာဉ်ဖြူတစ္ဆေမလေးက သူ၏အလက်နေသော
လက်တံရှည်ကြီးများနှင့် ပြည့်စုံအောင်အား ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် -

၁၃၆ အတ္ထာရိတဗျူဟာရာဇာရီ

“အား ဝှား ဝှား ... လွတ် လွတ် ငါ့ကို မ မဆွဲနဲ့ မဆွဲနဲ့”

ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အောင်လိုက်သည့် ပြည့်စုံအောင်၏ ဝှားဝှားဝါးဝါး အော်ဟစ်သံကြီးက တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်မောကျနေသည့် ညဉ့်တမ္ဘာထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားပါချေတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

ပြေးသူနှစ်ယောက် လိုက်သူတစ်သိုက်

‘အူး ... ဝှား ... အို’

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏ပါးစပ်အား မရဲတရဲနှင့် ပိတ်နေ သည့်ပို့ ပြည့်စုံအောင် ဝှားဝှားအို အော်ဟစ်ရင်း အိပ်မောကျနေရာမှ ထန်ဖျန်ကာ နိုးလာခဲ့သည်။

“ဟိတ် ... ရှား တိုးတိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ အော်ဟစ်နေရတာလဲ”

ပါလီ၏ဝိုင်းတဝါးပုံရိပ်နှင့် မါလီ၏သြဂျူ စကားလံလေးကြောင့် ပြည့်စုံအောင် ပစ္စုကွအခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“အိုး ဆောရီး ... ကျွန် ... ကျွန်တော် အိပ်မက်ဇိုးတွေ ဖော်ပြီး ယောင်အော်နေတာနဲ့တူတယ်၊ ဘာ ... ဘာလဲစွဲရိုလို့လဲ၊ ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်မှာ”

“ရှား ... ရှား ... တိုးတိုးပြောပါဆိုနေမှ ရှင်အသံကြားက ကျယ်လိုက်တာ၊ မြန်မြန်လုပ် ... ဒီကနေ ထွက်ကြမယ်”

“ချာ”

ပါလီကိုယ်တိုင် ဆွဲခေါ်လာသဖြင့်သာ ပြည့်စုံအောင် ယောင်ထိ ယောင်ကန်းနှင့် လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဘာရယ်ဟု သေချာစွာမသိရသေး သူ သိနေသည်ကတော့ ပါလီသည် သူ့အား တိတ်တဆိတ် တစ်နေရာ ရာသို့ ခေါ်ဆောင်နေခြင်းပင်တည်း။ ဟုတ်သည် ... ပါလီတစ်ယောက် ထုတ်နိုင်သမျှ အမှောင်ရိပ်များတွင် ခိုကာ ကပ်ကာနှင့် ခြေသံလှုပ်လှုပ် သွားနေပါ၏။

ယခုမှ ... ပြည့်စုံအောင် ဖတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ ကြည့်နိုင် သည်။ မှိန်ဖျော့ဖျော့ ကဲ့ညင်ဆီမီးတိုင်ငယ်လေးများကို အခန်းနံရံတွင် စိုက်ထူထားသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ စိတ်ထဲတွင် လုံခြုံသော ကျောက်ဂူသဏ္ဍာန် စကြိုလမ်းအရှည်ကြီးကြောင့် ဤနေရာသည် လျှို့ ဝှက်မြေအောက်ခန်းတစ်ခုလေလားဟု တွေးနေမိသည်။

“နေ ... နေပါဦး ပါလီ ... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလဲ လဲဟင်”

“အိုး ... ရှင်တော်တော် အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့သူပဲ၊ ရှင်ကို အဘတို့လက်ထဲကနေ ကယ်ထုတ်လာခဲ့တာရှင်၊ မနက်ဖြန်မှာ သူတို့လိုချင်တဲ့ အခြေမရခဲ့ရင် ရှင်ကိုသတ်ပစ်ကြတော့မှာ”

“ချာ”

ပြည့်စုံအောင်မှာ ပါလီထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ အာမေဇိုတ်များပင် ထွက်ကျသွားပါ၏။ သူ့ကို သူ၏

အဘလက်ထံမှ ကယ်ထုတ်လာခဲ့သည်တဲ့။

ဤမှိန်နတ်သူစာလေးတစ်ပါးလို ချောမောလှပသော မိန်းမချော လေးတစ်ယောက်က ဒုစရိုက်မှုဆိုးကောင်များ၏လက်မှ စွန့်ခွင့်စားစား ကယ်တင်နေသည့်အဖြစ်က မည်သို့မှ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာပင်တည်း။

“ခင် ... ခင်ဗျားက အဲ ... အင်း ပါလီက ကျွန်တော့်ကို ကယ်ထုတ်လာခဲ့တာ ဟုတ်လား”

“ဟယ် ... တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ မိကျောင်းသားပဲ၊ တစ် ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှမဝေးပါနဲ့၊ ကျွန်မနောက်ကသာ ပါးစိမိတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပါ”

ပါလီ၏တစ်ချက်လွတ် ရာစသံကြောင့် ပြည့်စုံအောင် သူ၏ ပါးစပ်ကို ယောင်၍ လက်ဖဝါးနှင့် ဖိတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ် ကို ရှေ့မှဦးဆောင်၍သွားနေသည့် ပါလီ မမြင်လိုက်ရ။ ပါလီသာ တွေ့ မြင်သွားလျှင် သူ့အား ဘာပြောဦးမည်မသိ။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင် ရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ ပါလီ၏နောက်မှ သတိနှင့် လိုက်မိလာခဲ့ပါ တော့သည်။

အပေါ်ထက်သည် လှေကားရင်းတစ်နေရာတွင် တုံးလုံးပက် လက် အိပ်ပျော်နေကြသည့် အစောင့်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပါလီ ... ဟို အစောင့်ကင်းသစ်မားတွေကို ဘာလုပ် ထားခဲ့တာလဲ”

“သူတို့သောက်မယ့် လက်ဖက်ရည်ထဲကို အိပ်ပေးထားတဲ့ ဟို တိုက်ထားလိုက်တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ... အစောင့်လွှဲက အိပ်တော့ နေပေမယ့် အပြင်ကခွေးကြီးစိတ်ကတော့ အိပ်နေကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

၁၄၀ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခု
နော်”

“ဒီကိစ္စတွေကို စောစောကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ
ထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

သူ အမှတ်မထင် စကားကြောရှည်လိုက်သည်ကို ပါလီက
ဖျက်စောင်းလှလှ တစ်ချက်ပစ်တိုးလိုက်သည်ကြောင့် ကပျာကသိ ပါး
စပ်ပိတ်လိုက်မိသည်။ မကြာမီ သူထင်သည်အတိုင်းပင် နှစ်ယောက်ကား
လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်း အပြင်သို့ ချောချောမောမော ရောက်ရှိလာ
ခဲ့ကြသည်။

အပြင်မှာတော့ တောခိုအောင်းခိုများကြောင့် တစ်ခြမ်းပဲ
လရောင်အလင်းကို မှန်ပါးပါးသာ ရရှိပါ၏။ နေရာတော်တော်များများ
တွင် အမှောင်ခိုဝှက်ကသာ ကြီးမားပေလေ၏။ တစ်နေရာတွင် ပါလီက
ခေတ္တရပ်တာ တွေတွေငေးငေး လုပ်နေသဖြင့် ...

“ဟို ... ဟို ... ရပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာအထိ လိုက်ပြီး
ပို့ပေးတဲ့အတွက် ပါလီကို ကေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်
ဒီနေရာကပဲ သွားပါတော့မယ်”

“အိုး ... ရှင် ဘာတွေ ရမ်းပြီးပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မပါ
ရှင်နဲ့အတူလိုက်မှာ”

“ဗျာ”

“ကဲ ... တစ်ညလုံးပဲ ဗျာနေတော့မှာလား။ အချိန်ရှိတုန်း
အစောင့်တွေ ခိုးစလောင် ကျွန်မတို့ ခပ်ဝေးဝေးကိုရောက်မှဖြစ်မှာ၊
လာ ... ကျွန်မနောက်က လိုက်ခဲ့”

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဘာတွေပြောင်းလဲကုန်ကြပြီလဲ သူ

သေတော့။ လက်ရှိ ပစ္စက္ခမှာတော့ အဖေနှင့်သမီး အယူဝါဒတွေ တွဲကုန်
ကြပြီထင်။ ဟုတ်သည် ... ယခုလောလောလတ်လတ် ပျူအေးအေးမှာ
ပင် ဖခင်ဦးဒီဗွကိုယ်တိုင် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နယ် ဖမ်းဆီးထား
သည့် ပြည်ခုံအောင်ကို သမီးဖြစ်သူ ပါလီက အစောင့်များကို အိပ်ခင်း
တိုက်ကာ ကယ်ထုတ်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ညသည် တစ်စတစ်စ ရင့်ရော်လာခဲ့သည်။ ထိုအတူ တိမ်မြောက်
ကင်းစင်လွင့်ပျောက်စပြုလာသည့် တစ်ခြမ်းပဲလကလေးကလည်း သူ၏
ရှိရာမှ အလင်းရောင်များကို ကမ္ဘာမြေပြင်သို့ ဖြန့်ကြက်ပေးစေထားပါ
၏။

ပါလီက ချုံတွေ့လျှင် တိုးသည်။ ရောင်းတိမ်စိမ်းတွေ့လျှင်
ဖြတ်သည်။ လက်မောင်းလုံးခန့် ဒီးစွယ်ကြိုးများ၊ နွယ်ဒါနဲကြိုးများ
အောက်မှလည်း ငဲ့ကာကျော်ကာ ဖြတ်သန်းရပါသည်။ တတ်နိုင်သမျှ
အသံမထွက်ဘဲ ခရီးတွင်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ ပထမ အဆင့်ပြေ
သလိုဖြစ်သော်လည်း လမ်းမရှိသော တောကိုတိုးရသဖြင့် အရုပတ်ဝက်ပါ
သဖွယ် ရှုပ်ထွေးနေသည်သို့။

‘ဝတ် ဝတ် ဝတ် ဝေါင်း’

“ဟော ... ခွေးဟောက်သံတွေကြားရတယ်၊ အစောင့်တွေ
လဲလျှားကြပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်မယ် ... ကျွန်မတို့တော့ လွှတ်ပို့မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊
အခုမှ ... ဥယျာဉ်ပျက်ကြီးထဲမှာ တစ်လယ်လယ် ရှိနေတုန်း”

“ကဲ လာ ... မထူးတော့ဘူး၊ တတ်နိုင်လျှင် လွှတ်ပို့အောင်
ရှုန်ကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြည့်စုံအောင်က ပါလီလက်ကိုဆွဲကာ တောနက်အတွင်းသို့ ပြန်လှည့်၍ တိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ နက်ရှိုင်းလှသော ရောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုက ရှေ့မှ ကာသီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟား ဒုက္ခပဲ... ရှေ့မှာ ရောက်ကြီးခဲနေပြီ ပါလီ”

“အိုး အဲဒါ ... ကျွန်မတို့အတွက် လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းစဉ်၊ ကျွန်မ ဒီလျှို့ရောက်ကမ်းပါးကြီးကို ရှာနေတာရှင်၊ ကဲ ... လာ လာ ဒီအတိုင်း အရှေ့ဘက်ကို ထွက်ကြမယ်၊ ကညင်သုံးပင်ကွေ့မှာ ကြိုး တံတားအဟောင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီကြိုးတံတားကနေ ဖြတ်ထွက် ကြမယ်”

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ်နာရီဝက်ခန့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက် လာခဲ့ကြသည်တွင် ဝါဆိုပယောင်းတိုင်ကြီးကဲ့သို့ မြောင့်တန်းမြင့်မား လှသော ကညင်ပင်ကြီးသုံးပင်ခုကို လရောင် ဦးတပါးအောက်၌ တွေ့ လိုက်ကြရပါတော့သည်။

“ဟော ဟိုမှာ ... ကညင်သုံးပင်”

ပါလီ မျက်လုံးပိုင်းပိုင်းလေးမှာ ကညင်သုံးပင်ကို မြင်လိုက် ရသည့်နှင့် ဝမ်းလက်တောက်ပြောင်သွားပါတာ။ မကြာမီ... မှုန်ဝါးဝါး လဲရောင်အောက်တွင် ကြိုးတံတားမည်းမည်းကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရ သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခွေးဟောင်းသံသံနှင့် တောတိုင်းများကို ကြားလိုက်ရသည့်သို့။

“ဟော ... သူတို့လည်း ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာကြ ခြံ ပါလီ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူတို့ ဒီနေရာကိုရောက်လာခဲ့ရင် ကျွန်မတို့က ရောက်ကမ်းပါးကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်သွားပြီ ကဲ ... လာ ထံတားကို ဖြတ်ကြမယ်”

ပါလီက ကြိုးတံတားကို စတင်၍ဖြတ်ကျော်ပါတော့သည်။ ကြိုးတံတားဆိုသော်လည်း ဝိုင်ဝိုင်ခနဲခနဲ မဟုတ်ပေ။ ကြိမ်ခွယ်များကို ဖြစ်သလို ခွယ်ယှက်ချည်နှောင်ထားပြီး အခင်းကို ပါးတစ်လုံးတည်းဖြင့် ဖြုတ်ထားသည့် တောတွင်းဖြစ် ကြိုးတံတားဟောင်းတစ်ခုသာ မြင် ပါ၏။

“ရှင် ... သတိထားပြီးကူးနော်”

“ရတယ် ပါလီ ... ခင်ဗျားသာ ဂရုစိုက်ပြီးသွားပါ”

သို့သော် မြေတစ်လှမ်းလှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ဟိုသည်လှုပ်သမ်း နေသည့် ကြိုးတံတားကို ပြည့်စုံအောင် သတိထားပြီး ဖြတ်ကူးနေရပါစေ။ ပါလီ ရောက်ကမ်းပါးတစ်ဖက်သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ရောက်ရှိသွားသည့်တိုင် ပြည့်စုံအောင်မှာ ကြိုးတံတား၏သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်ကိုသာ ကူးဖြတ်နိုင်သေး သည်။ ကြိုးတံတားကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်မဝါးတစ်ခုလုံး ခွေးမီး များဖြင့် စိမ့်လျက်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကျွမ်းဝင် မရင်းနှီးခဲ့သော ကြိုးတံတားက ပြည့်စုံအောင်အား၊ စုက္ကပေး၊ ချေပြီတော့။

ထိုအချိန်တွင် ခွေးဟောင်းသံ၊ တောတိုင်းများကို နှုတ်ကျယ် လောင်စွာ ကြားနေရသည့်အပြင် ဟိုသည်ငွေယမ်း၊ လမ်းလက်သွားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တစ်ချို့ကိုပင် တွေ့မြင်နေပုံပါချေပြီတော့။

“ဟော ... တာလုပ်နေတာလဲရှင်၊ မြန်မြန်လှမ်းထွေ ထွေ ... သူတို့ လိုက်လာကြပြီ”

ပြည့်စုံအောင်တီဒုက္ခကို ပါလီမသိ။ နောက်မှလိုက်လာကြပြီ
ဖြစ်သော အန္တရာယ်ကို မြင်တွေ့သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပြည့်စုံအောင်ကိုသာ
တွင်တွင်ခေါ်နေပါလေ၏။ နောက်ဆုံး မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့်
ရွေးသံတည့်နှင့် မါလီရီရာ ကြိုးတံတားထိပ်သို့ ပြည့်စုံအောင် ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

ပြည့်စုံအောင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့် ပါလီက
သူ၏မီးပုတ်နှင့်တို့ချည်ထားသည့် အမဲလိုက်ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ
ကြိုးတံတားကို ခပ်ထွက်ထွက် လှီးဖြတ်ချလိုက်သည်။

‘ဝေ၊ ... ဖျော့ ... ဝရော့ ... ဝုန်း’

နွယ်ကြိုးတံတားမှာ ပါလီ၏ခြေထွက်လက်ထွက်နှင့် ဖျက်ဆီး
ဖြတ်ချလိုက်မှုကြောင့် တစ်ပါးတစ်ဖျော့ဖျော့နှင့် ချောက်ကမ်းပါး
စောက်ကြီးထဲသို့ မြှောက်ကျသွားပါလေတော့သည်။

“ဟာ... ဘယ်... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ပါလီ”

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ခြေချလိုက်ပြီး အသက်ရှူပင် မဝသေးခင်
မှာပင် လက်ထွက်ခြေထွက်ဖြင့် ကြိုးတံတားကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည့်
ပါလီ၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ပြည့်စုံအောင် အမောတကော မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ရှင် တော်တော်တဲ့တဲ့သူပါ။ ဒီကြိုးတံတားကို မဖျက်ဆီး
လိုက်ရင် အနားက ရှင်ကို အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်နေကြတဲ့ ရှင်
မိတ်ခေတ္တဖောင်းကြီးတွေက ဒီကြိုးတံတားကနေ လိုက်လာကြမှာပေါ့။
အခုဆိုရင် ဒီတစ်ညတာအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ခေတ္တဖောင်းရပြီလေ။
ဟိုမှာတွေ့လာ၊ ရှင်မိတ်ခေတ္တတွေ”

ပါလီ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မွေးဟောင်
သံ၊ တောတိုးသံ၊ အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ (တစ်ဖက်တမ်းမှ) ခခက်နှိပ်
ဓာတ်မီးရောင် တဝင်းဝင်းကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခါမှ ပြည့်စုံအောင် ပါလီ၏မျက်နှာချောချောဝေဝေကို
အားပနာတမ်း ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ...

“ဟူး... ကျွန်တော်တော့ ပါလီကို ဘယ်လိုနားလည်ချွန်းကို
ဆွဲတော့တူး”

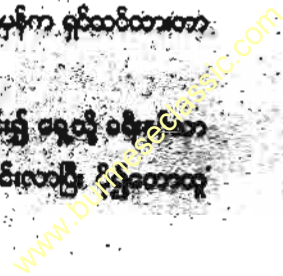
“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ပါလီက အမဲလိုက်ဓားမြှောင်၏ ထက်မြဲလှသောဓားသွားကို
ထက်နှင့် အသာအယာပွတ်သတ်ကာ ခါးမှဓားမြှောင်အိတ်ထဲသို့ ကျွမ်း
ကျွမ်းစွာ ဖျတ်ခနဲထည့်လိုက်ရင်း ပြည့်စုံအောင်ကို မေးလိုက်စေသည်။
ပြည့်စုံအောင်ကမူ ပါလီလုပ်ဆောင်နေသမျှကိုသာ လေးမောကြည့်နေရင်း

“ဪ... ဒီလောက်ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် ဘာကြောင့် သွေးဆာရက်စက်တဲ့ ဘီလူးလိုသတ္တဝါတွေနဲ့
အရာယှက်ပတ်သက်နေရတာလဲဆိုတာရယ်၊ ပါလီရဲ့ ရဲရင့်ထက်မြက်တဲ့
စိတ္တမိသတ္တိနဲ့ မြတ်တော်ဉာဏ်ကို ဖန်တီးလေးစားမိလွန်းလို့ပါ”

“အို... ဒါကတော့ ရှင်က အကောင်းမြင်မိအောက်ကနေ
အထွားတာကိုး၊ ပါပေမဲ့... ကျွန်ုပ်ရဲ့ တကယ့်တပုန်က ရှင်ထင်ထားတာ
ထက် ပိုပြီး ရှင်ထွေးတယ်နော့”

နှစ်ယောက်သား ယုံနေရာမှ ကျောခိုင်း၍ အလှည့် ခရီးအတိုင်း
ကြွေသည်။ ယခုမှပင် တောကြီးက ဝိညိုနက်နှိုင်းလာပြီး နှုတ်တောထု
ထပ်ပိတ်သည်။ လာသယောင်။

“တကယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ရှင်လိပဲ အသက်
ဘေးကနေ လွတ်မြောက်အောင် မပြေးရဘူးဆိုရင် ပါလီမှာ ဒီလိုသတ္တိ
မျိုးတွေ ငြိတ်ထိုးဉာဏ်တွေ ရှိလာမှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“အိုး ... ဒါ ... ဒါဆိုရင် ... ဟို ... ဟို ဦးဒီဇွကရော
ပါလီကို သတ်ပစ်မှာပဲလားဟင်”

သစ်ရွက်ကြီး သစ်ရွက်ကြားမှ ထိုးဖောက်ကျဆင်းလာသည့်
မိုးတခါးလခရောင်တွင် သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာဆိုသော မြို့ကြီးသား
ပြည့်စုံအောင်၏မျက်နှာကို ပါလီ စူးဟူးနစ်နစ် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ
ကျင်လည်ရာဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရခဲ့သည့် ရိုးသားပွင့်လင်းသော မျက်နှာ
အစင်းအကျင်းကို ရှားရှားပါးပါး တွေ့မြင်နေရပါ၏။

ဟုတ်သည်။ ဤနေရာတွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ၏ပင်
ပုတ်မိမြို့စားကြီး ဝယ်စဉ်က ဆုံးမခဲ့သော ‘လူ့မိုက်လက္ခဏာ ခြောက်ပါး’
ကို ပြန်လည်၍ အမှတ်ရလိုက်မိသည်။ ထိုလက္ခဏာခြောက်ပါးမှာ ...

- အကြောင်းမဟုတ်ဘဲ အပျက်ပစ္စည်းသတ္တုခြင်း
- အကျိုးမရှိသော စကားကို ပြောဆိုလေ့ရှိခြင်း
- တိုးတက်မှုမရှိဘဲ ပြောင်းလဲပြုပြင်ခြင်း
- သူမိန်းကို ယုံစားလွယ်ခြင်း
- ရန်သူကို မိတ်ဆွေထင်ခြင်း

ထေည့် လူ့မိုက်လက္ခဏာ ခြောက်ပါးတို့ကို ပခပ်ကြီးက အ
တစစ ပြောဆိုဆုံးမခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူ ဆယ်စုနစ်တစ်ခုကျော်
ခန့် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရသည့်ဝန်းကျင်တွင် ထိုလက္ခဏာခြောက်
ပါးထက်မက ကျော်လွန်သူများနှင့်သာ ဖမ်းမိလမ်းမိဆက်ဆံနေရသည်

သတ်ရဲ၊ ဖြတ်ရဲ၊ မိုက်ရဲသော အတ္တုကြီးဟာလွန်းသော မိ
အကျိုးကိုသာ ရှေ့ရွလွန်းသော (တစ်ဘုံတည်ဆဲဟား) စူအတ္တုကြီးများ
နှင့်သာ ဆုံစည်းကြုံကြိုက်ခဲ့ရသည်မို့ ယခုတသို့ ရိုးသားအပြစ်ကင်း
စင်သော ပြည့်စုံအောင်ကဲ့သို့ လူသားဆန်သော မျက်နှာမိုက်ရဲ၏ ထစ်
ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ရူးပါချေ။

ပါလီမှာ ပြည့်စုံအောင်ကို စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်း
မောတစ်ခုကို ချကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီ။

“ရှင်ဟာ ... ပါလီ ထင်ထားတာထက်တောင် အတော်နီးတာ
ပဲကို။ သူတို့လိုရင်တဲ့အရာ၊ ရင်ရင်တဲ့ပစ္စည်း၊ ရဝွားတာနဲ့ ရှင်ကိုလည်း
သတ်မှာပဲ။ ပါလီကိုလည်း အရှင်မထားဘူး။ သစ္စာဖောက်မပျိုပြီး
ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခံရ”

ပါလီ၏ပြတ်သားသောစကားကြောင့် ပြည့်စုံအောင်ပင် ကြောက်
သီးမွေ့ညှင်းများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်သို့။ ပါလီအတွက်လည်း
မိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

သူနှင့်ပတ်သက်မိ၍ သူ့ကို ကယ်ထုတ်ခဲ့သဖြင့် ပါလီကိုများ
အတော်တစစ မမ်းဆီးမိသွားခဲ့သည်ဆိုပါလျှင် ...။

ပြည့်စုံအောင် ထက်၍မတွေးရဲတော့။ ဝေလာဝေလာဆယ်
ဦးနေရာ ဤနယ်မြေနှင့် အဝေးဆုံးသောနေရာ ထို့မဟုတ်ဘဲ လုံခြုံစိတ်ချ
ရသော နေရာတစ်နေရာသို့ အပြန်ဆုံးရောက်ရှိရန် အရေးကြီးသည့်
မဟုတ်ပါလား။

အကျိုးရှိလာ၍ ပါလီမန်ကိုယ်လေးပေါ်တွင် ခြံ၍ပေးလိုက်သည်။

ဤသည်ကို ပါလီမန်ဖျက်ဝန်ဆောင်ကြီးများက ရုတ်သွေး
တစ်ဝက်နှင့် ပြည့်စုံအောင်အား ဖျတ်ခနဲမောကြည့်လိုက်သည်။ ပြည့်စုံ
အောင်က ဖျက်ခွာလွှဲကာ နွယ်ဒါန်းတစ်ခုအောက်မှ လျှို၍ ဝိုင်းဝန်းသွား
၏။ ထို့ကြောင့် ပါလီမန် ပြည့်စုံအောင်၏ ဂျင်းပြာရောင်ကျကပ်လေးကို
သူမ၏ရင်ပေါ်ပြနေသည့် အကျိုးပေါ်မှ ထပ်၍ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ပါလီမန် ယခုမှပင် မိမိကိုယ်မိမိ လုံခြုံစိတ်ချသွားရသည်ဟု
လျှိုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သွားနေသည့် တောင်တက်ရောက်
အနည်းငယ် မတ်စောက်သွားသည်နည်း အတန်ငယ် ဦးမော့သွားသည့်
အတက်ခန့်ဖြစ်သဖြင့် သတိထား၍ တက်နေစဉ်။

“ဒိုး... အမေ”

“ဟင်... ပါလီ”

ပါလီ ကျောက်ခဲတစ်လုံးပေါ်မှ ခြေချော်၍အကျဆင်း နှုတ်
ထရတ် ညွတ်ရွက်ကာ လဲပြိုကျသွားသဖြင့် နောက်မှ ပြည့်စုံအောင်က
တပျာကယာ ဖွေချိတ်နီးမတ်လိုက်ရသည်။ သို့သော် အချိန်ကြောင့်
နှစ်ဦးလုံး လဲပြိုကျသွားကြသည်။ မျက်နှာလေး ရပ်တောင်ဆတ်သွား၍
ပြည့်စုံအောင်၏ရင်ခွင်ထဲမှ ကပျာကယာ ခုန်းထလိုက်သည်။

“ဟာ... အင်”

“ဝုန်း”

“အား”

သို့သော်... ပါလီ၏ခြေထောက်က ထောက်၍... နှုတ်ထောက်
အောင် နာကျင်သွားသဖြင့် အောက်မှ ပြည့်စုံအောင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့

အခန်း (၁၄)

တောအလယ် ... မောတယ် ... အခြောက်ကြွယ်

အရုတ်ဦး နေခြည်နှင့်အတူ နံနက်ခင်းတစ်ခု၏အလင်းစာဖတ်
က တောရိပ်တောင်ရိပ်များကို ထွင်းဖောက်၍ ဖြန့်ကြက် ကျဆင်းနေ
ပါ၏။ ညဉ့်တစ်ဝက်နီးနီး တောတိုးလာခဲ့ရသဖြင့် ပါလီမှာ ပင်ပန်းနွမ်းလျှ
လျက် ရှိသည်။

ဝတ်ဆင်လာသည့် အကျိုးအနက်တွင် ရှေးခြစ်ဖက်ရာများ
ကြောင့် စုတ်ပြီသည့်နေရာက စုတ်ပြီလျက် မြူဝင်းသောအသားအရေ
ထွင် မညှာမိတာနှင့် ဆုတ်ပြီထားသည့် ရှေးခြစ်ဖက်ရာများက သွေး
သွေးနုများဖြင့် ပေကျဲနေကြသည်။

သို့သော်... ပါလီမှာ မညည်းမညာနှင့်ပင် ခေါ်ဆက်နေပါ၏။
ပြည့်စုံအောင်မှာ မကြည့်ရက် (မကြည့်ရိ) ထည်မို့ သူ၏ဂျင်းကျောက်

ဝုန်းခနဲ လဲပြီကျသွားပြန်ပါချေသည်။ အခြေအနေကို မိုက်စားမိသော ပြည့်စုံအောင်က ပါလီ၏ပန်းလေးကို ခပ်သာသာ ဖိထားလိုက်ရင်းမှ-

“မရုန်းနဲ့တော့ ပါလီ... ပါလီချဲ့ခြေထောက်က ခြေသပ္ပတ် ကိုင် လည်သွားတာဖြစ်မယ်၊ နေ့ နေ့ ... ဒီအတိုင်းပဲ အသာအေး ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပါလီ၏အညှီအမည်းနဲ့နေသည့် ဘယ်ထက် ခြေထောက်လေးကို အသာအယာ ဖိညှပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ မြို့မျက်စိအထက်နားသို့ ဖိလှည့်လိုက်သည်။

“အ... အား”

‘ထပ် ခနဲပင် ပြည်ထဲကြားလိုက်ရသည်။ ပြန်၍ ခြေထောက်က စောညှပ်ပတ်သွားသည်။ သို့သော်... အသည်းခိုက်မှု နာကျသွားသည့် ပါလီခဲများ မျက်ရည်များစင် ဝေ့လည်လာသည်သို့။

“ပြီးသွားပြီ ပါလီ၊ ခြေမျက်စိနည်းနည်းလေး လွှဲသွားတာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့... ပါလီ လမ်းလျှောက်လို့တော့ မရသေးဘူး”

“အင်း... အရေးထဲမှာရှင်း ပါလီတော့ ဒေသသာ သေလိုက် ချင်တော့တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့... ဒီနားတစ်စိုက် မှာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ တစ်နေရာရာရှာပြီး ခဏပုန်းခိုနေကြမှ ဖြစ်မယ် ပါလီ”

ပါလီမှာ ယခုမှ အခက်ကြုံနေရသည်။ ခြေထောက်ကို ထိ သွား၍ နာကျင်ရောင်ရမ်းနေသည်က တစ်မျိုး၊ မြို့သားအင်ဂျင်နီယာ ကြီးနှင့် မကြာခဏဆိုသလို ပွေ့ဖက်ထိမတွေ့နေသည်ကတစ်မျိုးနှင့်

မျက်နှာထားစရာပင် နေရာမရှိတော့။ တော်သေးသည်။

မိုးသားသလောက် တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော ပြည့်စုံအောင် က အခွင့်အရေးမယူဘဲ ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာ ပြုစောစောင့်ရှောက်စော်ရသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု မှတ်ချက်ချရမလို။

ယခုပင် ရောင်ရမ်းနေသည့် ခြေမျက်စိနေရာကို သူ့ခေါလက်ကိုင် စထိုကို ဆုတ်ဖြုတ် စည်းနှောင်ပေးနေပြန်သည် မဟုတ်ပါလော။

“နည်းနည်းတော့နာမယ် ပါလီ၊ ခဏလောက်တော့ အောင် ဖိလိုက်၊ ဒါမှ... အမြန်ဆုံး လမ်းပြန်လျှောက်လို့ရမှာ”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှင့် မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင်အုပ်ထက်ဝယ် မျောက်ညှိတစ်အုပ် ဆူညံစွာ ခုန်လွှားပျော်ချိုးနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ သည်။ မျောက်လွှဲကျော်ခေါ်သည့် မျောက်အုပ်ကြီး ဆော့ကစားနေကြ သည်မှာ ကြည့်၍ပင် ကောင်းသေးသည်။ တစ်ချို့တစ်ချို့ သစ်ကိုင်းအပင် ထပ်ပတ်ကျွမ်းလှည့်ပတ်ကာ အားယူ၍ သူတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ထစ်ဖက် သစ်ပင်ရှိ သစ်ကိုင်းဆီသို့ပစ်ကာ လှည့်ကာဖြင့် တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ထွ်ကာ ကူးပြောင်းနေကြသည်။

ပါးစပ်မှလည်း ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေကြသည်။ မျောက်လွှဲ ကျော်အုပ်မှာ ဆယ်ကောင်သာသာခန့်ပင် ရှိသည်ဖြစ်သော်လည်း အကောင်လေးငါးဆယ်မျှ ထင်ရလောက်အောင် အော်သံတွေမှာ မြိုင် ချိုင်လှပါ၏။ ဆူညံစွာအော်ဟစ်လှုပ်ရှားနေသည့်အသံများမှာ တစ်ကော ထိုး ညံ့နေပါတော့သည်။

“ကောင်းတယ်... မျောက်တွေ အဲဒီလို ဆူညံနေကြတော့ အချွန်တော်တို့ရဲ့ တောတိုးသံတွေ မကြားရတော့လို့မပါ၊ ပြီးတော့... ”

အာရုံတွေပါ လွဲထွားနိုင် ... နိုင်၊ ဟာ ... ဟို ... ဟိုမှာ ဘာကြလဲ
ပါလိ

စပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မျောက်လွှဲကျော်အုပ် ပြေးလွှားရန်ပျံ ဆော့
ကစားနေကြသည်ကိုကြည့်ရင်း ပြည့်စုံအောင်၏မျက်လုံးထဲတွင် မျောက်
အုပ်ကြီး၏နောက်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံးနေသည့်
ညွန့်ညွန့်ထက်ထက် အနိပ်မည်းကြီးတစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်
ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ပြည့်စုံအောင် ညွန့်ပြရာသို့ ပါလီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။
တောင်ကုန်းမြင့်ထိပ်တစ်နေရာတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပိတ်ဖုံးနေသည့်
အဆောက်အအုံပျက်ကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... အတော်ပဲ၊ ပါလီတို့ အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်က
အဆောက်အအုံပျက်ကြီးပေါ်မှာ သွားပြီးပုန်းခိုကြမယ်၊ အဲ ... အဲဒါ
... ဟို ... အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်က စစ်တပ်ကြီးတွေ တစ်ထောက်
နားရင်းဆောက်ခဲ့ကြတဲ့ ‘ကင်းရှော့စင်’ ကြီးဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ ဟို
တလောက အဘဆီက ပြောသံကြားဖူးတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာ အခိုက်အတန့်
နားကြရအောင်၊ ဒါမေ့မဲ့ ... ပါလီ လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့က ... ဟို
... ဟို ကျွန်တော် ... တွဲ ... တွဲခေါ်မှ ဖြစ် ... ဖြစ်မှာနော်”

ဖြစ်ပျက်နေသည့် ပြည့်စုံအောင်ကိုကြည့်ကာ ပါလီ ခေါင်းငုံ့ကာ
ပြုံးနေမိပါ၏။ ‘အိုးကမပူဘဲ စလောင်းကပူနေသည့်နယ်’ ရှက်ရွံ့ရမည့်
စိန်းကလေးက မရှက်ရဘဲ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဣန္ဒြေပျက်ယွင်းနေ
သည့် ပြည့်စုံအောင်ကြောင့် ပါလီမှာ ခြေထောက်နာနေသည့်ကားမှ

ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်သွားခြင်းပင်။

ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်သား အဆောက်အအုံပျက်
ကြီးရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြည်းပြည်းချင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။
ပြည့်စုံအောင်၏ညာလက်မောင်းကို ပါလီ မိမိရရဆုမိကိုင်ကာ တွယ်
ဖိုထားသလို ပါလီ၏ပခုံးလေးကိုလည်း ပြည့်စုံအောင်က မရှိစွာခို
ဧကံတွယ်ကာ ဖေးမ၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ခရီးကြားတွင် ရွှေကျင်းဝတ်သာသာခန့်ရှိသော စမ်းချောင်းဝယ်
တစ်ခုကို မြတ်ကျော်ခဲ့ရသေးသည်။ ထိုစမ်းချောင်းရေထဲတွင် အတန်ငယ်
ကြီးမားလှသော ကျောက်ငါးကြင်းကြီးများကို ကျောက်တုံးကြီးများ
ကြားတွင် ကူးခတ်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

အဆောက်အအုံပျက်ကြီးက အတော်ပင် ဆွေးပြည့်ပျက်ပီးနေ
ပါချေ၏။ နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာ သဘာဝဘေးဒဏ်များကြားမှ ကျော်ဖြတ်
လာခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်းထိုင်သစ်လုံးများ၊ ပျဉ်ချပ်များ၊ မင်ဟောင်းအိမ်ဆွေး
ပြည့်လျက်ရှိပါသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ လွန်စွာအရစ်ဆိုးအကျည်းတန်လှသည့်
အဆောက်အအုံပျက်ကြီးက မမြဲသောသခါရတရားတို့ကို သတိသံဝေဂ
ရရှိစေသည့်သို့။

အချို့နေရာများတွင် လုံးဝပျက်စီး ယိုယွင်းနေကြပြီ။ နေရာ
တချို့တွင်လည်း ပြုသည့်နေရာက ပြု၊ ကျိုးပဲ့သည့်နေရာက ကျိုးပဲ့နေ
ကြသည်။ ပြိုကျလှဆဲဆဲ ကျောက်ပြားချစ်ကြီးများသည်ပင် နယ်ပယ်
ချွဲတန်ကြီးများက ရစ်ပတ်ထားသောကြောင့် ပြုမကျဘဲ တယှက်နေကြ
ပါချေ၏။

၁၅၄ ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဂရာရာ

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤနေရာသည် သူတို့အတွက် အခိုက်တန် အားဖြင့်တော့ လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ယုံမှား သံသယရှိစရာပင် မလိုပေ။

“အပေါ်ထပ်အထိ တက်လို့ဖြစ်နိုင်မလား ပါလီ”

“ရတယ် ကို... ပိုပြီးစိတ်ချရတဲ့ နေရာအထိသာ သွားပါ။

ပါလီကို ငဲ့မနေပါနဲ့”

စကားသံတိုးလျှော့နှင့်ပို့ ပါလီပင်ပန်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြည့်စုံအောင် ခိတ်စားမိလိုက်သည်။ ဘာချယ်မသိ။ ပါလီကို တွေ့စကတည်းကပင် ခြည့်စုံအောင်၏ရင်ထဲဝယ် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ လှုပ်ခါဖူးခြင်း ချော်သောအရာတစ်ခုက သိသိသာသာပင် လှုပ်ခတ်သွားသည်ဟု ထင်မြင် နေမိသည်။

နှစ်ယောက်သား မျက်စိးယိုပွင်းလျက်ရှိသော ကျောက်လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ ပေသုံးဆယ်ခန့်မြင့်သောနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်တွင် ဝိုင်းလှည့်စေ့နှင့် အတန်ငယ် ခိုင်ခံ့လှမြဲသော အခန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

“အင်း... ပါလီလည်း ပင်ပန်းလှပြီ၊ ခြေထောက်တလည်း ခွဲထက်ပိုပြီး လှုပ်ရှားလို့ မကောင်းတော့ဘူး။ အခုတောင် အတော်လေး ရောင်ရမ်းနေသေးတယ်၊ ကဲ... ဒီအခန်းမှာပဲ ယာယီနားလိုက်ကြစို့ ပါလီ”

ပြည့်စုံအောင်က ပါလီအား ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်နေရာတွင် ဈေးချယ်၍ နေရာချထားလိုက်ပြီး သူ့ပါ အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပါလီမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်

တိုင် တစ်ချက်ကလေးမျှ ညည်းညူခြင်းမပြုဘဲ အုတ်နံရံကိုကာ မျက်စိ ခိုက်၍ အနားယူနေပါ၏။

စင်စစ် ပါလီကိုယ်တိုင် ခြေထောက်အထိရာကြောင့် မဖြစ်မနေ အနားယူနေရသော်လည်း သည်နေရာသည် လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာ အစ်နေရာ မဟုတ်ကြောင်း သိနေပါ၏။

ယခုပင် ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာထိမှ ခွေးဟောင်သံသံသံသံကို ကြားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ခွေးဟောင်သံကြောင့် အုတ်နံရံတွင် ခိုထိုင်နေသည့် ပြည့်စုံအောင် ဆတ်ခနဲ နေရာမှထလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အပေါ်စီးမှ ကြည့်မြင်နိုင်သည့် နေရာမှအောက်ထက်ရှိ တောအုပ် စုထူထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

“အခုလောလောဆယ်တော့ သူတို့ရောက်မလာနိုင်ကြသေး ပါဘူး အစ်ကို၊ သူတို့ ပါလီဖြတ်ချခဲ့တဲ့ ကြိုးတံတားကို ပြန်ဆောက်ဖို့ လွယ်သေးဘူး။ တခြားဖြတ်ကူးစရာဆိုတာကလည်း ဒီဘက်က တောင်ကြောကြီးတစ်ခုလုံးကိုပတ်ပြီးမှ ဒီကို ရောက်လာနိုင်မယ်”

ပါလီက ဦးလဲနေရာမှမထား ပြည့်စုံအောင်ကိုလှမ်း၍ ပြောကြား နေပါ၏။ ဟုတ်သည်။ ရန်သူသည် မတ်စောက်နက်ရှိုင်းလှသော လျှိုကြီး တို့ မကျော်နိုင်သဖြင့် သည်မှာဘက်လို့ လွယ်လွယ်နှင့် မရောက်လာ နိုင်သေး။ သို့သော်... တစ်ချိန်ချိန်တော့ ရောက်ရှိလာမည်က သေချာ သည်။

ထိုကဲ့သို့ရောက်ရှိလာခဲ့လျှင် သူတို့နှစ်ယောက် မည်ကဲ့သို့ နှိုး ထွက်ကြမည်နည်း၊ ပါလီက မိန်းမသား၊ သည်ကြားထဲ ခြေထောက် အထိရာကတစ်ဖက်နှင့်။

အလှူဒါနအတ္ထုပ္ပတ္တိ

အလှူဒါန လက်နက်ဆိုင်၍ ပါလီမုဆောင်လာသည့် အမဲလိုက်
ဓားမြှောင်တစ်လက်တည်းသာ ရှိပါ၏။ သည်ကဲ့သို့သော ဓားမြှောင်
တစ်လက်တည်းနှင့် ကြမ်းပေ ရမ်းပေဆိုသည့် လူဆိုးလူမိုက် ဆယ်
ယောက်ကျော်အင်အား၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ မောင်းပြန်သေနတ် စသည့်
လက်နက်အပြည့်အစုံတို့အပြင် လွန်စွာ အနှံ့ခံကောင်းသလောက် ရုတ်
ရက်စက်စက် ကိုက်ခဲတတ်သည့် အမဲလိုက်ခွေးကြီးငါးကောင် စသော
အင်အား အပြည့်အစုံနှင့် ပိုင်းရဲတိုက်ခိုက်လာကြမည်ရန်သူများကို မည်ကဲ့
သို့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြပါမည်နည်း။

တစ်နည်းဆိုရပါမူ မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေး
နိုင်ကြပါမည်နည်း။ ပြည့်စုံအောင် သက်ပြင်းမောကြီး တစ်ချက်ကို
မသက်မသာဖြင့် ချလိုက်ရင်း ပါလီမုဆူသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ခန်းမချောလေးက တာရှူးရှူးနှင့် အိပ်မောကျနေပါနေပြီကော။

အခန်း (၁၅)

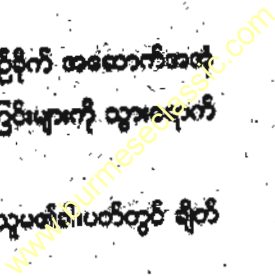
ခေါ်ကြီးရွှစ်ထစ်ကို ဖြတ်သန်းခြင်း သို့မဟုတ်

သင်းပျံမွှေးကြိုင်သော ငါးကင်အနံ့က နှာခေါင်းဝမှတစ်ဆင့်
ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့် အာရုံကို လာရောက်ထိခတ်သဖြင့် ပါလီ
ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ သူမအား ကျောခိုင်းကာ ထင်းမီးတစ်ခုတွင်
ငါးနှစ်ကောင်ကို ငါးညှပ်ဖြင့် ထိုးကင်နေသည့် ပြည့်စုံအောင်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ သူမ အိပ်ပျော်နေစဉ်မှိုက် အတောက်အထိ
အောက်ခြေရှိ စမ်းချောင်းငယ်မှ ကျောက်ငါးကြွင်းများကို သွားငုတ်
ခေါင်းတီးရုံခြင်းဖြစ်သည်။

ပါလီ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သဖြင့် သူမ၏ခါးပတ်တွင် ချိတ်

၁၅၈ အတ္ထုပ္ပတ္တိပုထိုး

ထားသည့် အမဲလိုက်စားမြောင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စားမြောင်က သူ့မ၏ခါးပတ်တွင် တွဲလျက်ချိတ်ထားသည့် အမဲလိုက်စားအိမ်တွင် ပုံစံမပျက် ရှိနေပါ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် -

“ဟုတ်တယ် ပါလီ... မင်းရဲ့စားမြောင်ကို ခဏယူပြီး ဝါချွန် လှော်တယ်။ ပြီးတော့ စမ်းချောင်းက ကျောက်ငါးကြင်းတွေကို ဝါချွန်နဲ့ ထိုးပစ်ပြီး မီးကင်နေတာ ကျက်တောင်ကျက်နေပြီး ငါ့လည်း ခိုက်ဆာ နေပြီလေ။ အင်း... ပါလီနဲ့လာရင်လည်း ဆာနေမှာပဲဆိုပြီး ကြိမ်ကြိမ် ရှက်လိုက်မိတာပါ”

ထို့နောက် ပြည့်စုံအောင်က အဆင်ခေင့် ခုတ်ယူလာသည့် တောငှက်ပျောရွက်တွင် ငါးကပ်ကိုထည့်ကာ ပါလီအနားသို့ ယူလာခဲ့ သည်။ ထို့နောက် ငါးခြမ်းချွန်လေးများနှင့် အသာထိုးဖဲ့လိုက်သည့် ကြောင့် ငါးကပ်အနံ့က ဗိုဉ်မွှေးဖွဲ့လာပါ၏။

“အား... မွှေးလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ အခုမှပဲ ခိုက်ဆာတာကို လတ်ရတော့တယ်။ ကြည့်စမ်း... ပါလီအိမ်ပျော်နေတာကို တစ်ယောက် ထည့်ထားခဲ့ပြီး ငါးသွားပစ်တာပေါ့... ဟုတ်လား အစ်ကို”

နှစ်ဦးသား၏ကြားတွင် အခေါ်အပြော အဆက်အလ် အထိ အတွေ့တို့က ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်သား မသိလိုက်ရတဲ့နဲ့ ပြောပြီး လဲခဲ့ကြပါစေပြီကော။ ယခုပင် ငါးကပ်နှစ်ကောင်ကို အလယ်မှာထား၍ နှစ်ယောက်သား ခိုက်ဆာဆာနှင့် စားသောက်နေကြသည့် မဟုတ်ပါ တော။

ပြည့်စုံအောင်က ငါးကပ်ကို အသင့်မြှုလုပ်ထားသည့် ဝါချွန် နှစ်ဦးလေးနှစ်ချောင်းဖြင့် အရိုးအသားခွဲခြမ်း၍ ပါလီတက်သို့ ပို့ပေး

သည်ကို ပါလီကလည်း သူ၏ဝါချွန်လေးဖြင့် ထိုးကော်ကာ စားသောက် နေပါ၏။ မကြာခင် ငှက်ပျောဖက်စိမ်းစိမ်းလေးထဲတွင် ငါးရိုးများချည်း သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

“စားလို့ကောင်းခဲ့လား ပါလီ”

“အိုး... ကောင်းမှကောင်း၊ ခိုက်ဆာသိလား မသိဘူး။ တစ်ခါ စု ဒီလိုမျိုး မစားဖူးဘူး။ ဟင်း ဟင်း... အစ်ကိုနဲ့တွေ့မှပဲ သည်လိုငါး ကပ်မျိုး စားရတာ... ကျေးဇူးပဲအစ်ကို”

ပါလီက အိပ်ရေးဝသွား၍လားမသိ။ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ သယောင်၊ မျက်နှာနုလေးက ကြည့်ရှင်နေအံ့ဖြင့် အန္တရာယ်ထင်လမ်း ကိုပင် ပြည့်စုံအောင် အခိုက်တန်မျှ မေ့လျော့နေမိသည်။

နှစ်ယောက်သား ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြသည့်အလား၊ ပြည့်စုံ အောင် ကမ်းပေးလိုက်သည့် စမ်းချောင်းရေအေးအေးပါသည့် ငါးကပ်ည့် တောက်ကို ပါလီ မဟုတ်သောက်လိုက်သည်။

“အား... ရင်ထဲကို အေးသွားပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်း သွားတာပဲ အစ်ကိုရေ”

စားသောက်ပြီးသွားပြီး ပြည့်စုံအောင်က ငါးကပ်ည့်တောက် ထို့ အစန်းထောင့်တွင် တောင်၍ ထားလိုက်သည်။ မြို့မှ... ပါလီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ခြေထောက်က ဧထိရာရော ဘယ်လိုနေစေလဲ ပါလီ။ အဲဒါပဲဖြစ်ဖြစ် ပါလီခြေထောက်ဖတ်ရာ သက်သာပျောက်ကင်းတဲ့ မေ့ မိမှာ ခန့်ခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

“နည်းနည်းတော့ သက်သာလာသလို့ပဲ။ လည်း... သူတို့

၁၆၀ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ

ကြီးတံတားကနေ ဖြတ်လာစို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီကိစ္စကို အဘယ်သွားခဲ့ရင်တော့ မိုးမီးလောင် မှာ သေချာတယ်၊ ပါလီတို့ကိုလည်း မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ဟာ စေတနာအတိုင်းကနေ ပြင်းတွေ့ ခွေးတွေနဲ့ ပတ်ပတ် လိုက်လာကြလိမ့်မယ် အစ်ကို”

ပါလီ၏စကားက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ရောက်ခါနီး ထမင်းလုပ်ကို မည်သူက ပုတ်ချခံနိုင်ပါမည်နည်း။ ပြည့်စုံအောင်ကို နှိုးစေသည့် ၎င်း၏အမိမိလျှင် ဦးဒိဗ္ဗ အနစ်နစ်အလလ ရှာဖွေနေသည့် ‘အတ္ထုပ္ပတ္တိများ’ မှ ရွေးဂါးများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိမည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးဒိဗ္ဗကဲ့သို့ ဒုစရိုက်တရင်တစ်ပါးက သူ၏နယ်ပယ်တွင် လက် ညှိုးညှိနားရေ ဖြစ်စေခဲ့သူတစ်ယောက်။ သူ့သာ အလိုရှိမည်ဆိုလျှင် ပြည့်စုံအောင်နှင့် ပါလီတို့ကို အလွယ်တကူ ဖမ်းယူရရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအတိုင်းသာ ပါလီတစ်ယောက် သူ့ကို သစ္စာဖောက်သွား ခဲ့သည်ကိုသာ သိရှိသွားခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် နတ်သူငယ်တောင်နှင့် ငါ့ဖုရားတော်ကြီးများ မှန်မှန်ညက်ညက်ကြေသည်အထိ တောနင်း၍ ရှာဖွေ မည်မှာ မလွယ်တူပါ။ ပြည့်စုံအောင်မှာ တွေ့စကတည်းက ‘ပဟေဠိဗျာ များနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ပါလီဆိုသော မိန်းမချောလေးကိုကြည့်ကာ သက်မြင်းတစ်ချက်ကို လူမသိသူမသိ ချလိုက်ပါတော့သည်။’

“တစ်ခုလောက်တော့ ပါလီကို မေးကြည့်ရင်တယ်၊ ဒီလောက် ရှုပ်ထွေးပွလီနေတဲ့ ဝက်ပါသပွတ်ထူကြီးထဲမှာ ပါလီက တယ်လိပတ် ထွက်နေတာလဲဟင်”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ပါလီက ချက်ချင်းမပြေး မျက်ဝန်းညှို့ညှို့

ကြီးများနှင့် ပြည့်စုံအောင်အား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပါ၏။ ထို နောက် ပြည့်စုံအောင်ထံမှ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ကာ ကျွမ်းပျက်မီးနေသည့် ပြောင်းတံခါးကြားမှ မြင်တွေ့နေရသည့် တောင်ထန်းညှို့ညှို့ကြီးများ၏လို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမျှော်ကြည့်နေပြန်သည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ် ခဲ့တာဟာ ပါလီရဲ့မေမေ နန်းဒေဝီက စခဲ့တာပါ။ ကိုယ်အမေရဲ့ မကောင်း တဲ့သတင်းတွေကို ဖွင့်ပြောပြရတာလောက် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲတာ ဘယ်မှာရှိနိုင်တော့မှာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း ပါလီဘဝရဲ့ ရှုပ် ထွေးနေတဲ့ ချည်ခင်ထွေးအရှုပ်ကြီးကို ဒီလိုမှ ရှင်းမပြုဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီတစ် သက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းပြခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်လို့ အစ်ကိုကို ဖွင့်ပြော ပြရတာပါ”

ခွေးခွေးမြည်မြည်နှင့်ထွက်ပေါ်လာသည့် ပါလီ၏စကား သံလေးက နေ့လယ်ခင်း လေရှူးတွင် စီးပျော့ဝှေ့ဝှေ့ပေါ်လာ၏ ...။

“ပြဿနာအားပွားရဲ့အစက ပါလီရဲ့ဖေဖေ မြို့စားကြီး ‘ခမ်းခမ်း မာနီ’ ဆိုတဲ့ ‘ဒဂုန်ရီတစ္ဆေ ငါ့ဖုရားရုက္ခ’ ရဲ့ သိုက်ညွှန်းတွေနဲ့ ပေပုရိုက် တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မေမေသိသွားခဲ့ရာကနေ ပြဿနာတွေ ရှုပ် ထွေးကုန်ခဲ့တာပါပဲ အစ်ကိုရယ်”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆိုရင် ဟို... ဦးဒိဗ္ဗဆိုတဲ့ သမားတော်ကြီး က ပါလီရဲ့အဖေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်၊ ဟင်... အဲဒီဦးဒိဗ္ဗဆိုတဲ့သူက ပါလီရဲ့အဖေ ထစ်ယောက်ပါ အစ်ကို၊ ပါလီရဲ့အဖေအရင်းက ဟော်နန်းကျန်း စံအိမ်

တော်ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ ပုဟိန်မြို့စားကြီးဦးခမ်းဆေးဟုန်ပါရှင်
မပျော်လင့်ဘဲ ပါလီဝါနုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျလာခဲ့သော စကား
များကြောင့် ပြည့်စုံအောင်တစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်
သွားခဲ့ပါချေပြီကော။

ပုဟိန်မြို့စားကြီး ဦးခမ်းဆေးဟုန်၊ ဦးခန်းဆေးဟုန် မြို့စားကြီး
အရိုက်အရာခံယူခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် နှစ်ခမ်းမြို့ကြီးသည် များစွာ
တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် သီလ၊ သမာဓိ ဝိသလောက် ပြောင့်မတ်မှန်ကန်
သည့် ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ နှစ်ခမ်းတစ်မြို့လုံးသာမက မြို့နီးဝန်းကျင်
လက်လှမ်းမီသမျှ ရွာကြီးရွာငယ်များမှ ရွာသူရွာသားများပင်မကျန် ကြည့်
ညှို့လေးစားခြင်းခံရသည့် မြို့စားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက ပုဟိန်မြို့စားသည် သူအုပ်ချုပ်ရာ နယ်ခြေ
ဒေသတွင် ဘုရင်တစ်ပါးကဲ့သို့ အာဏာသက်ရောက်ပြီး အစဉ်အဆက်
ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများဖြစ်ရာ ဦးခမ်းဆေးဟုန်၏အရှိန်အဝါသည် နှစ်ခမ်း
မြို့ပေါ်တွင်သာမက မိုင်းမောဒေသတစ်လျှောက် မြို့ကြီး၊ မြို့ငယ်၊
ရွာကြီး၊ ရွာငယ်များထိတိုင် သက်ရောက်မှု ရှိခဲ့ပါ၏။

အထူးသဖြင့် ဦးခမ်းဆေးဟုန်တို့၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်တစ်လျှောက်
မြန်မာဘုရင်များထံတွင် လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်အပြည့်ဖြင့် အမှုတော်

ထမ်းခဲ့သော သူရဲခံကောင်း ရွှေတိုက်စာရင်းဝင်များဖြစ်ကြသည်။ ဦးခမ်း
ဆေးဟုန်ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့၏မြင့်မြတ်သောမျိုးရိုးနှင့် အစဉ်အလာ
တို့ လေးစားထိန်းသိမ်းမယ့်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ခဲ့စဉ်
စာလည်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အရိုက်အရာကို ဟန်မပျက်ပင် ဆက်ခံခဲ့သည်။
သူတစ်ပါးနယ်မြေတွင် ကျူးကျော်နယ်ချဲ့ခဲ့ရုံမျှမက အမွေသိမ်းပိုက်
အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်တို့ကို မကျေနပ်မှုကြောင့် နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး
တိရစ္ဆာန်များကို နောက်ကွယ်မှ သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် လျှို့ဝှက်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့
သည်။

ဤသို့ဖြင့် မြို့စားကြီးခမ်းဆေးဟုန်၏ ဟော်နန်းစံအိမ်တော်
ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်တွင် လျှို့ဝှက်နယ်ချဲ့ တော်လှန်ရေး
ဌာနချုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သူ၏လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းတွင်
ထက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သိုသိပ်စွာ စုဆောင်းထားရှိခဲ့သည်။

ဦးခမ်းဆေးဟုန်တွင် ယုံကြည်အားထားရသည့် လူယုံတော်
ရွန်ပိုင်းဆိုသည့် သွေးသောက်တစ်ယောက်လည်း ရှိပါ၏။ ရွန်ပိုင်းနှင့်
အတူ သူ၏သေဆီဒေသ၊ ရှင်ဆိုရှင် အားကိုးရသည့် သွေးသောက်တပည့်
ထက်သားများစွာ ရှိခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျပန်တို့ဘက်မှ တိတ်တဆိတ် လက်နက်ခဲယမ်း
ကျောက်များ ပို့ဆောင်ပေးဖြစ်၍ ထိုလက်နက်များကို ဦးခမ်းဆေးဟုန်
ဦးစီး၍ သူ၏ဟော်နန်းဆောင် လျှို့ဝှက်မြေ အောက်ခန်းထဲသို့ တိတ်
တဆိတ် သယ်ယူရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုကိစ္စအတွက် ဦးခမ်းဆေးဟုန် ကိုယ်တိုင်လက်ခံယူဆောင်ရ

၁၆၄ ဒုက္ခသည်အဖွဲ့ဝင်များ

မည်ဖြစ်သဖြင့် သူ၏လက်ရွေးစင် သွေးသောက်နှစ်ဆယ်နှင့်အတူ လျှို့ဝှက်စွာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါ၏။ ထိုခရီးစဉ်တွင် ဦးခမ်းဆေးဟုန် လိုက်ပါခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း ဦးစီးရသည့် သူမှာ ဦးခမ်းဆေးဟုန်၏ လူယုံတော် ခွန်မှိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ်... ဂျပန်တို့သည် လျှို့ဝှက်တောင်ကြောများထက်တွင် လေယာဉ်ဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို သတ်မှတ်ထားသည့် နေ့ရက်၊ အချိန်နာရီများတွင် လေထီးများဖြင့် ချပေးခဲ့ကြသည်။

ပြီးမှ တစ်ဖက်မှ မြန်မာ့တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ကာ လက်နက်များကို တစ်နေရာရာတွင် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က နတ်သူငယ်တော်ဘက်သို့ အမဲပစ်တောလည်ကြမည်ဟု အကြောင်းပြကာ မြို့စားကြီး ခမ်းဆေးဟုန်တို့အဖွဲ့ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ လျှို့ဝှက်သတ်မှတ်ထားသည့် တောင်ကြောထက်မှ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ခွန်မှိုင်းဦးစီး၍ မြင်းပေါ်သို့ ပုံပျက်၍ ခွဲဝေကာ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကုသိုလ်ကံဆိုးချင်တော့ နယ်မြေကင်းလှည့်သည့် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံကာ နှစ်ဖက်တိုက်ပွဲဖြစ်ကြသည့် တိုက်ပွဲဖြစ်သည့်နေရာမှာ မတ်စောက်သော တောင်ကြောတစ်ခု၏စင်တန်းကုန်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

‘ရိုင်း .. ရိုင်း .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဝန်း’

‘အ .. အင်း .. ရိုင်း .. ဒက် .. ဒက် .. ဝန်း’

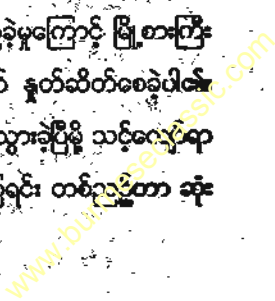
ကံကောင်းချင်တော့ ခမ်းဆေးဟုန်တို့ တော်လှန်ရေးတပ်သား

များက တောင်ကြောအထက်မှ နေရာယူထားကြသည်မို့ တိုက်ပွဲတွင် အပေါ်စီးမှ စိတ်ကြိုက်ပစ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုတိုက်ပွဲတွင် မြို့စားကြီးခမ်းဆေးဟုန်မှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါ၏။

သူ၏ညာလက်ခုံး ခွန်မှိုင်းတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်ကာ တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသည့်နယ် သူ၏တော်လှန်ရေး ရဲဘော်များနှင့် တောနင်း၍ ရှာဖွေခဲ့သည်။ မိုးသာ စုန်းစုန်းချုပ်သွားခဲ့သည်။ မြို့စားကြီးခမ်းဆေးဟုန်တစ်ယောက် ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်း နောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါလေ၏။

“တောက်... အဲဒါမှ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ၊ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတုန်းဆိုတော့လည်း မြို့စားကြီးကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြဘူး။ မဖြစ်ဘူး ငါကတော့ ငါ့အရှင်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်းတို့က ဒီလက်နက်တွေကို ထုံးစံအတိုင်း လျှို့ဝှက်သယ်ဆောင်သွားကြပြီး စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ကြ။ ငါနဲ့ခွန်ယော်နဲ့ မြို့စားကြီးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာနေရစ်ခဲ့မယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိစေချဲ့ မြို့စားကြီးကို မေးရင် မိုင်မောဘက်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဆင်းသွားတယ်လို့ ပြောရစ်ကြတိုင်း... မင်းတို့ သွားကြတော့”

ဤသို့ဖြင့် ခွန်မှိုင်း၏စနစ်တကျ စီစဉ်ခဲ့မှုကြောင့် မြို့စားကြီးခမ်းဆေးဟုန် ပျောက်ဆုံးမှုကြီးကို ပါးစပ်ပိတ် နှုတ်ဆိတ်စေခဲ့ပါ၏။ သို့သော်... ခွန်မှိုင်းတို့မှာမှ ထိုနေ့အဖို့ မိုးချုပ်သွားခဲ့ပြီမို့ သင့်လျော်ရာ သစ်ပင်မြင့်ထက်တွင်တက်၍ အိပ်စက်နားလိုကြရင်း တစ်ညညတာ ဆိုးစေခဲ့ပါတော့သည်။

ငါ... ငါ တောင်ကြောပေါ်က ခြေချော်ပြီး လိမ်ကျလာခဲ့တာ
ဒါတောင် ငါ့ရဲ့လူယုံတော်တပည့်တပန်းတွေက လိုက်ပြီး မရှာဖွေ
ကြဘူးထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါ ခေါင်းနဲ့ကျောက်ထုံး ထိမိပြီး
သတိလစ်နေလို့များ ရှာလို့မတွေ့သွားကြတာလား။

ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ လျှိုကြီးထဲမှ လမ်းစရာ၍ထွက်ရန် ကြိုးစား
ရပေတော့သည်။ မိုးချုပ်၍ သည်ထက်မှောင်သွားခဲ့လျှင် တောကောင်
ကြီးများ၏အန္တရာယ်ကလည်း စိုးရိမ်ရသည့်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်
ပျံ့နှံ့ရာအလင်းရောင် ဝိုးတဝါးတွင် ထွက်ပေါက်လမ်းစကို စမ်းတဝါးငါးဖြင့်
ရှာဖွေရင်း လျှိုကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးခမ်းဆေးဟုန်၏လူများမှာ လက်နက်ခဲယမ်း
များကလည်း တစ်ဖက်နှင့်မို့ ခွန်ခိုင်း၏စကားအတိုင်း ဟော်နန်းဆောင်
ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြခြင်းကြောင့် အသံပလံများ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ လက်နက်ဟူ၍လည်း အဝတ်တစ်
ချောင်းမျှပင် မပါရှိခဲ့သဖြင့် တောတိုးကာသာ ထွက်လမ်းကို လျင်မြန်စွာ
ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန် သူ၏ရှေ့ ပေတစ်ရာခန့်ခပ်မှ အလင်းရောင်ပျံ့မှုကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဦးခမ်းဆေးဟုန် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ရော်... ဒီလောက်နက်ခေါင်တဲ့ တောထဲမှာ ဘယ်က ငါး
ရောင်က ရှိနေရတာလဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဲဒီနေရာမှာ ဘာများဖြစ်လို့
လဲ မသိဘူး”

ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ ထိုမီးရောင်ပျံ့မှုမြင်တွေ့ရသည့် ခပ်ကြောက်

အခန်း (၁၆)

ခမ်းဆေးဟုန်တွေ့ရှိခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားဂူ

စင်စစ်... မြို့စားကြီး ခမ်းဆေးဟုန်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ခြင်း
မဟုတ်ပါ။ နှစ်ဖက်တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် သေနတ်
ကျည်ဆန်များကြားမှ ရှောင်တိမ်းရင်း ခြေချော်ကျကာ တစ်ဖက်လျှိုထဲသို့
လိမ့်ဆင်းကျသွားခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အကျမတော်ခဲ့သဖြင့်
ဦးခေါင်းနှင့် ကျောက်တုံးတိုက်မိကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားခဲ့ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏တပည့်တပန်းများ သဲသဲမဲမဲရှာဖွေနေကြချိန်
တွင် မြို့စားကြီး ခမ်းဆေးဟုန်တစ်ယောက် သတိလစ်မေ့မြောနေသဖြင့်
အော်ဟစ်ခေါ်ဝင်ခြင်း၊ ပြန်လည်၍ ထူးနိုင်ခြင်းတို့ မရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ဦးခမ်းဆေးဟုန် ပြန်လည်သတိရလာတော့ မှောင်ပျိုးစအချိန်ဖြစ်နေခဲ့

ကြောက်နှင့် တိုးဝင်လာခဲ့ရာမှ လွန်စွာအရှင်ဆိုးလှသော ကျောက်လှိုင် ဂူတစ်ခုကို အံ့သြစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ... အဝင်တွင် ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံးနေသည်ခို့ ကျောက်ဂူကို သံသကွဲကွဲမမြင်ခဲ့ရပါချေ။

ဦးခမ်းဆေးဟုန်တွေ့မြင်နေရသည့် အလင်းရောင်ပျံ့သည် ချုံနွယ်များ ပိတ်ဖုံးနေသည့် အရှင်ဆိုးဆိုးကျောက်ဂူကြီးထဲမှ လျှံထွက်နေ သည့် အလင်းရောင်ဖြစ်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်နေရပါ၏။

“ဟာ ... ထူးဆန်းလှပဲလား။ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာဆိုရင် မှောင်မည်းနေရမယ့်ဟာ ဘာကြောင့် လင်းနေတာပါလိမ့်”

ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ ချုံနွယ်များကို နှုတ်ဖျက်ဖို့ဆွဲဆယ်ကာ ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ဂူခမ်းလိုစိတ်ဖြင့် ချောင်းကြည့် လိုက်သည်။

“ဘုရား ဘုရား ... ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက်အရှင်ဆိုး အ ကျည်းတန်ပြီး တစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့မျက်နှာလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကျောက်ဂူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ မယုံနိုင်ဖွယ်မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့၏လက်ရှိ ခုက္ကနီပင် မှေ့လျော့သွားကာ ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ချုံနွယ်များကို တိုးဖွေ ဖယ်ရှားရင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျောက်ဂူကြီး၊ ကျောက်စွယ်၊ ကျောက် ဝုတ်များက ဟိုမှသည်မှ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ဂူမျက်နှာကြက်တွင် ကျောက်ပန်းဆွဲကြီးများက စုစုပေါင်းပေါင်းနှင့် တွဲလွဲကျနေသည်ကိုတွေ့မြင် နေရသည်။ ဂူနံရံအတွင်းဘက်တွင် အပြာရောင်မီးရုန်းလေးများက ဂူနံရံ တစ်လျှောက်တွင် တလက်လက်နှင့် တောက်ပနေကြသည်။

ပြော ... အလင်းရောင်တွေက ဒီဂူနံရံတွေမှာ ပိုးရုန်းကြားလို

လင်းလက်နေတဲ့ မီးရုန်းလေးတွေက ထွက်နေတာကို ဒါကြောင့် ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ မှောင်မနေတော့ဘဲ မီးထွန်းထားသလို မှိန်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်တွေ လင်းဖြာနေကြတာပဲ။

ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ကြောင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်မရှိတော့ဘဲ ခပ်ခဲခဲပင် ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျောက် ဂူကြီးမှာ အဝင်တွင် ကျဉ်းမြောင်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အတွင်း သို့ ဝင်လာခဲ့သည်နှင့် ပေသုံးလေးဆယ်ခန့် ကျယ်ဝန်းကြောင်း သိရ သည်။ ထိုစဉ် ...

‘အင်း ... ဟီး ဟီး ဟီး ... အင်း ... ဟင်း ... အိး’

ကျောက်ဂူကြီး၏အတွင်းပိုင်းသို့မှ ညည်းတွားသံကြီးစက်စက်ကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ ကြက်သီးမွှေးညည်းများ တဖြန့်ဖြန့်ထသွားမိသည်။

ပေဟာ ... ဘာသံကြီးလဲ။ ဒါ တစ်ယောက်ယောက် ညည်းသံ ကြီးပဲ။ အထဲမှာ လူများရှိသလား မသိဘူး။

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် ဦးခမ်းဆေးဟုန် မြေလှမ်းများပင် ထန်သွားပါ၏။ နောက်မှ သိချင်စိတ်ပြင်းပြလာကာ ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ သတိနှင့်တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ စောစောက ညည်းညာ သံကြီးက ခဏမျှ ခြိမ်သက်သွားသော်လည်း ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းပိုင်း သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ထပ်မံရွံ့ကြားလိုက်ပြန်သည်။

‘အင်း ... ဟီး ... အင်း ... ဟား ... ဟား ... ဟီး ... ဟီး’

“ဟော ... ကြားရန်ပြန်ပြီ ... ဟော ... ဟော”

ညည်းတစ်ကြိမ် ညည်းတွားသံလိုလို ခင်းအစ်အစ်ရယ်မောသံ

ကြီးလိုလို နီးစပ်စွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂူနံရံကြီးတစ်ဖက်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်စွယ်၊ ကျောက်ငုတ်၊ ကျောက်ဖုများနှင့် ဖုထစ်ရွတ်တွဲနေသည့် ဂူနံရံတွင် ထူးခြားမှုဟူ၍ မတွေ့ရပါချေ။

သို့သော် ဤနေရာတစ်ဝိုက်မှ ညည်းတွားသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အနားသို့ တိုးကပ်ကာ ဂူနံရံတစ်လျှောက် သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ရာ လက်တစ်ဖောင်ခန့်နေရာတစ်ချို့တွင် မညီညာသော အပေါက်တစ်ချို့ကို ဦးခမ်းဆေးဟုန် ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်သည်။

“ဟော... ဂူပေါက်သေးသေးလေးတွေပါလား။ ဒါဆိုရင် လေထိပ်ပေါက်များ ဖောက်ထားသလားမသိဘူး။ အပေါက်လေးတွေက ကွမ်းသီးလုံးလောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့အပေါက်တွေက တကယ့်ကို သံချွန်တွေနဲ့ ဖောက်ထားသလိုပဲ”

ဦးခမ်းဆေးဟုန်စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်းရှိလာသည်မို့ ကျောက်ငုတ်များပေါ်မှ တစ်ဆင့်တက်ကာ အပေါက်လေးများကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ထိုအပေါက်ကလေးများမှ လေတိုးသံ တာ့ခွီခွီကို စတင် ကြားလိုက်ရသည်။

“ရှို့... ဟီး... ဟီး... အင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟီး... ဟီး” ဂူပေါက်လေးများ၏အပေါက်အကျဉ်းအကျယ်ကို လိုက်၍ လေတိုးသံများက သံစဉ်တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ ထို့နောက် မှာတော့ စောစောက သူကြားလိုက်ရသည့် ညည်းတွားသံလိုလို၊ ရယ်မောသံလိုလို သံစဉ်အတက်အကျက လေတိုက်တိုင်း မညီမညာနှင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဪ... ဒါဟာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုလား။ ဒါမှမဟုတ်

... လူသားတွေ တမင်ဖန်တီးထားတဲ့ အပေါက်ကလေးတွေလား။ သေချာတာကတော့ ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ညည်းညူသံကြီးတွေဟာ ဒီဂူပေါက်လေးတွေကို လေတိုးရာက ထွက်ပေါ်လာတာပဲဆိုတာပဲ”

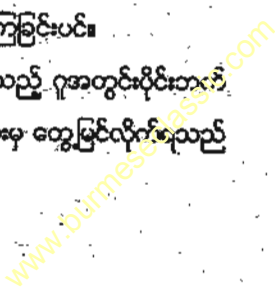
လျှို့ဝှက်ချက်အဖြေကို တွေ့ရှိသွားရပြီမို့ ဦးခမ်းဆေးဟုန် ကျောက်ငုတ်ကြီးပေါ်မှာ ပြန်၍ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ဤထူးဆန်းသော ကျောက်ဂူကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယစိတ်များ ကြီးထွားလာခဲ့ပါတော့သည်။ ဤအရပ်ခိုခို၊ ကျောက်လှိုက်ဂူကြီးကို လူသားတို့ တမင်ဖန်တီးခဲ့ကြလေသည်မလား... ဟု။

“အင်း... ဒီကျောက်ဂူကြီးဟာ လူတွေ တမင်ဖန်တီးပြီး ပြုပြင်ထားကြတာများလား။ လူသားတွေ ဖန်တီးထားတာဆိုရင်တော့ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းပညာရပ်တွေနဲ့ ချောက်လှိုက်ဖန်တီးထားတာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ လူတွေမတွေ့လို၊ မသိလိုတဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့အရာတွေ ရှိရမယ်”

ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ ကျောက်ဂူကြီး၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလိုစိတ်ပြင်းပြလာသည်မို့ မဆုံးနိုင်သေးသော ဂူအတွင်းပိုင်းထိတိုင်း တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ဂူအတွင်းပိုင်းမှာတော့ စိမ့်စိမ့်ထိုင်းထိုင်းနှင့်ဆိုးဝါးသော အနံ့အသက်များကို ရံဖန်ရံခါရှုရှိုက်မိသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် မည်သည့်သတ္တဝါမှ ဒိုအောင်းမနေကြခြင်းပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် စိမ်းဖြာလင်းလက်နေသည့် ဂူအတွင်းပိုင်းဘေးဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျောက်ပန်းစွယ်များကြားမှ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါ၏။

“ဟာ”

ကျောက်ပန်းခွေကြီးများ ကျောက်စက်မီးဖျော်များကြားမှ အစိမ်း
ရောင်အလင်းများ ဖြာထွက်နေသည်။ ခေါင်းတလားကြီးတစ်ခုနှင့် သူ့
အနီးမှ ကျောက်ဂူအဖိုးနှင့် ထိလနိုးပါးရှိသည့် ရုပ်တုကြီးတစ်ခုကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

“အိုး... ဘယ်လိုလဲဟဲ့၊ ခေါင်းတလားကြီးတစ်ခုနဲ့ ဟို
တုန်းကုန်းကွဲကွဲနဲ့ ဘာရုပ်တုကြီးလဲမသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊
ဒါပေမဲ့... ငါ အနားထိတိုးသွားရှင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုများ ဖြစ်မလား”

စောစောက ဂူပေါက်လေးများဖြင့် ညည်းညူသံထွက်ပေါ်စေ
သည့် ပစ္စလက်ပညာကြောင့် ဦးခမ်းဆေးဟုန် ခြေခွမ်းများက တစ်ခုခု
ဖြစ်သွားပါး ထို့ကြောင့် အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးကြီးတစ်ခုကို ခေါင်း
တလားကြီးအနီးရှိ ကြမ်းပြင်ထက်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

‘ခိုး... ဖုံး... ဝရော... ဝရော’
ကျောက်တုံးကျည် တခုနဲ့တခုနှင့်အတူ တခုပစ်ခတ်ပြီး ပြေးထွက်
လာကြသည့် မြားတံများက ကျောက်ဂူနံရံများဆီမှ ပြေးထွက်လာကြ
သည်။

‘ဝှစ်... ဝှစ်... ရွတ်... ရွတ်... ဝှစ်... ဝှစ်...’
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အဖြူရောင်မီးခိုးငွေ့များက ဂူကြမ်းပြင်
ဆီမှ လွင့်ပွဲစီးပျော်ထွက်လာကြသည်။ ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ မလိုလည်း
လိုလည်း အနီးရှိ ကျောက်ရေအိုင်လေးထဲမှ ရေတွင် ခေါင်းပေါင်းထား
သည့် တထက်ကို နှစ်လိုက်ပြီး ရေညှစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နှာခေါင်းနှင့်
ပါးစပ်ထို့ကိုဖုံး၍ စည်းနှောင်ထားလိုက်ပါ၏။

အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် မီးခိုးငွေ့များဆိုလျှင် ဦးခမ်းဆေးဟုန်

ကြိုတင်၍ ကာကွယ်ပြီးဖြစ်သွားသည် မဟုတ်ပါလား၊ အခန်းကြာလျှင်
မီးခိုးငွေ့ဖြူဖြူများမှာ ပါးလျားသွားကြပြီးနောက် နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်
အကြာမှာတော့ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားကြပါတော့သည်။ ယခုတော့
ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် ပြန်လည်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်ပါ၏။

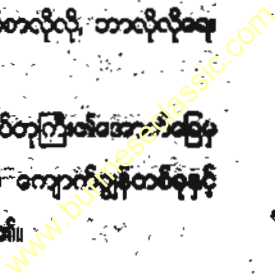
ထိုအခါမှ ရေစိုတဘက်ကို မျက်နှာမှ ဖြုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်း
တလားကြီးရှိရာသို့ ဦးခမ်းဆေးဟုန် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းရင် သတိနှင့်
တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ကျောက်ပန်းကျောက်စွယ်ကြီးများကြားမှ ရေညှစ်
များ တက်နေသည့် ခေါင်းတလားကြီးနှင့် ထိုင်နေဟန်တူသည့် မီးခိုး
ရုပ်တုကြီးတစ်ခုကို ဦးခမ်းဆေးဟုန် အနီးကပ်တွေ့မြင်နေရပါနေပြီရော။

“ဟာ... ဒါ... ဒါ... ရေညှစ်တွေတက်နေတဲ့ ခေါင်းတလား
ကြီးတစ်ခုပဲ၊ ဒီ... ဒီ ရုပ်တုကြီးကလည်း နေပါဦး... မင်းနေပြည်
တော်က မင်းမိဖုရားတွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ နန်းတွင်းအဝတ်အစားတွေနဲ့
သေသေချာချာထွင်ထုထားတာပါလား”

တကယ်ပင် လက်ရာမြောက်စွာ ထုဆစ်ထားသည့် ကျောက်
သား မိဖုရားရုပ်တုကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို ဦးခမ်းဆေးဟုန် တအံ့
တဩမြင်တွေ့လိုက်ရပါလေ၏။

“ဟော... ရုပ်တုကြီးအောက်ခြေမြှားလည်း ဘာတွေရေးထား
ဖားလည်း မသိဘူး၊ ကြည့်ရတာ... ကျောက်စာလိုလို၊ ဘာလိုလိုရော
အားတဘဲ... မုန်း”

ဦးခမ်းဆေးဟုန်က မိဖုရားကျောက်ရုပ်တုကြီး၏အောက်ခြေ
ကျောက်များတွင် ရေးခြစ်ထားသည့်စာများကို ကျောက်ရွှံ့တစ်ခုနှင့်
မြစ်ကာ အနီးကပ်၍ သေချာဖတ်ကြည့်နေပါ၏။

“နမောရဗ္ဗာယုသိဒ္ဓိ”

“လောကသစ္စာတရားလက်ကိုင်ထားကြပါစေသတည်း။”

သိသူဖော်စား၊ မသိသူကျော်သွား၊ ဉာဏ်ရှိသူ သက်ထောင်
ဖွား၊ ဤ ... တောင်ကြာတောင်မြတ်၌ သူတော်ကောင်းအင်္ဂါရပ်နှင့်
မြီးမြတ်စွာ ကျင့်ဆောင်နိုင်သူများအဖို့ မယ်တော်မိဖုရားကြီး၏စွာဝရ
ကန္တရပညာရပ်များနှင့် ရေညွှန်ခဲ့သည့် ‘ပုရပိုက်အနက်’ ကို ဖော်ညွှန်း
ထုတ်ကာ မိမိ၏သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကို အခြေပြု၍ အာယု၊ ဓနတက်
လမ်းကို ရှာဖွေရရှိနိုင်ပါစေသတည်း။ . . .

“ဥစ္စာရင် ဥစ္စာရင်ခဲ၊ လေ့မျော လေ့နှင့်လိုက်၊ ပညာကိုလျှင်
ပညာနှင့်ရင်း၍ ရွှေဒဂါးများကို ထွေခင်းကစားနိုင်ပါစေသတည်း။

သို့တပြီကား . . .

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ . . . မရှိငြားအံ့၊ လောကသစ္စာတရား
တို့ ဖျက်ပြားအံ့၊ ထိုထူတို့အတွက် သွားရာလမ်းကား၊ ယောဂုဝရေတည်။
လောဘအတ္တတရားနှင့်ယှဉ်သူများ၊ အန္တရာယ်ရန်ပြုစစ်ခင်၊ မရအစ
တွင်းသို့ သက်ဆင်းရပါစေသား။

ဤကား ဂစ္ဆာရီမယ်တော်မိဖုရား၏သားတော်နှစ်ပါးဖြစ်ကြ
သည့် ‘ဘုရင်ညီနောင်’ ၏သစ္စာကျိန်စာပင်တည်း။

လောကကို စောင့်ရှောက်သော လောကပါလနတ်မင်းကြီးများ
သစ္စာတရားကို အသက်ထက်တန်ဖိုးထားသော သစ္စာဘက်တော်သား
နတ်မင်းကြီးများနှင့် ဤတော၊ ဤတောင်၊ ဤဂစ္ဆာရီမယ်တော်မိဖုရား
ဂူကြီးကို စောင့်ရှောက်ကြကုန်သော အစောင့်အရှောက်များအား တိုင်
တည်၍ ဤကျိန်စာကို ရေထိုးအပ်ပါသတည်း။

လွန်စွာရှေးကျလှသော ကျောက်စာလက်ရေးချိုးအား မှေးမှိန်
စွာဖြင့် ဦးခမ်းဆေးဟုန် ဖတ်လိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိဖုရား
ရှင်တုအောက်ခြေရှိ ကျောက်သားအကိုင်အပေါက်ကလေးထဲမှ ရှည်မျော
မျောသံသေတ္တာရှည်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အရှည်မှာ တစ်ပေခန့်
ရှိပြီး ထူဖျက်မှာ သုံးလက်မခန့်ရှိပါ၏။ သို့သော် သံချေးများ ကိုက်ခန
သဖြင့် မည်သို့မျှ ဖွင့်၍မရပေ။

“အင်း . . . ယူသွားပြီ၊ ဟော်နန်းကိုရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်မိတော့
မယ်၊ ကျောက်စာထဲကအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဂစ္ဆာရီမယ်တော်မိဖုရားကြီး
ရဲ့ ‘ပုရပိုက်နက်’ တွေပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

ထို့နောက် ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ သံသေတ္တာရှည်လေးကို ယူ
လိုက်သည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် သံသေတ္တာရှည်လေးကို ကျောက်လို့ထိ
ခေါင်းလေးထဲမှာ ထုတ်ယူလိုက်သည်နှင့် . . .

‘ထင်’
‘ချင်း .. ထန် .. ချစ် .. ချစ် .. ချစ် .. ထောက် .. ထောက်
.. ရွှင်’

ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ရွှေဒဂါးပြားလေးများက တချင်းချင်းနှင့် လှိုက်
ခေါင်းပေါက်လေးထဲမှ ခုန်ထွက်လာကြပြီး ဂူကြမ်းပြင်တွင် တဖောက်
ခေါက်နှင့် လွင့်စဉ်ကျလာရုံကြသည့်ရော့။

“ဟာ . . . ရွှေ . . . ရွှေ . . . ရွှေဒဂါးပြားတွေ . . . ထွက်
ထွက်ကျလာပါလား”

ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဂူကြမ်းပြင်တွင်
မြိုကြနေသည့် ရွှေဒဂါးပြားများကို မှင်တက်အံ့ဩစွာ အဟောကြည့်နေ

မိပါ၏။ အတန်ကြာမှ သူ၏ခြေထောက်အနီးမှ ရွှေဒဂါးပြားတစ်ပြားကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေဒဂါးပြားတွင် တစ်ဖက်က မြန်မာ့ 'ကဒေါင်းရုပ်' နှင့် ကျန် တစ်ဖက်တွင် ထိုင်နေသည့် မိဖုရားရုပ်ပုံတစ်ခု ပါရှိသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။ မည်သည့်ဘုရင်၊ မည်သည့်မိဖုရားလက်ထက်ကဟူ၍ မသိပေ။ ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ မြန်ကဲနေသည့် ရွှေဒဂါးပြားများကို ကောက် ယူကြည့်ရာ ရွှေဒဂါးပြား အပြားနှစ်ဆယ်တိတိရှိပါချေ၏။

“ရော်... တယ်ပြီးထူးဆန်းလှသည်လား။ ဧကန္တ... မိဖုရား ရုပ်တုကြီးအောက်မှာ ရွှေဒဂါးပြားတွေ အများကြီးရှိမယ်။ ဟို... ကျောက်စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်းသာဆိုရင် 'ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲ၊ လှေ မျောရင် လှေခဲပလိုက်၊ ပညာလိုရင် ပညာခဲရင်း၍ ရွှေဒဂါးပြားများကို တွေ့ခင်းကစားနိုင်ပါစေသတည်း... ဆိုတဲ့အတိုင်း ပုရပိုက်နက်ညွှန်း ထဲက ဂန္ဓာရီမယ်တော်မိဖုရားရဲ့ ပညာရပ်တွေကို ပညာခဲရင်းပြီး ရှာဖွေ နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင်...”

ဦးခမ်းဆေးဟုန်မှာ လောဘကို အသိနှင့်ယှဉ်၍ ထုတ်သည်။ ဤအခါစိတ်ထဲတွင် သံသယဋ္ဌာလေးထဲမှ ဂန္ဓာရီမယ်တော်၏ ပုရပိုက်နက် တို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာလိုစိတ်များ တပွားပွားပေါ်ပေါက်လျက်ရှိပါချေ တော့သည်တကား။

အခန်း (၁၇)

ခမ်းဆေးဟုန်နှင့် သူ၏အနာဂတ်ခရီး

လေ့တစ်ချက်အတိုင်း ဝါးရုံပင်တချို့တို့သည် ဝေ့ယမ်းနေ ဘာသည်မှာ မြစ်မ်းရောင်မင်းသမီးလေးများ ယမ်းကနေကြသည်သို့။

ငှက်ခါးတစ်ကောင်သည် တောင်ပိန္နဲပင်ရိပ်၌ရှိကာ တားရီးနှင့် အော်မြည်နေပါ၏။ တောင်ကုန်းအောက်ခြေတွင် ဗြတ်သန်းစီးဆင်းလျက် ရှိသော စမ်းချောင်းငယ်လေး၏ပီးသံက သဘာဝဆန်လှသည့် ဂီတသံစဉ် တစ်ခုနယ် သဲ့သဲ့ညစ်ညစ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

ပြည့်စုံအောင်တစ်ယောက် ပါလီပြောပြနေသည့် သူ့ဖခင် ဗြူးစားကြီး ဦးခမ်းဆေးဟုန်၏ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတွင် နှစ်ပျောစီး ခဲ့ လျက်။

“ဒီလိုဆိုရင် အဲ... အဲဒီကျောက်ဂူကြီးထဲက ပါလီပေပေ

ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကို၊ ဖေဖေဟာ သူ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အရပ်ဆိုးဆိုးကျောက်ဂူဝက်ကို ချုံနွယ်သစ်ပင်တွေနဲ့ ပြန်ပြီး ဖုံးကွယ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရရှိခဲ့တဲ့ ပုရပိုက်သေတ္တာနဲ့ ရွှေဒဂါးပြားတွေကို လှိုင်းစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့ပြီး လျှိုကြီးထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဖေဖေကို ရှာဖွေနေကြတဲ့ ညာလက်ရုံး ခွန်မှိုင်းတို့နဲ့တွေ့ပြီး ဟောနန်းကို ပြန်ရောက်ခဲ့တော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေဟာ အဲဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး ...။

အဲဒီအချိန်မှာ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို ဂျပန်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေကြပြီလေ။ ဖေဖေလည်း တော်လှန်ရေးကိစ္စတွေနဲ့ နှုတ်လုံးနေရတာနဲ့ မိဖုရားဂူဘက်ကို ခြွင်းမလှည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုရပိုက်သေတ္တာနဲ့ ရွှေဒဂါးပြားတွေကိုတော့ တိတ်တဆိတ်သွားယူပြီးခဲ့ပြီပေါ့။ နောက် ... ဂျပန်တွေရဲ့လက်ထဲမှာ မြန်မာပြည် မြန်ရောက်သွားခဲ့ပြန်တယ်။ လွတ်လပ်ရေးပေးမယ်ဆိုပြီး ရွှေရည်စိမ်လွတ်လပ်ရေးကြီးပဲ ဖြစ်နေလို့ ဒီဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို မြန်ပြီး တိုက်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားပြန်တယ်လေ”

ပါလီက မြန်မာပြည်အိမ်ထဲရေးအခြေအနေများကို သူ နားလည်သလို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည့်စုံအောင်ကလည်း ရုပ်ရည်လေး ရောမောလှပသလောက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ‘သူမ’၏ဘဝက ခက်မာကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည် ... ဟု တွေးနေမိသည်။

“ဖေဖေမှာ အားနည်းချက်ရှိတာက မေမေ့ကို သိပ်ပြီး အထိုလိုက်လွန်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဖေဖေဟာ သူ့ထက် အသက်ငယ်ပြီး ရောမောလှပ

တဲ့ မေမေ့ကို ငုံ့ထားမတတ်ချစ်တယ်။ အဲဒီကြောင့် တချို့လူက အဲဒီကိစ္စတွေကို မေမေ့ကို ဖွင့်ဟပြောတတ်လေ့ရှိတယ် ... ဟင်းတင်း နောက်ဆုံး ဖေဖေဟာ သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ရွှေဒဂါးပြားတွေနဲ့ မိဖုရားရဲ့ လျှိုဂူဘက်ချက်ကိစ္စတွေကိုပါ မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောခဲ့တယ် ...။

အဲဒီလိုအချိန်မှာ မြန်မာတွေဟာ အင်္ဂလိပ်မဟာမိတ်တွေရဲ့အကျိုးအညီနဲ့ ဂျပန်တွေကို ပျောက်ကျားစနစ်နဲ့ တိုက်ထုတ်နေကြပြီ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ မဟာမိတ်တွေက လေကြောင်းကနေ နှစ်ခမ်းမြို့ကို ဖုံးကြဲတိုက်ခိုက်တယ်။ အင်း ... မှတ်မှတ်ရရ ပြောရရင် သက္ကရာဇ် (၁၃၀၅) နှစ်လောက်ကပေါ့ မဟာမိတ်တွေဟာ မြို့လယ်က မဟာမုနိဘုရားကြီး ကျောင်းမှာ ဂျပန်စစ်သားတွေ ခိုအောင်းနေတယ်ထင်ပြီး တောင်းကင်စာနေ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဖုံးတစ်လုံး ကြံရခဲ့တယ်လေ ...။

အဲဒီဖုံးအင်ကြောင့် ဘုံပြာသဒ္ဒါတွေ၊ ကျောင်းဆောင်တွေနဲ့ အဓိကကျောင်းတော်ကြီးပါ ပျက်စီးသွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ ထူးခြားတာတစ်ခုက ကျောင်းဆောင်ငယ်တွေ၊ ဘုံပြာသဒ္ဒါတွေနဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျပျက်စီးသွားတာတောင် တန်ခိုးတော်အနန္တနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ‘မဟာမုနိဘုရားကြီး’ ဟာ လုံးဝအထိအိမ်ကိ် အပွန်းအရှုအင်ရာလေးတောင် မရှိဘဲ အမြဲအပျက်တွေကြားမှာ ထည်ထည်ကြီးကျန်နေရမိခဲ့တယ် အစ်ကို”

မှတ်ချက်။ ။ ကောအာသက္ကရာဇ် (၁၃၀၄-၁၃၀၅) ခုနှစ် ဂုတိယကာမ္ဘာစစ်အတွင်း (၅-၆-၁၉၄၄) နက်နေက မဟာမိတ်လေကြောင်းတပ်သည် နှစ်ခမ်းမြို့လယ်ခေါင်နီ ‘မဟာမုနိဘုရားကြီး’ ကျောင်းထဲ

တွင် ဂျပန်စစ်သားများ ခိုအောင်းနေသည်ဟု ယူဆကာ ဝေဟင်မှနေ၍ ဂျာမန်ကြီးတစ်လုံး ကြချခဲ့သည်။

ထိုပုံးဒေသကြောင့် ကျောင်းဆောင်ပြာသာဒ်များ နှင့်ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး မြေသို့ ဗုန်းဗုန်းလဲ ဂြိုဟုပျက်စီးခဲ့သည့်တိုင် 'မဟာမုနိဘုရားကြီး' သည် ထူးထူးခြားခြား ထိုအပြိုအပျက်များအလယ်တွင် သဗ္ဗာယ်စွာဖြင့် သီတင်းသုံး စံမြန်းနေလျက်ရှိသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

စကားကြွင်း။ ။ ဤဝတ္ထု၏တစ်နေရာတွင် ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြထားရှိသည်။

(စာရေးသူ)

“အဲဒီလိုအချိန်မှာ မေမေဟာ ဦးဒီဗွဆိုတဲ့ သိုက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းထောင်ချောက်ထဲမှာ မရန်သောမယ်သာနဲ့ မိနေခဲ့ပြီလေ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဖေဖေအတွက် အကုသိုလ်တွေက တစ်ခုပြုတစ်ခု ဝင်လာခဲ့တယ်။ နှစ်ခမ်းမြိုလယ်က မဟာမုနိဘုရား ဗုဒ္ဓကျောင်းကို အတွက် ဖေဖေနဲ့ ဖက်ဆစ်ဇော့လုန်ရေးခေါင်းဆောင်ငါးဦး ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရဲ့ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ကြရတယ်...။

ဟို တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ငါးဦးကတော့ ဖက်ဆစ်တွေရဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေကို ခံရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ကြတယ်။ ဖေဖေကတော့

ဟော်နန်းကြီးထဲမှာပဲ ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချထားပြီး နေ့စဉ်အချို့ စစ်ခေတ်တွေကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့တော်လှန်ရေးတစ်သားတွေ သေဆုံးရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေ အပါအဝင် သယ်သူ့ကိုမှ အယုံအကြည် မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ဟော်နန်းဆောင်ကြီးထဲကနေ အားပေးကံ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ် အစ်ကို”

ပါလီမှာ သူတို့မိသားစု၏ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဖွင့်လှစ်ပြနေစဉ် သူမ၏မျက်ဝန်းညိုညိုတွင် မျက်ရည်စုထိုက် စုထိုက်လျက်...

ပြည့်စုံအောင်မှာမူ ပါလီ၏အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို မေးခိုသည်မှာပင် မှားသွားလေပြီလားဟု...။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့ချစ်သော ပါလီကို သူ၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ဆွဲယူပွေ့ဖက်၍ အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်သည်။ သို့သော်

“အခု... အစ်ကိုကို ဖမ်းချုပ်ထားခဲ့တဲ့ ဟောနန်းဆောင်မြေအောက်ခန်းကြီးထဲမှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ အကျဉ်းဆောင်ကြီးပေါ့။ နောက်တော့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေဟာ ဟောနန်းဆောင်ကြီးကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး သူတို့ရဲ့ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ် ထုတ်လိုက်တယ်လေ။ ဖေဖေကို အကျဉ်းသားအဖြစ် ထားရှိခဲ့ပေမယ့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျွေးမွေးထားတယ်လို့ သိရတယ်။ အဲဒီမှာ... ဖေဖေအတွက် အဖော်ဆိုလို့ မိုးမှောင်ကြီးတစ်ကောင်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်”

“မိုးမှောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ အယ်ကလဲ... မိလီ”

ပါလီပြောပြခဲ့သော ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ‘မိုးမှောင်’ ဆိုတာ နာမည်က ယခုမှပါလာသည်မို့ ပြည့်စုံအောင် မျက်စိလည်တွေးစဉ် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်... ဒါကလည်း ဖေဖေရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေထဲ...”

ဝှက်ချစ်တစ်ခုပဲ အစ်ကို၊ မိုးမှောင်ဆိုတာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖေဖေ မွေးထားခဲ့တဲ့ လှုပ်ကြီးတစ်ကောင်ပါ။ ပါလီနဲ့လည်း ကစားဖော် ကစားပက်ပေါ့”

“ဘာရယ်... မိုးမှောင်ဆိုတာ လှုပ်ကြီး ဟုတ်လား၊ ဒါ... ဒါဆိုရင်”

လှုပ်ကြီးဟူသောစကားကြောင့် ပြည့်စုံအောင် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပါ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို၊ လှုပ်ကြီးမိုးမှောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အစ်ကို သိထားတာတွေများ ရှိလို့လား... ဟင်”

“အင်း... ဟို... ပါလီ ဆက်ပြောပါလေ၊ နောက်တော့မှ အစ်ကိုပြောပြမယ်”

ပြည့်စုံအောင်မှာ မိဖုရားဂူတောင်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် လှုပ် ကြီးတစ်ကောင်ကို အမှတ်ရလိုက်မိသဖြင့် ပါလီအား ဆက်၍ပြောစေခဲ့ သည်။

“အင်း... သိပ်ပြီး ပြောစရာမကျန်တော့ပါဘူး၊ နောက်ဆုံး ဖေဖေရဲ့သတင်းကို ပါလီတို့ ကြားရတာကတော့ မိုးတွေမှောင်နေတဲ့ တစ်ညမှာ လှုပ်ကြီးမိုးမှောင်ဟာ မြေအောက်လျှို့ဝှက်ခန်းက အချစ်ခန်း တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူ့ရဲ့သခင် ဖေဖေကို ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့တယ်လို့ပဲ သိရ တော့တယ်...”

ဒါပေမဲ့... တချို့က ပြောကြားတာကတော့ ဖေဖေဟာ ထွက် ပြေးခဲ့ရာမှာ ဂျပန်တွေက ပစ်လိုက်လို့ လင်းမှာပဲ သေသွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပါလီရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဖေဖေဟာ မသေသေးဘူးလို့ပဲ

ထင်တယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ ဇာတ်မြုပ်ပုန်းခိုနေပြီး တစ်နေ့တော့ တစ်ချိန် ချိန်မှာ ပြန်ပြီးတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်နေမိတယ်။ ဒါထက် ခုနက အစ်ကိုသိထားတဲ့ တစ်ခုခုဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ပါလီက စောစော တစ်ခုခုကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားသည့် ပြည့်စုံအောင်အား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြည့်စုံအောင်ကလည်း မိုးမိုး ကြီးဦးဖိုးထိခါနောက်ဆုံးခရီးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိရင်း စကားကို သတိထား၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်ရတာ... အစ်ကို့စိတ်ထဲ ပါလီဖေဖေ ရောက်ခဲ့တဲ့ ဂူကြီးထဲကို အစ်ကိုများ ရောက်ခဲ့ဖူးသလားလို့”

“ရှင်”

ပြည့်စုံအောင်၏စကားကြောင့် ပါလီ၏လှပသော နှုတ်ခမ်းလေး စာ ဝလုံးသဏ္ဍာန် ပိုင်းသွားပြီး မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်သွားသည်လို့။

“ဟုတ်တယ်... ပါလီ၊ ဒါပေမဲ့ ဂူအတွင်းအထိတော့ အစ်ကို တို့ မရောက်ခဲ့ဘူး၊ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်း ကြယ်မှုတွေ ပြည့်နက်နေတဲ့ အန္တရာယ်မကင်းတဲ့ အရပ်ခိုင်းဆိုးဂူကြီးထဲ တို့ အစ်ကိုတို့ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါဟာ သူ့အလိုလိုရောက်သွားခဲ့ရတာ တော့ဘူး ပါလီ၊ ဦးဖိုးထိနဲ့ အစ်ကိုတို့ကို လှုပ်ကြီးတစ်ကောင်က ထမ်းပြခေါ်သွားခဲ့လို့ပဲ”

“ရှင်... လှုပ်ကြီးတစ်ကောင်က ဟုတ်လား၊ ဘုရား... ဘုရား... ဒါ... ဒါဆိုရင် အဲ... အဲဒီ လူ... လှုပ်ကြီးဟာ မိုးမှောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဆက်... ဆက်ပြီး ပြောပါဦး အစ်ကို”
ထိုနောက်မှာတော့ တစ္ဆေမိဖုရားဂူခေါ် အချစ်ခန်းဆိုးမကောင်း

ဆိုးဝါးဂုဏ်ကြီးထဲတွင် သူတွေ့မြင်ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရသည့် သွေးပျက်ချောက်ချောက် ချားဖွယ်ရာ အနိဗ္ဗာန်အဖြစ်အပျက်များကို ပါလိုအား ခရေစေတုတွင်းကျ ဖြောင့်ပြလိုက်ပါတော့သည်။

“တကယ်ပါ ... ပါလီ၊ အစ်ကိုတစ်သက်မှာ ဒီလောက်ထူးဆန်းပြီး အန္တရာယ်တွေနဲ့ ရောပြွန်းနေတဲ့ ဂုဏ်ကြီးမျိုး တစ်ခါဖူးမှ မတွေ့ဖူးခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ အချိန်နဲ့အမျှ အန္တရာယ်တွေ့နိုင်တယ် ... ပါလီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ... အဲဒီဂုဏ်ကြီးထဲမှာ လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ အစ်ကို ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မိုးမှောင်ကြီးရှိတဲ့နေရာမှာ ပါလီရဲ့ပေးဖေပါ ရှိနိုင်လို့ပါ”

“လူလား၊ သရဲလား၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလားလို့တော့ မဖြောင့်တတ်ဘူး ပါလီ၊ အရိပ်အယောင်တွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ စုန်းတွေလား၊ တစ္ဆေတွေလား၊ ဝိညာဉ်တွေလား၊ ဘာတွေမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ အင်း ... တကယ်တမ်းပြောရရင် ဂုဏ်ကြီးထဲမှာ မြေပြိုတာ ထိခိုက်ထောင့်ဆုံးသွားကြတဲ့သူတွေနဲ့ ဦးဖိုးထီ ကျောက်တုံးထီးနန်းရပြီး သေဆုံးသွားကာတည်းက နောက်ထပ် ဒီဂုဏ်ကြီးထဲကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြန်သွားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ”

“အို ... မဟုတ်အေးအေးလေး အစ်ကို၊ ပါလီကတော့ ခေမာရဲ့သဲလွန်စကို သိရလို့ အဲဒီကျောက်ဂုဏ်ကြီးရှိရာကို သွားချင်နေတာ၊ မဟုတ်ကြာ အဘိဒိဗ္ဗတို့က လက်ဦးသွားခဲ့ရင် ပါလီဖေဖေ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ၊ တယ်တယ်နော၊ နောက်ပြီး ... အဲဒီ ‘တစ္ဆေပိပုရားဂုဏ်ကြီး’ ကို ပါလီပိစ်ပိစ်စားသွားပြီ၊ အဲဒီဂုဏ်ကြီးထဲကို ပါလီကို လိုက်ပို့ပေးပါလား အစ်ကိုရယ်”

“ပုခွါ ... အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးဂုဏ်ကြီးထဲကို ပါလီကို လိုက်

ပေးရမယ် ... ဟုတ်လား ... ဘုရား ... ဘုရား”

ပြည့်စုံအောင်မှာ အလှနတ်ပုရားမလေး ပါလီ၏နှုတ်ထွက်စကားကြောင့် မျက်လုံးများပင် ပြူးကျယ်သွားရုံမက ဘုရားပင် ဆာလိုက်မိပါသေးသည်။

“ဘာလဲ ... အစ်ကို ကြောက်နေတာလား၊ အဲဒီတစ္ဆေပိပုရားဂုဏ်ကြီးကို ထိတ်လန့်နေတာ မဟုတ်လား”

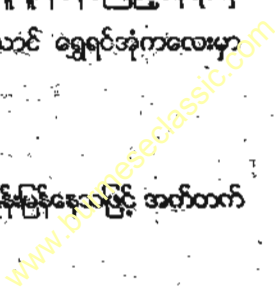
“အင်း ... မလိမ်ညာစတမ်းပြောရမယ်ဆိုတော့ အဲဒီလို ဂူမျိုးဟာ သာမန်လူတွေမရောက်သင့်၊ မသွားသင့်တဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ ပါလီ၊ အန္တရာယ်တွေဟာ စက္ကန့်တိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း ကြုံတွေ့နိုင်တယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အစ်ကို ကိုယ်တိုင်ကို နားလည်နိုင်ဖို့ ခက်နေတယ်ပါလီ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ပြည့်စုံအောင်က မျက်စိမျက်နှာမျက်နေရာသည် ပါလီကို စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်သားအကြားတွင် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပါ၏။ ပါလီကလည်း သူ၏မျက်ဝန်းညိုညိုကြီးများဖြင့် ပြည့်စုံအောင်ကို အားကိုးတကြိမ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်သို့။

အတန်ကြာမျှ ပြည့်စုံအောင်အား စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်နေရင်းမှ ‘ပါလီ ခေါင်းငုံ့ကာသွားသည်။ မှီယောင်ယောင် ရွှေရင်အုံကလေးမှာ အင်္ကျီအောက်မှ ကြာချည်ဖောင်ချည်နှင့်။’

“ပါလီ”

ပြည့်စုံအောင်၏အသံက သွေးရန်နှုန်းမြန်နေလေပြင် အတိတ်တက်ထက်၊ အံ့တံ့တံ့။

၁၈၆ အတ္ထာရီတစ္ဆေရီရာရ

ပါလီက မထူးဘဲ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ပုံထားသည်။ သို့သော် ပြည့်စုံအောင် သူ့ကိုကြည့်နေမှန်းသိသည့်အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ ရှိန်ကြီးဖြစ်နေသည်သို့။

“ပါလီ”

ပြည့်စုံအောင်က နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ခေါ်လိုက်ရင်း ပါလီ၏ လက်မောင်းအိုးလုံးလုံးလေးကို သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဖွညင်ညင် ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နှစ်ဦးစလုံး၏အသားများမှာ တဆတ် ဆတ်တုန်နေကြသည်ကို သတိပြုလိုက်မိကြသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပြည့်စုံအောင်က ပါလီ၏ပခုံးသားလေး ကို အသာအယာဆွဲယူသိမ်းလိုက်သည်နှင့် ပါလီမူ ပြည့်စုံအောင်၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ စွေခနဲနီလုံးကျသွားပါတော့သည်။ မကြာမီ... ခပ်စောစောက တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တုန်ယင်လှုပ်ခတ်နေသော အကြောက် တရားတို့သည် အချစ်၏ခွန်အားတစ်ရပ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပါလေ တော့သည်။

အပြင်တွင်မူ အုပ်ဆိုင်ညှို့နှိုင်းနေသည့် ဝါးရုံပင်ထူထူကြီးများ က လေရှူးတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် တရဲရဲ၊ တဟဲဟဲနှင့် တစွေတစ်ကောင် ညည်းညူနေသည်နည်း။

အခန်း (၁၈)

ငရဲလမ်းကြောင်းမှ ရုန်းထွက်ကြခြင်း

အချိန်တို့သည် ထရွေရွေကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ သူတို့ရောက်ရှိခိုအောင်းနေကြသည့် ကင်းမျှော်စင်ကြီးနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းနေရာမှ ဆတ်တစ်သံ၊ မျောက်အော်သံကြီးတချို့နှင့် ဝေတာကောင်များဖြတ်သွားသဖြင့် ကြက်ငှက်များ လန့်ဖျပ်ပျံ့ခြားသံတို့ ဖျံ့ ကြားနေရသည်။

ထိုအခိုက် နားထဲတွင် ထိုအသံများကြားမှ မြင်းခွာသံတချို့နှင့် ဇွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပိုလှဲနေရာမှ ထူးလဲ၍ထလိုက်ကြသည်။ ကင်းမျှော်စင်ထက်မှ လှမ်း၍ကြည့်လိုက် တော့ မြင်းစီးလက်နက်ကိုင်ရန်သူများနှင့် အမဲလိုက်ရွေးကြီးများကို သစ် ဖင်းအုပ်များကြားမှ မသဲမကွဲမြင်လိုက်ကြရပါ၏။

“ဟော... ဒီကောင်တွေ လိုက်လာကြပြီ ပါလီ၊ ခွေးကြီးတွေ ရော ပါတယ်”

ချက်ချင်းပင် ပြည့်စုံအောင်နှင်းပါလီတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ မကြာမီ လက်နက်ကိုင်ရန်သူများမှာ ကင်းပျော်စင်ရှိရာ တောင်ကုန်းအောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ရန်သူတချို့မှာ မြင်းများပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ ကင်းပျော်စင်ရှိရာ တောင်ကုန်းထက်သို့ တက်လာကြသည်။

“သူ... သူတို့ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းလမ်းကနေ မြင်းတွေနဲ့ ပတ်ပြီးလိုက်လာကြတာဖြစ်မယ်၊ အခုအချိန်ကျမှ ထွက်ပြေးဖို့လည်း မလွယ်တော့ဘူး။ ဟို... ဟို... သူတို့ခွေးကြီးတွေက သိပ်ပြီး အနံ့ခံကောင်းတယ် အစ်ကို”

“ရတယ်... ဒီကောင်တွေကို ခံချကြရုံပေါ့၊ ပါလီမှာ တာမြောင်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုမှာ ငါးထိုးတဲ့ ငါးချွန်နှစ်ချောင်း ရှိသေးတယ်၊ လောလောဆယ် ပါလီ အပေါ်ထပ်လေ့ကားအကွယ်စာစောင့်နေ”

“အစ်ကိုက ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီပေါ်ကိုတက်လာမယ့် ရန်သူ့ခေါက် လက်နက်တစ်ခုခု အမြဲဆုံးရှုံး ဖြစ်မယ် ပါလီ၊ ဒီတော့ အစ်ကို ဟောဒီလေ့ကားထိပ်က စောင့်မယ်၊ ပါလီသာ အပေါ်ထပ်ကို မြန်မြန်တက်တော့”

ထိုအချိန်တွင် ကင်းပျော်စင်အောက်ခြေမှ ခွေးဖျောင်းသံများကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြီး သေနတ်သမားနှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပါလီ ချုံနွယ်များဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေသည့် အပေါ်

ထပ်သို့ သွက်လက်စွာ တက်သွားပါလေ၏။

‘ဒိန်း... ဒိုင်း... ချွမ်... ချွမ်’

ရန်သူများက ပါလီကို တွေ့မြင်သွားကြသည်ထင်၊ ပါလီ၏ အနီးမှ အင်တောစများနှင့် ချုံနွယ်အချို့ လွင့်စဉ်ပြတ်သံထွက်သွားကြသည်။ စွန့်စားရာတော့ကျသည်။ သို့သော်... ခဲညှပ်လိုမှမထုပ်လျှင် သူ့ရင်ရင်သည့် အကွက်ထဲသို့ ရန်သူများသည် အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်လာလိမ့်မည်မဟုတ်။

ထိုစဉ် ပါလီမှာ မြင်ကွင်းမှ ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားသည်။ လုံခြုံရာ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မတိုင်အောင် ရန်သူများကတော့ ပါလီရှိမည်ထင်သည့်အပေါ်ထပ်သို့ ထဒိန်းဒိန်းနှင့် ပစ်ခတ်ကာ ပြေးတက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း... ဒိန်း’

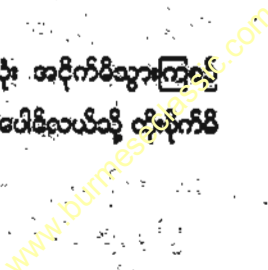
‘ချွမ်... ဖျော့... ဝရော့... ဖျော့’

ကျည်ထိမှန်သည့်နေရာများမှ အပျက်အစီးများက ဝေခနဲ မြို့အင်းကျလာကြသည်။ ပြည့်စုံအောင် ရရှိလာသည့် အခွင့်အရေးကို ထက်လွှတ်မခံဘဲ လေ့ကားမှ ပြေးတက်လာသည့် ရန်သူနှစ်ယောက်အပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟော... ဟိုင်း!”

ရုတ်တရက်မို့ ရန်သူနှစ်ယောက်လည်း အငိုက်မိသွားကြသည့် ပြည့်စုံအောင်၏ပါးချွန်က ရန်သူတစ်ထောင်၏ပေါ်မိလေသလို ကိုးရက်မိသွားသည်။

‘ဟေး... ဂွမ်... ဂွမ်’

“အား ... အား”

ကျန်တစ်ယောက်မှာမှ ပြည့်စုံအောင်၏ခြေကန်ချက်ထိကာ လှေကားအတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေးနှင့် ပြုတ်ကျသွားပါချေတော့သည်။ ပြည့်စုံအောင်အချိန်ခွဲမနေပါ။ ရန်သူ လွှင့်စဉ်ကျသွားသည့် သေနတ်ကို လျှင်မြန်စွာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

ပြည့်စုံအောင်၏လက်ထဲသို့ သေနတ်ရောက်သွားသည်နှင့် တိုက်ပွဲက အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ တစ်မှဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားပေတော့သည်။

‘ဒိန်း .. ဒိန်း’

လှေကားမှ ပြေးတက်လာသော နောက်ထပ်ရန်သူတစ်ယောက်လမ်းခုလတ်မှာပင် ကျဉ်းသင့်ကာ လွှင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပြည့်စုံအောင် နောက်ထပ်သေနတ်တစ်လက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပါလီစီရာ လှေကားရင်းသို့ ပြန်၍ဆုတ်သည်။

“ပါလီ ... ပါလီ ... မြန်မြန်ဆင်းခဲ့တော့”

ပြည့်စုံအောင်၏အသံကြောင့် အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ပါလီစီရာတစ်ယောက်မှာပင် ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ရော့ ... သေနတ်ယူထား။ ငါတို့ နေရာပြောင်းကြမယ်”

“မိခင်ရင် လာ လာ ... ဟိုဘက်အခန်းက ပိုပြီး နေရာကောင်းတယ်။ အောက်ကိုဆင်းတဲ့လှေကားလည်း ရှိတယ်အစ်ကို”

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား နံနက်ကို ကျောကပ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ခုခွဲလှေကားလာကြ၏။ အချိန်အယောက်ပင် မြန်မရ၊ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားမှုမတွေ့ရသည့်နှင့် ရန်သူကျည်ဆန်က ဒိန်းခနဲ ပြေးဝင်လာသည်။

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ချစ်’

ရန်သူများက ပါးနပ်သွားကြသည်။ ရင်းသမ်း၍ မပစ်ကြတော့။ ပြည့်စုံအောင်တို့ထံတွင် သေနတ်ရှိသွားကြောင်း သိရှိထားကြသည်နှင့် ထူးအင်အား၊ ခွေးအင်အားဖြင့် အမိအဖမ်းရန် ကင်းပျောက်စင်ပြီးအား ပိုင်းရဲလိုက်ကြပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပြည့်စုံအောင်တို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည့်အခန်းထဲမှ ခွေးကြီးနှစ်ကောင် ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်လာကြသည်။

‘ဝေါင်း ... ဝေါင်း’

ရုတ်တရက်မို့ ချိန်ရွယ်ချိန်မရလိုက်။ ပြည့်စုံအောင်မှာ ပြေးဝင်လာသည့် ဖိန်းဆုံးခွေးကြီးတစ်ကောင်အား လက်တန်းထိုးပစ်ချလိုက်သည်။

‘ဒိန်း’

‘ဝေါင်း .. ဂါး’

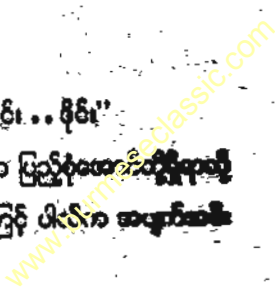
အနီးကပ်ပစ်ချက်ကြောင့် ခွေးကြီးမှာ လွှင့်စဉ်မြောက်တက်သွားသည်။ ထိုစဉ် နောက်တစ်ကောင်က ပြည့်စုံအောင်၏မျက်နှာစီခိုသွားခနဲ ဝုန်းဝင်လာ၏။ ပြည့်စုံအောင် ပစ်ချိန်မရတော့သဖြင့် သေနတ်ခပ်ဖြင့် ခွေးကြီးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ကိုင်းဟာ”

‘ဟောင်း .. ဂါး .. ဝုန်း’

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရန်သူများက ပြည့်စုံအောင်တို့ရှိရာသို့ တစ်ခုစီပစ်ခတ်၍ တက်လာကြသည်။ ထိုကြောင့် ပါလီစီရာ အပျက်အစီး

များကြားမှ ပြန်လည်၍ ခုခံပစ်ခတ်လျက် ရှိပါ၏။

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ချောက်'

"ဟာ ... ကျည်ကန်သွားပြီ ... အစ်ကို"

မကြာမီ သူတို့အခြေအနေက အကျဉ်းအကျပ်ထဲသို့ ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။ ပြည့်စုံအောင်၏သေနတ်ထဲမှာလည်း ကျည်တစ်တောင့်သာ ကျန်တော့သည်။

အခြေအနေကို ရန်သူများက ရိပ်စားမိသွားသည်ထင်။ ရန်သူများက ကင်းမျှော်စင်ထက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးတက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ပြည့်စုံအောင်တို့ ပုန်းခိုနေသည့်အခန်းအား သုံးယောက်စီခွဲ၍ နှစ်ဖက်ညှိပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။ ကင်းမျှော်စင်မှာ နှစ်ပီရိစ္ဆေဒ ကြားဖြင့်ခွဲပြီး လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း အပျက်အစီးများက တဖျော့ဖျော့နှင့် ပြုတ်ကျလျက် ရှိနေပါ၏။

ထို့ကြောင့် ပြည့်စုံအောင်တို့နှစ်ယောက်သား သတိပြင် ရွေ့လျားနေကြသော်လည်း သူတို့၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ လက်ဦးပုဂ္ဂိုလ်ရန်နှင့် တစ်ဦးချင်းစီ အမှည့်ခြေတိုက်ခိုက်ရန်သာ ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ပြည့်စုံအောင်၏ပါးလှပ်သော နားက တခြည်းခြည်းတိုးဝင်လာထည့်ခြေသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ပြည့်စုံအောင် ပါလီကို ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး ကျောက်တစ်လုံးကို ကောက်ယူကာ တစ်ဖက်နံရံသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

'ဖေါက် .. ဖျော့ .. ဖရော့ .. ဖေါက်'

တစ်ဖက်နံရံအကွယ်မှ ရန်သူတစ်ယောက် သွားခနဲထွက်လာပြန်

အသံကြားရာဆီသို့ သေနတ်ဖြင့် ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်သည်။

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း'

ထိုအခွင့်အရေးကို ပြည့်စုံအောင် အမိအရယူကာ တစ်ဖက်ရန်သူအား ပစ်ချလိုက်သည်။

'ဒိုင်း'

"အား"

ရုတ်တရက် သေနတ်ထိမှန်ကာ လဲကျသွားသော သူ၏အဖော်တို့ကြည့်ကာ နောက် ရန်သူနှစ်ယောက်မှာ အံ့ဩတွေဝေကြစဉ်မှာပင် သူရှိရာသို့ လိပ်ဆင်းကျလာသည့် ရန်သူထံမှ သေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး မှင်တက်မိန်းမူးနေသော ရန်သူနှစ်ယောက်အား ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း'

"အ ... အင့်"

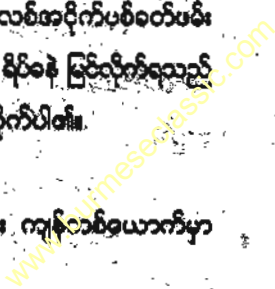
လက်ထဲတွင် ကျည်အပြည့်နှင့် သေနတ်တစ်လက်ကို ရရှိလိုက်ပြန်သဖြင့် ပြည့်စုံအောင် ကျန်သည့်တစ်ဖက်ခန်းအတွင်းသို့ တရစပ်စစ်စစ်ပြီး လိုနိုဝင်သွားသည်။

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း'

ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူတို့အား အလစ်အပိုက်ပစ်ခတ်ပမ်းပမ်း ရောက်မြောင်းနေကြသည့် ရန်သူများကို ခိုင်ခန့် မြင်လိုက်ရသည့် ပြည့်စုံအောင် မရပ်မနား လိုနိုဝင်ပစ်ခတ်လိုက်ပါ၏။

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း'

ရန်သူနှစ်ယောက်ထိမှန်လဲကျသွားပြီး ကျန်သစ်ယောက်မှာ

လုပ်ခနဲ့ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ရိုရာထဲခန်းထဲသို့ ပါထီ
ပါ ပြေးဝင်လာ၏။

“အစ်ကို... အစ်ကို ဘာ... ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

“ရတယ်... ပါလီ၊ အစ်ကို ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်
သူတို့က အစ်ကိုတို့ကို ညှပ်မှုညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ကြတော့မှာလေ...
ဟဲ့”

အခန်းထဲမှာတော့ ရန်သူနှစ်ယောက်က တုံးလုံးပက်လက်နှင့်
အသက်ပျောက်နေကြပါချေပြီရော။ ယခုတော့ ကင်းပျော်စင်ကြီးတစ်ခု
လုံး ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိပါချေ၏။

ပြည့်စုံအောင်တစ်ယောက် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်မိ၍လားမသိ။
တစ်ကိုယ်လုံး ခွမ်းနယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်မို့ နံရံတွင် မှီ၍
ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပါထီက ပျက်စီးနေသော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
အပြင်ဘက်သို့ အရိပ်အခြေလှမ်းကြည့်နေပါ၏။

ကင်းပျော်စင်နှင့် တောင် ကုန်းတောတန်းဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် ရှိနေ ကြပေသည်။ စောစောပိုင်းက ငမဲ့ပွတ်
သလို ရှည်ကာ ပွက်လောရိုက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များသည် သူနှင့်
မသက်ဆိုင်တော့သကဲ့သို့ အရာအားလုံးသည် ပကတိအလှတရား အ
တိုင်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ ထိုစဉ် ...

‘ဝေါင်း... ဂရား’

‘ဝန်း... ဖျောင်း’

ဘယ်အချိန်ကပင်ရောက်ရှိလာသည်မသိသော ခွေးကြီးနှစ်
ကောင်က တစ်ဖက်ခန်း ပြတင်းပေါက်ခြမ်းမှ ဝန်းစနဲ့ တွန်းတိုက်ပျက်

ဆီးကာ ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာကြသည်။

‘ဝေါင်း... ဝေါင်း’

“ဟာ”

“အစ်ကို”

ရုတ်တရက် လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာသည့် ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို
ပါထီ ကြောက်အားလန့်အား သေနှုတ်ဖြင့် လက်တန်းထိုးပစ်ချလိုက်
သည်။

‘ဒိန်း’

‘ဂါ... ဂူး’

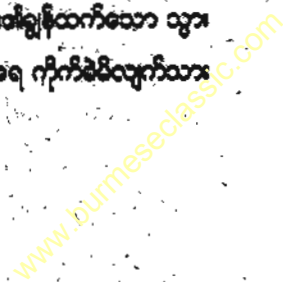
ကျယ်လောင်စွာ ပေါက်ကွဲထွက်ပေါ်လာသည့် သေနှုတ်သံ
တစ်ချက်နှင့်အတူ ခွေးကြီးတစ်ကောင် လွင့်စွဲမြောက်ထက်သွားသည်။
သို့သော် ပြည့်စုံအောင်မှာ နံရံတွင် မှီလှဲနေသဖြင့် ဘာမှ အဆင်သင့်
မဖြစ်သေး။ သို့တိုင်အောင် သူ့ထံခုန်လွှားဝင်ရောက်လာသည့် ခွေးကြီး
အား အနီးရှိ သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကို လျင်မြန်စွာ ခွဲဖြုတ်၍
စွမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟာ... ဟေး”

သို့သော် အရှိန်ပြင်းသော မြားတစ်စင်းကို လျင်မြန်လှသော
အဟုန်ဖြင့် ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာသည့် ခွေးကြီး၏ချွန်ထက်သော သွား
ခွမ်းကြီးများက ပြည့်စုံအောင်ခံလက်ကို အမိအရ ကိုက်ခဲမိလျက်သား
ခြွင်းသွားသည်။

‘ဝေါင်း... ဂူး... ဂရူး’

‘အ... ဒီး’

ပြည့်စုံအောင် သတိရှိနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို လှိုင်းချကာ ခွေးကြီး၏ ပါးစပ်မှ ရှန်းခါထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မိမိရရ ခွဲခွဲမြဲမြဲကိုက် ခဲထားသည့် ခွေးကြီးမှာ ပြည့်စုံအောင် လှိုင်းထွက်ရာသို့ လုံးထွေ၍ ပါလာခဲ့သည်။

‘ဂါး... ဂရား... ဘူး’

‘အင်း... အား’

ပါလီခပျာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေပါပြီ။ လက်ထဲမှ သေခတ်ကြီးစားလန်းနှင့် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ် ပြန်လုံးထွေးနေကြသည့် ပြည့်စုံအောင်နှင့် ခွေးကြီးတို့ကို မပစ်ခတ်ဘဲ မတော်တဆ သူပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်က ခွေးကြီးကိုယ်တိုင် ပြည့်စုံ အောင်ကိုသာ ထိမှန်သွားခဲ့လျှင် ...

အသည်းစိုက်မှု၊ နာကျင်နေသည့်ကြားမှ ပြည့်စုံအောင် သတိ အာရုံကို မလွတ်တမ်း စုစည်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မှုန်ပြာဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခွေးကြီး၏အားနည်းချက်ကို လျင်လျင်မြန်မြန် ရှာဖွေ နေမိသည်။

တွေ့ပါပြီ။ သူ၏လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အားထုတ် ကိုက်ခဲထားသည့် ခွေးကြီး၏နှာထိပ်များကို မိမိရရအောင်ကိုက်ဖျက်ညှစ် လိုက်သည်။ တစ်စုံစုံတည်းမှာပင် မိမိစနင့်ထိုးလိုက်သည့်အလား တေးတေး ဆိုးကြီးကို ကိုက်စိတ်ခံစားရင်း ဆွဲပါယမ်းလိုက်သည့် ခွေးကြီးနှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြိုးရုန်း၍ ထလိုက်သည်။

‘ဂါး... ဂါး... ဂရူး’

‘အင်း... အင်း’

ထိုနောက် ကျန်ရှိသမျှ ခွန်အားတို့ကို စုစည်းကာ ခွေးကြီး၏ နှာအား ဖျက်ညှစ်လိုက်ကာ ပါးစပ်ကြီးကို အားကုန်ဆွဲပြု၍ ပစ်လိုက်တော့ သည်။

‘ဟေး... ဟိုင်း’

‘ဂါး... ဂရား’

ရုတ်တရက် အငိုက်မိကာ ဟပြသွားသော ခွေးကြီး၏ပါးစပ် အတွင်းမှ သူ၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရှန်းနှုတ်လိုက်သည်။ တစ်ခက်တည်း မှာပင် ပြည့်စုံအောင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ထွက်လိုက်ပြီး ခွေးကြီး အား ယမ်းခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေး... သွားစမ်းကွာ”

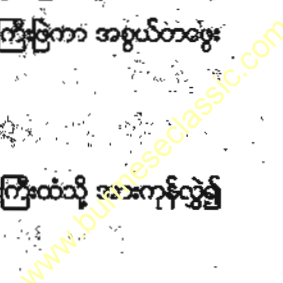
‘ဂါး... ဂရား’

ပြည့်စုံအောင်တစ်ယောက် သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် အသည်းစိုက် မှုန် နာကျင်နေသည့်ကြားမှ မနားတမ်းဆက်တိုက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သုံးလေးပတ်ခန့် လှိုင်းချလိုက်ပြီး စောစောက လွတ်ကျ သွားသော တစ်ဖက်ချွန် သစ်သားခေါင်းကို လျင်မြန်စွာ ကောက်ယူ ထိတ်သည်။

ပြီးလျှင် ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ထဲမှ သစ်သားခေါင်းအချွန်ကြီးကို သူ့ထံသို့ ပါးစပ်ကြီးဖြင့်ကာ အစွယ်တဖွေး နှုတ် သွားရည်တပြားပြားကျလျက် ...

‘ဂါး... ဝေါင်း’

ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာသည့် ခွေးကြီးထံသို့ အားကုန်လွှဲ၍ ချီတက်သည်။

၁၉၈ ဒုက္ခရောက်လာသောအခါ

‘ဝိုး... ဒုတ်’

‘ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး...’

အချိန်ပြည့်စွာ ပြောထွက်လာသည့် သစ်သားချွန်ကြီးက နွေကြီး၏ ခင်ညွန့်ကို ဖောက်၍ စူးနစ်ဝင်သွားသည်ကြောင့် နာကျင်စွာ ဟစ်အော်သံကြားနှင့်အတူ လေထဲသို့ လွင့်စဉ်မြောက်တက်သွားပါတော့သည်။

‘ဝိုး... ဝိုး... ဘုန်း’

“အစ်ကို”

ပါလီတစ်ယောက် သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ် အနိဋ္ဌာန်ပြည့်စွာ ကိုကြည့်ကာ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြခွင့်ရသလို အတင်းတိုးဝင်လိုက်ပြီး မျက်စိစုံမှိတ်လျက် တင်းကျပ်တုန်ယင်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

လက်ဦးမူရယူသွားသော လျှို့ဝှက်ချက်များ

ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်ဆဲလောက် ငြိမ်သက်နေပါ၏။ ညဉ့်လေကလေးက ဟိုမှသည်မှ နောက်မြားကာဖြင့် တဟူဟူးတိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ လူသွားလူလာများကို ရှောင်ကာ တိမ်းကာနှင့် ပြည့်စုံအောင် တို့မှာ မြင်းကိုယ်စီနှင့် အံ့မောင်၏နေအိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကိုက... စခန်းမှာ နေနေရတာမို့ ဖိဖုရားရုပြေညွန့်ကို အစ်ကို့သူငယ်ချင်း အံ့မောင်ဆီမှာ အပ်ထားခဲ့တာလေ။ အခု သူ့ဆီက ပြေညွန့်ကိုယူပြီး ပါလီ သွားချင်တဲ့ စာရွှေမိဖုရားရုကို သွားကြားတာပေါ့”

“ဘာရယ်... ကိုအံ့မောင်ဆီမှာ ပြေညွန့်လုပ်ထားခဲ့တာ... ဟုတ်လား”

ရက်တရက် တအံ့တကြဲမေးလိုက်သည်။ ပါလီ၏စကားသည် ကြောင့် ပြည့်စုံအောင် မြင်းချင်းယှဉ်သည့်အထိစောင့်ကာ ပြန်၍မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပါလီ”

“ဟဲ့... ဟဲ့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဘကလည်း အဲဒါကိုများ မြေပေသွားမလားလို့ စိတ်ပူသွားလို့ပါ။ ဟုတ်တယ်လေ... ခြေထောက်နားကို အစ်ကို့ထံမှာ မေးလို့မရရင် ဒါမှမဟုတ် ရှာလို့ဖွေလို့ မရခဲ့ဘူးဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ခြေကတော့ ဒီမြို့မှာ အစ်ကို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဟာ ကိုအံ့မောင်ဆိုတာ အဘများ တွေးခဲ့မိရင်”

ပါလီ၏စကားကြောင့် ပြည့်စုံအောင် ဒီတစ်ခန့်ခင်ခန့်သွားသည်။ ပါလီ တွေးထင်စားခဲ့သည့်အတိုင်းသာ ဖြစ်လာခဲ့မည်ဆိုလျှင်...

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆိုရင် အံ့မောင်... အံ့မောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အံ့မောင်ကို စိတ်မချဖြစ်ကာ ပြည့်စုံအောင် မြင်းကြီးကို အပြင်းစိုင်းနှင်လိုက်ပါ၏။ သူ့နည်းတူပင် ပါလီကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မကြာမီ အံ့မောင်၏နေအိမ်ခြံဝင်း ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဟင်... ခြံဝင်းတံခါးကြီးကလည်း ပွင့်လို့ပါလား... ပါလီ”

ညဉ့်အချိန်မတော် ခြံဝင်းတံခါးကြီး ပွင့်နေသဖြင့် ပြည့်စုံအောင် စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ တိုက်တံခါးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ သံဘာဂျာတံခါးက သော့ခတ်မထား၊ စေ့ရုံသာစေ့ထားသဖြင့် ပြည့်စုံအောင် တံခါးကို ဆွဲဖွင့် လိုက်သည်။

‘ဂျိုး... ရောင်း’

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ညဉ့်နက်နက်တွင် သံဘာဂျာ တံခါးပွင့်သံကြီးက ဂျိုးခနဲ၊ ဂျိုင်းခနဲ ဆူညံသွားပါ၏။ ခြံဝင်းတံခါးရော သံဘာဂျာတံခါးပါ ပွင့်ဟနေသည့်အတွက် ပြည့်စုံအောင်အိမ်ထဲရှိပုပုနံ့မှ အတွက်အထိပ်သို့တိုင် ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

“အံ့မောင်... အံ့မောင်”

အံ့မောင်ကို အသံပေးကာ အော်ခေါ်လိုက်ရင်း ပြည့်စုံအောင် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မြင်ကွင်းက တကယ့်ကို စိတ်မသက် သာစရာပင်။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ပရိဘောဂများကအစ တျှမ်းလှိုင်းမှောက်ခုံ ဖြစ်နေကြသည်ကို အံ့သြစွာ မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပါလီ၊ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ခွပ်ပွ နေတာပဲ”

“ပါလီ... တို့ နောက်ကျသွားကြပြီ အစ်ကို၊ အဘတို့လူစု ဒီကိုလည်း ရောက်လာကြပုံရတယ်၊ ကဲ... ကိုအံ့မောင်ကိုသာ မြန်မြန် ရှာပေတော့ အစ်ကို”

ပါလီ၏စကားကြောင့် ပြည့်စုံအောင် ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူနှင့်ရှင်းရမည့်ကိစ္စကို သူ၏သူငယ်ချင်း အံ့မောင်ထံသို့ လာရောက်၍ မော်မဆိုင် အနိုင်ကျင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့မောင်ကလည်း သူတေးထားသည့် ‘တရွှေမိဖုရားဂူ’ မြေပုံကို အလွယ်တကူပေးလိမ့်မည်မထင်ဘဲ ဤသို့ဆိုလျှင်...

“အံ့မောင်... သူငယ်ချင်း... အံ့မောင်ခေ”

ပြည့်စုံအောင်မှာ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းလွှက်နှင့် အံ့မောင်ကို

ဟစ်ခေါ်ငင်ပါသော်လည်း အံ့မောင်မှာ ခြေရာလည်ပျောက်၊ ရေလည်း နောက်ခွဲရရှာပြီလင်း။

“ဘုရားရေ သူတို့တစ်တွေ အံ့မောင်ကိုပါ ခေါ်သွားကြပြီလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ် အစ်ကို၊ အဘက သူလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုဆိုရင် သယ်လိုအတားအတီးတွေနဲ့ပဲ ကြိုကြိုချ ရ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်လေ့ရှိ တယ်။ အခုကိစ္စကို ကြည့်ရင်လည်း အစ်ကို့ကိုမှ စစ်မေးလို့မရရင် ဇုတ်ယ ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးမြန်းရမလဲဆိုတာ အဘက ကြိုတွက်ပြီးသား ဖြစ်မယ် အစ်ကို”

ထိုစဉ်... သူတို့ရောက်ရှိနေသည့် အခန်းထဲရှိ ဗိမ္မိကြီးအတွင်း မှ တအိအိအသံနှင့်အတူ တဒုန်းဒုန်းမြည်သံကြောင့် ပြည့်စုံအောင် ကပျာကသီ ဗိမ္မိတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။

‘အိ ... အု ... အု ... အိ’

‘ဒုန်း .. ဒုန်း’

“ဟာ ... ကုလားလေးပါလား”

ဗိမ္မိကြီးထဲတွင် ပါးစပ်ကို အဝတ်နှင့်ပတ်ဆို့ကာ ခြေရောလက် ပါ ကြိုးတုတ်ခံထားရသည့် ခြံစောင့်ကုလားလေးတစ်အား ပြည့်စုံအောင် တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိမ္မိထဲမှထုတ်ကာ ကြိုးများကို ခြည့်ပေးလိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲမှ အဝတ်စကိုပါ ဖယ်ရှားပေးလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကုလားလေး၊ မင်းရဲ့ဆရာရော ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို ဟို ... ရေ ... ရေငတ်လွန်းလို့ အမြန်တိုက်စမ်းပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်”

အရေးထဲ ကုလားလေးက ရေတောထည်ဆိုသဖြင့် ပြည့်စုံအောင်

မှာ ရေတစ်ခွက်ခပ်၍ တိုက်နေရသေးသည်။ ဒဏ်ရာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ သဖြင့် ရိုက်နက်ခြင်းမပြုဟု ထင်ရသည်။

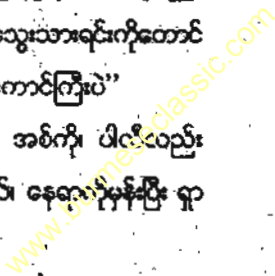
“ကဲ ... မြန်မြန်သောက်ပြီး မြန်မြန်ပြောစမ်း ကုလားလေးရေ”

“ဒီ ... ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ဟို ... ညှစ်နှစ်နာရီခောက်ကာ ဟို ... ဟို မျက်နှာကို အဝတ်နက်တွေ စည်ထားတဲ့ လက်နက်ကိုင် လူဆိုး မားပြဲတွေ ခြံထဲကတစ်ဆင့် အိမ်ထဲကို ဖွတ်အဝေ့ဝင်သာကြတယ် ဆရာ၊ ပြီးတော့ ... ဆရာ့ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး မြေပုံဆိုလား၊ ရွှေဒင်္ဂါးပြား တွေဆိုလား၊ အဲဒီကိစ္စကို ထိုးကြိတ်မေးမြန်းကြတယ်၊ နောက်ပြီး တစ် အိမ်လုံးလည်း ပြောင်းဆန်အောင် ညွှေနှောက်ရှာဖွေကြပြီး ဆရာ့ကိုပါ ဖမ်းချုပ်ခေါ်သွားကြတယ်၊ နောက် ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပါးစပ်ပိတ်၊ ကြိုးတုတ်ပြီး ဗိမ္မိကြီးထဲကို ထည့်သွားကြတော့တာပါပဲ ဆရာရယ်”

သေချာပြီ။ အံ့မောင်ထံမှ မြေပုံညွှန်းကိုယူ၍ အံ့မောင်ကိုပါ ဓားစာခံသဖွယ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ စင်စစ်ဦးဗိဗ္ဗ သည် အကွက်စေ့စေ့စိမ့်သွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပါလီကို လက်လွှတ် လိုက်ရသဖြင့်လည်း လုပ်စရာရှိသည်များကို လျင်လျင်မြန်မြန်လုပ်ဆောင် သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

“တောက် ... တွေ့ကြံဆေးတာပေါ့ ဦးဗိဗ္ဗရယ်၊ ခင်ဗျားကြီး ဟာ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သွေးသားရင်းကိုတောင် သတ်ပြီး ဘာနဖူးတောင် သိုက်တူးမယ့် အတ္တကောင်ကြီးပဲ”

“အဲဒီနေရာကို လုံးဝမမှတ်မိဘူးလား အစ်ကို၊ ပါလီလည်း ဖိစုရားဂူတောင်ကို မကြာခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ နေ့ရောက်မှန်းပြီး ရှာ သွားရင်ရော”

“ရလောက်မယ်ထင်တာပဲ၊ အဲဒီတစ္ဆေပိတုရာစုကြီးနားတစ်ဝိုက်မှာ အစ်ကို အမှတ်အသားတွေလည်း လုပ်ထားခဲ့တယ် ပါလီ၊ သေခေချာချာ မသိတာပဲရှိမယ်၊ ရှာရင်တော့ တွေ့မယ်ထင်တာပဲ”

ပြည့်စုံအောင်မှာ တစ်ခေါက်မျှသာ ရောက်ခဲ့ဖူးသော ‘တစ္ဆေပိတုရာစု’ ဂူကြီးအား ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ဖန် သစ်ပင်ကြီးများတွင် သူကိုယ်တိုင် ဓားနှင့်ထစ်ကာ အမှတ်အသား ပြုခဲ့သည်များကိုပါ ပြန်လည်အမှတ်ရလိုက်မိ၏။

“အဲဒါဆိုရင်... ချက်ချင်းလိုက်ကြမဖြစ်မယ် အစ်ကို”

ပါလီက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း လောဆော်နေသည့်တိုင်း သည်ညတစ်ညကို ဖြတ်ကျော်ရပေဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ ပြည့်စုံအောင် ရာသီအချိန်လေးကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချရပေမည်။ သူတို့ထံတွင် ရန်သူများထံမှ ယူဆောင်လာခဲ့ကြသည့် သေနတ်နှစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်များ လုံလောက်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။

ပါလီတို့လည်း အကျိုး ဆောင်ဘီးများကို လှဲလှယ်၍ ဝတ်ဆင်စေပြီး လက်နက်ငယ်တချို့ပါ ယူစေခဲ့သည်။ ထိုနောက်မှာတော့ ကုလားလေးဆားမိကို မှာစရာရှိသည်များကို မှာကြားခဲ့ပြီး နံနက်မိုးသောက် အရုဏ်ဦးခန့်တွင် လက်နက်ကိုယ်စီ၊ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ‘ပိတုရာစုတောင်’ ခရီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ဒဏ္ဍာရီထဲက ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေပိတုရာစုသို့

နံနက်အရုဏ်မကျင်းခင်ကပင် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသော ပြည့်စုံအောင်တို့မှာ ဝေဝေဝါးဝါးအမှောင်ထုအောက်မှာပင် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ခရီးနှင့်နေကြ၏။

ပိတုရာစုတောင်၏တောင်တက်လမ်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မသိသောမြင့်၍ မတ်စောက်၍လာပါတော့၏။ နာရီဝက်သာသာခန့်ကြာလော့အခါ လမ်းဟူ၍ ခေါ်ဆို၍ရရှိမိသည့် တောင်ပတ်သမ်း မြေလမ်းကြောအတိုင်း နှစ်ယောက်သား ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သစ်ပိုင်ဝါးရိပ်များ ထူထပ်သော်လည်း လမ်းကြောလေးမှာမူ ကျောက်သားခေါ်လာခဲ့သည်။ သည်နေရာကို ပြည့်စုံအောင် မဝံ့ရေခေဇူ သတိရနေသည်။ ဦးမိုးထီနှင့်အတူ ရောင်းရိုးတစ်ခုမှ စန်တက်လာ

ခွဲပုံများနှင့် ကျီပေါက်ကြီးတစ်ကောင်၏သေကွင်းသေကွက်ကို မိမိ ဖမ်း
ခတ်နိုင်ခဲ့သည့်တိုင် မည်သို့မျှ ရှာဖွေမရတော့ဘဲ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံး
သွားခဲ့ရသည်။ 'မော' နယ်မြေ... စသည့်နေရာအချို့ကို မျက်စိထဲ
တွင် မြင်အောင်ကြည့်နေမိပါ၏။

သူတို့ထက်နေကြသည် လမ်းကြောင်းမှာ တစ်ချို့တစ်ချို့ ပြောင်း
တန်းသော်လည်း အများအားဖြင့် ကွေ့ကာ ပတ်ကာနှင့်သာ သွားနေရ
သည်။ တောကြက်ဖတ် တစ်တော တစ်ကြက်ဖတ်တို့များကို အရပ်ရပ်
မျက်နှာမှ ကြားနေရသည့်တိုင် တောနက်၍ မြိုင်ကောင်းသောနေရာ
ဖြစ်သဖြင့် နေရောင်ကို လုံးဝမမြင်ရသေးပေ။

တစ်ဖက်လျှိုကြီးထဲမှ ကျီဟောကသံ၊ မျောက်အော်သံများနှင့်
တောကောင်တချို့ မြတ်သွားသဖြင့် ကြက်ငှက်များ လန့်ဖျပ်ဖျပ်ပြေသံ
တို့ကိုလည်း ကြားနေရပါ၏။ နနက် ဆယ်နာရီခန့်အရောက်တွင် အရိပ်
အာဝါသကောင်းရာ စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီးတွင် ရေတွဲနားလိုက်ကြသည်။

"အစ်ကို ရော့... ဇိုက်ဆာရင် ဒါလေးတွေ စားထားပါလား။
အစ်ကိုသူငယ်ချင်း ကိုအိုမောင်ရဲ့မီးဖိုချောင်ထဲက မွှေလာခဲ့တာပေါ့"

ပါလီက ဝက်အူချောင်းတချို့နှင့် ဘီစကစ်ထုပ်တို့ကိုဖြည့်ကာ
ပြည့်စုံအောင်အား လှမ်းရှုပေးလိုက်သည်။ ပြည့်စုံအောင် အရသာပင်
မိမိတွေ့တဲ့ စားသောက်လိုက်ပြီး 'ရေဘူးမှရေကို မော့သောက်နေပါ၏
ပါလီမှာ စိတ်ဝံ့စွာစားကာ မော့နေသည့် ပြည့်စုံအောင်ကိုကြည့်ကာ
သက်မြဲမီးမော့တစ်ရက် ချလိုက်သည်။

"သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်ကို၊ ကိုအိုမောင်ကို သူတို့ စား
စာခံ ခေါ်သွားတာဟာ အစ်ကို စိတ်ထပ်တိုင်း လုပ်လို့မရအောင် ခေါ်

ထိန်းသွားတာပါ။ သတ်ပစ်ဖို့လောက်ထိတွေ့ နှည့်ရွယ်ထားမှာ မဟုတ်
ပါဘူး"

"ဒါက ပါလီအထင်ကို ဟိုကောင် အံ့မောင်ကလည်း သိပ်ပြီး
အကြောက်အကန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်မထပ်ရင် မထင်သလို တ
စေ့ကကန်း လုပ်တတ်တာပို့ သူ့အတွက်ပဲ စိတ်ပူနေမိတာပါ။ ဒီကြား
ထဲ ငါ့မှားမှုကြီးနဲ့တိုနေရာကိုလည်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာ မဟုတ်
တော့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ် ပါလီ"

ပြည့်စုံအောင်က မြင်းနှစ်ကောင်ကို စမ်းချောင်းရေတွင် ရေ
တိုက်ရင်း ပါလီအား ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

"ရတယ်လေ... နောက်ထပ်သုံးနာရီလောက်ဆိုရင် အစ်ကို
ခန့်မှန်းပြောတဲ့နေရာကို ရောက်မယ်လေ။ အဲဒီအခါကျမှ စီစဉ်ရှာဖွေ
ကြတာပေါ့။ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ အစ်ကို တစ်ခုခုမှတ်သားမိခဲ့တဲ့နေရာ
တို့ တွေ့ရမှာပါ"

"အစ်ကိုလည်း အမြန်ဆုံး ရှာဖွေတွေ့နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း
နေပါတယ် ပါလီ"

ပါလီ၏ သံယောဇဉ် ညှို့ မျက်စိနှစ်စုံကို မသိသယောင်
အောင်လိုက်ပြီး သူ၏မြင်းညှို့ကြီးထက်သို့ ပြည့်စုံအောင် ရွာခနဲ ခုန်
ထက်လိုက်သည်။ ပြည့်စုံအောင်၏အောက်ဘက်မှ ပါလီက ကပ်၍ မြင်း
ထစ်စီးနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေး... ဆိုသကဲ့
သို့ သူတို့ရှာဖွေနေကြသည့် 'ချောရီတစ္ဆေစိရုဏှု' သည်လည်း ကြာ
အထဲ မတွေ့လေ ဖြစ်နေလေပြီလားဟု။

နောက်ထပ် သုံးနာရီခန့်ကျော် သူထပ်သော တောအောင်ထက်

၂၀၈ အတ္ထုပ္ပတ္တိရာဇာဓိရာဇာ

ဝယ် ခမ်းနပ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခရီးနှင်ကြရင်းမှ မျက်စိရှင်ရှင်နှင့် သစ်ပင်ကြီးများမှ အမှတ်အသားများကို ရှာဖွေကြည့်ရှုသွားကြသည်။ ထူးခြားမှုဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရသေးပါ။

သို့သော်... တောကမူ သိသိသာသာကြီးပင် နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။ အပင်ကြီးများ ကိုင်းချင်းယှက်၍ ပေါက်နေကြသဖြင့် နေရင်း (၂) နာရီနေ့ဖြစ်သည့်တိုင် နေလုံးကို လုံးဝမမြင်မတွေ့ရပေ။

တရဲရှို... တဖုန်းဖုန်း... နှင့် သူတို့အပေါ်မှ တောင်ပံသံကြီးများပေး၍ အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ယုံသန်းသွားကြသော အောင်လောင်ပုစွန်ကြီးများကြောင့် ဝေါခနဲ... ဝေါခနဲ... တစ်တောလုံး တစ်တောင်ထုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်သို့...။

တောစင်တစ်ခုမှအထွက်တွင် သူတို့နှင့်ပက်ပင်းတိုးမိ၍ ကြောက်လန့်ထကြား ပြေးလွှားရန်ပေါက်ရင်း တောနက်ရာသို့ ပြေးဝင်ရှောင်ရွာသွားကြသည့် ဆတ်ညိုကြီးများ၊ ဒေါင်းအုပ်ကြီးများကလည်း အုပ်လိုက်သင်းလိုက်နှင့် တောထူနက်ရှိုင်းကြောင်း ညွှန်းဆိုပြနေသည်သို့...။

ဤသို့ဖြင့်... တောနက်မြိုင်ကြီးထဲဝယ် မြင်းနှစ်စီး၊ ထူးစွာယောက်တို့ တစ်လယ်လယ်နှင့် ရှာဖွေနေကြစဉ် ဂူရှုသော ပါလီခေါ်ရွာလုံးများက ကညစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ပင်စည်မှ ဓားထစ်ရာတစ်ခုကို တွေ့တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟော ဟော ... ဟို... ဟိုမှာ ... အစ်ကို”

စိတ်အတွေ့နှင့်ဝေးနေသည့် ပြည့်စုံအောင်မှာ ပါလီခေါ်ရွာနှင့် ဝေးလက်ညိုညွှန်ရာသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ၏စိတ်ကိရိ ကြီးမားလှသော ကညစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင်

ဓားထစ်ရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သဖြင့် သူ့မျက်စိကိုပင် သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဓား ... ဓား ... ဓားထစ်ရာကြီးတစ်ခုပါလား။ ဟုတ် ... ဟုတ်ပြီ”

ထိတ်ခနဲ ပြည့်စုံအောင် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားပါ၏။ ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ကညစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ အသေအချာကြည့်သည်။

“ဟေး... ဟုတ်တယ် ပါလီရေ ဒါ... ဒါ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ထစ်ခဲ့တဲ့ ဓားထစ်ရာပဲ။ ဒါဆိုရင်... ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်က သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ ရှာကြည့်ရမယ် ပါလီ။ နောက်ထပ်တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟုတ်သည်။ နှစ်ယောက်သား လူချင်းခွဲ၍ ရှာဖွေကြည့်ကြရာ နောက်ထပ်လေးငါးဆယ်ပင်အကျော်ခန့်တွင် ဓားထစ်ရာသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ပါလီ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟေး... အစ်ကိုရေ... ဒီ... ဒီမှာ... ဒီမှာ တွေ့ပြီ”

ပါလီအသံကြားရာသို့ ပြည့်စုံအောင် လှုပ်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ တောင်ပိုဒူပစ်ကြီးတစ်ပင်မှ နောက်ထပ် ဓားထစ်ရာတစ်ခု။

“သေချာပြီ... ပါလီ၊ ဒီတောင်ပိုဒူပစ်ကြီးရဲ့ တောင်ထက်စွန်း

ဆို သွားရင် တောင်သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ထင်ပြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတနေ့ ဝါးနှစ်ရိုက်လောက်အကွာမှာ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ရှိတဲ့အထိ၊ အစ်ကို၊ မုတ်မိပြီ... ကဲ... လာ သွားကြမယ်”

“ရတနာနဲ့ အစ်ကို၊ ထရပ်ပုံပုံရားရကြတဲ့ ဒီ... သားပြီဆိုရင်

အတူဒီဒီဗွတ်ကို သတိထားဖို့ ပြောမလို့ပါ။ သူတို့က ဉာဏ်သိမ်များထစ်

နော်”

“ကျေးဇူးပဲ ပါလီ၊ ဒီကနေ တော်တော်လေး သွားရဦးမယ်။ လျှို့ဝှက်ထဲကိုဆင်းမှ၊ အဲဒီတစ္ဆေမိဖုရားဂူကြီးကို တွေ့ရမှာ”

တောအုပ်ကြီး၏အတွင်းပိုင်းသို့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များက အပင်ချင်း နွယ်အခက်ချင်း ယှက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် နေပြောက်ထိုးရန် မဆို ထားနှင့် နေအလင်းရောင်ပင် မှန်ဝါးဝါးပျံသာ အလင်းရှိပါ၏။ မြင်းကြီး နှစ်ကောင်ကို ချုံထူထူနောက်တွင် သိုလှက်၍ထားခဲ့ကြပြီး မှတ်သားထားသော လမ်းညွှန်သစ်ပင်များကိုကြည့်ကာ နှစ်ယောက်သား တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။

လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်တွယ်ထားကြသဖြင့် နှစ်ဦးသား စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေကြသဖြင့် ခြေလှမ်းများက သွက်နေကြသည်။ မကြာမီ နောက်ဆုံး အမှတ်အသားဖြစ်သည့် လျှို့ဝှက်ထဲဝမှ ညောင်မှတ်ဆိတ်တံဆိပ်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုညောင်မှတ်ဆိတ်တံဆိပ်ကြီးက တစ္ဆေမိဖုရားဂူကြီးရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်ထဲဝရဲ့အမှတ်အသားတစ်ခုပဲ ပါလီ။ သတိထား၊ လျှို့ဝှက်ထဲကို ဆင်းတော့မယ်။ လျှို့ဝှက်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မှောင်တယ်နော်။

ပါလီက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်ပြီး ကြီးမားလှသော ညောင်မှတ်ဆိတ်တံဆိပ်ကြီး၏ ပါးပျဉ်းထနေသည့် ညောင်မြစ်များကို အထူးအဆန်းထဲဖွယ် ကြည့်နေပါ၏။ ထိုနောက် ပြည့်စုံအောင်၏နောက်မှ လိုက်၍ လျှို့ဝှက်ထဲသို့ ဓားဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ လျှို့ဝှက်ထဲတွင် လေက တဟူဟူတိုက်ခတ်နေပါ၏။ ထူထပ်သော တောရိပ်တောင်ရိပ်များကြောင့် လျှို့ဝှက်ထဲတွင်ထင်ထားသည်ထက်ပို၍ ခိုင်းမှောင်နေပြီ

ရာသီဥတုကလည်း စိမ်းနေအောင် အေးလှသည်။ တဟူဟူတိုက်ခတ်နေသည့် လေပြင်းကြောင့် သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးတို့၏အကိုင်းချင်း၊ အပင်ချင်း ကြိတ်သံ၊ ရိုက်ခတ်သံများမှထွက်၍ ကြီးမားလှသော လျှို့ဝှက်ထဲဝယ် အခြားအသံဟူ၍ လုံးဝမရှိပါချေ။

ထူထပ်သော သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်၊ ချုံနွယ်ရိပ်များကြောင့်လည်း လျှို့ဝှက်ထဲတွင် အလင်းရောင်လုံလောက်စွာ မရရှိ။ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ကဲ့သို့ ခပ်မှောင်မှောင်အလင်းပျံ့ပျံသာ ရှိပါချေ၏။ မကြာမီ မြူးခိုးရွေ့များ ယှက်သန်းနေသည့် လွန်စွာအရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်လှသော တစ္ဆေမိဖုရားဂူကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အိုး... ဘုရား... ဘုရား ကျောက်ဂူကြီးကိုမြင်ရတာကိုက အော်ကလီဆန်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေပြီ။ ပါလီဆစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဒီလောက်အရပ်ဆိုးလှတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးယုတ်ဒုက္ခမျိုးကြီး မတွေ့ဖူးသေးဘူး အစ်ကို”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး ပါလီ၊ ကြည့်ရတာ အံ့မှောင်ဆီက ရတဲ့ မြေပုံညွှန်းနဲ့ ဦးဒီဗွတို့လူစု ဂူကြီးထဲမှာ ရောက်နေကြပြီ။ ကျောက်စူတို့ ပုံပျက်ထားတဲ့ နွယ်ပင်ချုံပင်တွေ အနေအထားပျက်နေကြတယ်။ သတိထား... ပါလီ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် လက်မနေ၊ဝေခန့်”

ပြည့်စုံအောင်ပြောရင်းဆိုရင်း ဂူပေါက်ဝမှ အခြေအနေတစ်ချို့တို့ သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေပါ၏။ ထိုစဉ် ပြည့်စုံအောင်၏စူးစော မျက်လုံးအစုံက ဓားခုတ်ရာများနှင့် မြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် နွယ်ပင်များကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာတော့ ...

“သေချာပြီ ပါလီရေ... ဟောဒီမှာ ဂူပေါက်ဝကို ဝိတ်ဆို့နေ

၂၂ ဒုက္ခရောက်လာစေမိဖုရား

တဲ့ နွယ်ပင်ချုံပင်တွေကို ဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်ပြီး ဖယ်ရှင်းသွားကြတာပေး
ဖြတ်ထားတာမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒီမှာကြည့်

ပြည့်စုံအောင်က နွယ်ပင်အပြတ်တစ်ခုကိုယူ၍ ပါလီအား ပြ
လိုက်သည်။ ဓားခုတ်ရာများနှင့် နွယ်ပင်ချုံပင်များက ဂူပေါက်ဝတွင်
ပြန်ကျလျက် ရှိပါချေ၏။

“ဒါဆိုရင် ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အစ်ကို?”

“ဒီအခြေအနေအထိရောက်လာမှတော့ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့
ဘူးလေ။ နောက်ပြီး ... သူတို့လက်ထဲက အံ့မောင်ကိုလည်း ကယ်ထုတ်
ရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဂူထဲမှာ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ရွှေဒဂါးသိုက်လို့ပဲခေါ်
ခေါ်။ တစ္ဆေမိဖုရားသိုက်လို့ပဲ ခေါ်ခေါ်။ အဲဒီ ရွှေငွေရတနာတွေကိုတော့
အစ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။”

“အစ်ကို့ချဲ့သဘောအတိုင်းလုပ်ပါ။ ပါလီကတော့ စိတ်ထဲမှာ
ခွဲဟာဖြစ်နေတဲ့ သံသယတစ်ခု ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်သွားရင် ပြီးတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ... အစ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ လုပ်ကြံတစ်ကောင် တစ္ဆေမိဖုရားဂူပြင်
ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ဖေဖေဟာ သက်ရှိထင်ရှား
နေနိုင်သေးတယ်လို့တွေးမိပြီး အစ်ကိုနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပါ။”

နှစ်ယောက်သား သဘောထားအမြင်ချင်း ရှင်းလင်းသွားကြ
ဖြစ်သဖြင့် ကျောက်ဂူကြီးအနီးသို့ ခြေသံလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တိုးဝင်ချဉ်းကပ်လာ
ကြသည်။

“တစ်ခုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ် ပါလီ။ သေနတ်သံတွေ
ကြားခဲ့ရရင် ဝိုင်းဝန်းခြံစိတ်ချရလောက်တဲ့ ဂူနဲ့တစ်ခုခုပေါ်ကို အမြန်
ရောက်နေပါစေ။ ဒီ တစ္ဆေမိဖုရားဂူကြီးရဲ့တချို့အစိတ်အပိုင်းတွေမှာ

ပေါက်ကွဲမှုတွေရဲ့ အသံလှိုင်းရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြတော့ဘူးလေ။
ပြောရရင် ဟို ချင်းပြည်နယ်မှာ တောင်တွေ မကြာခင်ပျက်ကျတာမျိုး
တွေပေါ့။ တချို့က မိုးရေတိုက်စားမှုကြောင့် ပြိုတယ်။ တချို့ကျတော့
ထည်း တစ်စုံတစ်ခု ပေါက်ကွဲပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံလှိုင်းတွေ တုန်ခါ
ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပြိုကျကြသလိုမျိုးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ပါလီကိုယ်တိုင်
ထည်း သေနတ်ကို မလွှဲမရှောင်သာမှ သုံးပါ။”

မကြာမီ တစ္ဆေမိဖုရားဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။
ဥသို့ရောက်သည်နှင့် လေထုထဲတွင် အနံ့မပြယ်သေးသည့် ကော်ဒိုက်
သစ်နံ့များကို ပထမဆုံး စတင်၍ ခံစားလိုက်ရသည်။

“အင်း ... ဂူထဲမှာ မကြာသေးခင်ကမှ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်သွား
ခဲ့တယ်။ ယင်းနံ့တွေက မှန်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ် ပါလီ။ ဝကန္တတော့
ဒီဒီဗွတ်လူစု ... ဟို ... တစ္ဆေအော်သံတွေနဲ့ ဝိညာဉ်ဖြူရဲမက်တွေ
ကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီး ပစ်ခတ်ကုန်ကြတယ်ထင်တယ်။”

ပြည့်စုံအောင်နှင့်ပါလီတို့နှစ်ယောက်သား သေနတ်များကို
အသင့်ချိန်ရွယ်လျက် ဂူအတွင်းဝိုင်းဆီသို့ တစ္ဆေရွှေဝင်လာခဲ့ကြသည်။
ကျောက်ငုတ်၊ ကျောက်စွယ်များနှင့် လှပသော ကျောက်ပန်းဆွဲများဖြင့်
ခွပ်ထွေးလှပနေသည့် ကျောက်ဂူဝက်၊ ကျော်လွန်လာသည်နှင့် ...

ဂူအတွင်းဝိုင်းတစ်နေရာတွင် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများနှင့်
ပြိုသားများ ပြိုကျသည့်အောက်တွင် မရှုမလှနှင့် သေပွဲဝင်နေကြရသည့်
ဒီဒီဗွတ်လူတချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟယ် ... ဟို ... ဟိုမှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေနဲ့ ခြေ
သားတွေပိပြီး သေ ... သေဆုံးနေကြပါလား။ ဒါ ... ဒါ ... ဗလကြီး

ရဲ့ နောက်လိုက်တပည့်တွေပဲ အစ်ကို”

“တောက်... တော်တော်ကြီးကို လူမဆန်တဲ့ လူကြီးပဲ၊ သူ့ရဲ့ လူတွေ မြေအောက်မှာ ပိနေကြတာတောင် ဒီအတိုင်းကြီးထားပြီး ဇွန်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ကွာ”

ပြည့်စုံအောင်မှာ လူစိတ်မရှိသည့် ဦးဒီဗ္ဗအား မြည်တွန်တောက်တီးရင်း ရှေ့ဆက်ရန် လမ်းစကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ သိပ်တော့မလွယ်။ ကျောက်စွယ်၊ ကျောက်ဂုတ်များနှင့် ပြိုကျပျက်စီးနေသည့် အပျက်အစီးများကို ကျော်ဖြတ်ဝင်ရောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွန်စွာအန္တရာယ်များလှပေချေ၏။

သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ဆက်၍ဝင်ရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့အတူပင် ကျောက်ဂူထဲတွင် ပိတ်မိနေနိုင်သည့် ဦးဒီဗ္ဗတို့လူစုသည်လည်း ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ မည်ကဲ့သို့ ပြန်လည်၍ ထွက်ကြမည်နည်း။ ဖခင်ပျောက်ကို ရှာဖွေရန် လိုက်ပါလာသည့် ပါလီကိုယ်တိုင်ပင် မျက်စိရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသည့် သွေးဖျော်ဖွယ် အနံ့ဉာဏ်အဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် ကြောက်စိတ်များပင် တစ်စတစ်စ ပိုးမိုးဝင်ရောက်လာကြသည်ထင်။

ထိုစဉ် ...

သူတို့၏လက်ယာဘက်ရှိ ကျောက်ဂူနံရံကြီးဘက်မှ ဂျိမ်းဆီ မြည်ဟီးသံကြီးနှင့်အတူ ဂူကြမ်းပြင်မှာ သိမ်ခနဲလှုပ်ခါသွားပြီး ဂူနံရံထဲခါပေါက်တစ်ခုသဖွယ် တကျိကျိနှင့် ပွင့်ဟလာပါ၏။

“ဟာ”

“အိုး... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ”

ပြည့်စုံအောင်တို့နှစ်ယောက်သား အံ့သြတကြီးရှိနေကြစဉ် လျှို့ဝှက်ဂူပေါက်ဝအတွင်းမှ ကြီးမားလှသော လူဝဲကြီးတစ်ကောင်တခေါင်းကြီးနှင့်ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ... လူ... လူဝဲကြီး”

“ဟင်... မိုး... မိုး... မိုးမှောင်”

နက်ပြောင်သော အမွှေးများနှင့် လူဝဲကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ပါလီမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ခေါ်ငင်ရင်း လူဝဲကြီးထံသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ဟာ... ပါလီ... သတိထား... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မိုး... မိုးမှောင်... ဝမ်း... ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်၊ ငါ့ဖေဖေရော... ဟင်း... ဖေဖေရော ရှိသေးလား၊ ဘယ်... ဘယ်မှာလဲဟင်”

‘ဂါး... ဂရား... ဂူး’

‘ဘုန်း... ဘုန်း... ဘုန်း’

လူဝဲကြီးကလည်း ပါလီကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ၏ခင်ဘတ်ကြီးကို တဘုန်းဘုန်းနှင့် ထုခိုက်ကာ ပါလီကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေပါ၏။ ထိုနောက် ပါလီ၏လက်ကိုခွဲကာ လျှို့ဝှက်ဂူပေါက်ဝထဲသို့ လက်ညှိုးကြီး တထိုးထိုးနှင့် ခေါ်ငင်နေသည်သို့။

‘ဂါး... ဂရား’

ပြည့်စုံအောင်ကလည်း ယခင်တစ်ခါကစည်းက လူဝဲကြီးကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီးပြီမို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းတော့ မရှိပါ။ လိုရမယ်ရသေ့နတ်ကြီးကိုသာ အဆင်သင့်ကိုင်ခွဲလျက် အခြေအနေကို အကဲခတ်

နေပါ၏။ ဦးဒိဗ္ဗထို့လူစု ထူးဆန်းစွာ ငှက်ကွယ်ပျောက်ဆုံးနေကြပြီး ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် တစ္ဆေပိရုဏးဂူကြီးကိုလည်း မနှစ်ခြိုက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

“အင်း... ဒီလောက်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာဟာ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ပြည့်စုံအောင်မှာ အံ့လွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည့် တစ္ဆေပိရုဏးဂူကြီးကြောင့် သံသယစိတ်များ တဖွားဖွားဝင်နေမိပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပါလီနှင့်လူဝဲကြီး မိုးမှောင်တို့မှာ ငယ်သူငယ်ချင်း ငယ်ပေါင်းများ ပြန်လည်၍ဆုံတွေ့ကြရသည့်နယ် ဖော်မြူးနေကြပါ၏။ လက်ရှိပစ္စက္ခကြီးတွေ့နေရသည့် အန္တရာယ်ကိုပင် ဓမ္မလျော့နေကြလေသည်ထင်။

မကြာမီ လူဝဲကြီးမိုးမှောင်က ဂူနံရံမှ လျှို့ဝှက်ဂူပေါက်ကြီးအတွင်းသို့ သူ၏ကြီးမားလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဝှံ့ကိုင်းကာ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါချေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို... ပါလီကတော့ မိုးမှောင်ကြီးခေါ်ရာ နောက်ကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ်။ ကြည့်ရတာ... ဖေဖေ မသေသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ အခု မိုးမှောင်ကြီး လှုပ်ရှားနေတာဟာ ပါလီဖေဖေ နောက်ကွယ်ကနေ ခိုင်းနေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“အင်း... အဲဒီလူဝဲကြီးကတော့ ထူးဆန်းနေတာအမှန်ပဲ။ ဟိုတစ်ခေါက် အစ်ကိုတို့ကို ဒီဂူကြီးဆီ ခေါ်လာခဲ့ဟန်ကလည်း အခုလိုပဲလေ။ ဧကန္တ... ဒီကောင်ကြီးက တစ်ခုခုပြောပြချင်ပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကောင်လေး မင်း သိပ်တော်တယ်။ အခုဆို

ရင် ငါ... မင်းတို့ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေတာ မှန်သွားပြီပေါ့... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ပြည့်စုံအောင်တို့နှစ်ဦး ဝင်ရောက်လာခဲ့သည့် ဂူဝင်ပေါက်ဆီမှ ဦးဒိဗ္ဗ၏စကားသံကြီး ထွက်လာပြီး တစ်ခက်တည်းမှာပင် လက်နက်တိုက်ခတ်မှုနှင့် မလကြီးအိုက်ခမ်း၏လူများပါ ဂူကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရပါတော့သတည်း။

ပြည်စုံအောင်မှာ လျှော့လိုက်ရပါလေ၏။ ပါလီရော့ ပြည်စုံအောင်ပါ သူ၏သေနတ်များကို မလှမ်းမကမ်းတွင် အသာချလိုက်ကြသည်။ ဦးဗွတ်တို့လူစုမှာ အဖမ်းခံထားရသည့် အုံမောင်အပါအဝင် ကိုးယောက်တိတိ ရှိကြသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... အဲဒီလို လိမ္မာကြမှပေါ့ကွာ... ဟင်း ဟင်း၊ ကဲ ခမ်းဆေးဟုန်... ဒီမှာ မင်းသိပ်ပြီးတွေ့ချင်နေတဲ့ သမီးချောလေး ပါလီတို့ ရောက်လာကြပြီ၊ အဲဒီတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ထွက်လာပြီး ဧည့်ခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပါလီဆိုတဲ့ သမီးလေးကိုပဲ... ဟင်း ဟင်း”

ဦးဗွတ်၏ခြိမ်းခြောက်စကားသံကြောင့် အခြေအနေတို့ ဝါဖီရိပ်စားမိလိုက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူမအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသည့် ကြားမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး...

“ထွက်မလာခဲ့နဲ့ ဖေဖေ၊ သမီး သေချင်သေသွားပါစေ ဒီထူယုတ်မာကြီးကို ဘာအခွင့်အရေးမှ မပေးပါနဲ့”

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်ကာသော ပါလီ၏အသံစူးစူးလေးက လျှို့ဝှက်ပုပေါက်မှတစ်ဆင့် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားပါ၏။ ထင်မှတ်ထားသော ပါလီ၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ဦးဗွတ်ဒေါသထွက်ကာ မျက်နှာအား ဖျန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။

“တယ်... ဒီခွေးမ... ငါပြုစုကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားလေးတောင်မထောက်... ကိုင်းဟာ”

“ဖျန်း”
“အား... အ”
ပါလီအား ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ပြည်စုံအောင် ဒေါသပေါက်တဲ့

အခန်း (၂၁)

အနှစ်နှစ်သယ် ကြိုလင့်နေသော မရထထောင်ချောက်

ရုတ်တရက် ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည့် ဦးဗွတ်တို့လူစုတို့ ပြည်စုံအောင်လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လှုပ်ရှားရန်ကြိုးစားလိုက်သည်ထွင်...

“ဟိုး... ဟိုး... ဟိုး... မလှုပ်နဲ့နော် ကောင်လေး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ မညှာတော့ဘူးနော်၊ လက်ထဲက သေနတ်တွေကိုချလိုက်၊ ဘာတစ်ခုမှ ငါ မျက်စိနောက်အောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ပါနဲ့”

ဦးဗွတ်၏သတိပေးသံနှင့်အတူ ဗလကြီးအိုက်ခန်း၏ထွန်းညှိလိုက်သော ကညင်ဆီမီးတိုင်းအလင်းကြောင့် မိန်ဖျော့ဖျော့ကြီးအတွင်း ဝယ် လင်းထိန်သွားပါလေ၏။

ဟုတ်သည်။ မဆိုစလောက်ကလေး နောက်ကျသွားခဲ့ရသည်။

ကာ ကုန်း၍ထလိုက်သည်။ သို့သော် ... ဗလကြီးအိုက်ခန်း သေနတ်
ပြောင်းဖြင့် ထိုးကာ ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီး ...

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း ... ကောင်လေး။ မင်းဖာတ်လမ်းပြီးသွားပြီ
ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား”

ထိုစဉ် လျှို့ဝှက်လှိုက်ထင်ခေါင်းပေါက်ထဲမှ အသံကြီးတစ်ခုက
ဟိန်း၍ထွက်လာပြီး ပဲ့တင်သံများနှင့်အတူ ရိုက်ခတ်ကာ ကြားလိုက်ရ
သည်။

“မင်းတို့အားလုံး အဲဒီလိုထက်ပိုပေါက်က ကျောက်လှေကား
အတိုင်း အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့ကြပါ”

ပဲ့တင်သံများအဆုံးတွင် ဦးဒိဗ္ဗနှင့်ဗလကြီးအိုက်ခန်းတို့ တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သွားကြပါ၏။ အတန်ကြာမှ ...

“ကဲ ... ပါလီနဲ့ ဟိုအင်ဂျင်နီယာကောင်ကို ရှေ့က ဆင်းခိုင်း
လိုက်။ အေး ... တစ်ခုခုမှားယွင်းလို့ချော်သွားခဲ့ရင် တစ်ခါတည်း သတ်
ပစ်လိုက်”

ပြတ်သားသော ဒိဗ္ဗ၏စကားကြောင့် ဗလကြီးအိုက်ခန်းက တစ်
ဖန်ပြန်၍မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ... ခင်ဗျားကြီးကရော ဘယ်ကိုလဲ”

“ငါ ... နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်လေကွာ ဗလကြီးရဲ့။ မင်းက
ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

အရာအားလုံးကို အကွက်ကျကျကနီစဉ်ထားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ
အန္တရာယ်တွေ့ခဲ့လျှင် အမြဲတမ်း သူ့အတွက် ဖာတ်ကွက်ချန်ထားလေ့ရှိ

သည် ဦးဒိဗ္ဗကို မကျေနပ်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားရဲ့အတ္တဆန်တဲ့ မိုက်မမှုကြီးကြောင့် ကျုပ်လူတွေ ဝှ
ကြီးထဲမှာ ဘယ်လောက်ဆုံးရှုံးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားကြီး
နားလည်တယ်နော် ... ဦးဒိဗ္ဗ”

“ငါ ... သိတယ် ဗလကြီး။ အဲဒီအတွက် ထိုက်ထန်တဲ့ လျှော်
ကြေးရရင် မင်း ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီလေ ... ခင်ဗျားရဲ့စကားအတိုင်း တည်ပါစေ”
သေချာပြီ။ ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် မပျော်လင့်ဘဲ သေချာသွား

ခဲ့ကြသူများအတွက် ဦးဒိဗ္ဗနှင့် ဗလကြီးတို့ နားလည်မှုလွှဲကာ ပျံ့စွာ
ဖြစ်နေကြပုံရသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အခွင့်အရေးသည်နှင့် ပြန်လှန်တိုက်
ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် လက်ရှိအနေအထားမှာ
ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲတွင် မလူးသာ မလွန်သာနှင့်။

ဦးဒိဗ္ဗတို့လူစု၏လက်ထဲတွင် မောင်းပြန်သေနတ်များ ရှိမယ်
သေနတ်များကိုယ်စီနှင့်။ သူငယ်ချင်း အုံ့မောင်က ပြည့်စုံအောင်အကြံ
အစည်ကို ရိပ်စားမိသည်ထင်။ မသိမသာ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်သည်။
စင်စစ် တစ်ခွတ်ထိုးလုပ်တတ်လေ့ရှိသည့် ပြည့်စုံအောင်အံ့ဉာဉ်ကို သိ
သဖြင့် အုံ့မောင်က ဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပြည့်စုံအောင်နှင့် ပါလီတို့မှာ လျှို့ဝှက်လှိုက်ထဲမှ
ဝမှတစ်ဆင့် ကျောက်သားလှေကားထစ်များအတိုင်း သတိနှင့်မင်း၍
ထားခဲ့ကြသည်။

“သတိထားနော် ... ပါလီ”

ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် မိတ် တိတ်လဲဘဲ ငြိမ်သက်ထွက်လာ

ကြီးတို့၏ခံစားရုံတိုင်များ အလင်းရောင်ကြောင့် ကျောက်ဂူနံရံအမှောင်တွင် ထွယ်ကပ်နေကြသည့် လင်းခိုကြီးများက တပျန်းဖျန်းနှင့် ပြေးထွက်ပျံ့ဝဲနေကြသည်။

ကျောက်သားလှေကားထစ်များအဆုံးမှာတော့ အဆန်းတကျယ် သွယ်တန်းကျနေသော ကျောက်ပန်းဆွဲများ၊ ကျောက်စက်မိုးရွှေများနှင့်အတူ နံရံလေးဘက်စလုံးတွင် ဥမင်ဂူပေါက်များနှင့် ပြည့်နက်နေသည့် ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်တည်နေသည့် ဥမင်လိုဏ်များတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ၊ လူသားတို့ တမင်ဖန်တီး၍ ပြုပြင်ဆောက်လုပ်ထားသည့် 'အတ္ထာရိတစ္ဆေမိဖုရားဂူကြီး' ကမူ စုန်းတစ္ဆေအတ္ထာရိပုံပြင်ထဲမှ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုနယ် ချောက်ချားစွာ တွေ့မြင်နေရပါချေပြီတည်း။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းမှာ ကျောက်ဂူခန်းမအလယ်တွင် ရွှေရောင်လက်လက်ထ၊ နေသည့် ခေါင်းတလားကြီးနှင့် ကျောက်ဂူပျက်နာကြက်နှင့် ထိလှစမ်းကြီးမားလှသည့် မိဖုရားရုပ်တုကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဟာ ... ခေါင်း ... ခေါင်းတလားကြီး”
“ဟင် ... ဟိုမှာလည်း မိဖုရားရုပ်တုကြီးပါလား”

ဦးဒိဗ္ဗတို့လူစု ရွှေခေါင်းတလားကြီးနှင့် ကျောက်သားမိဖုရားရုပ်တုကြီးကို တအံ့တဩနှင့် ငေးမောကြည့်နေကြစဉ် ကျောက်ဂူနံရံရှိ ကျောက်သားစင်မြင့်ပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည့် ပင်နီအညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ် အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှ အသံကြွေကြွေထွက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဒိဗ္ဗ ... နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ မင်းရဲ့ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ လောဘတရားကတော့ မပြေနိုင်သေးပါလား”

စကားသံကြီးက ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သံကြီးများဖြင့် လှိုက်သံပေါက်နေပါ၏။ ပါလီမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား မီးရောင်တွင် သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင် ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ မသေဘူးနော်”

ရုတ်တရက် ပါလီမှာ ဖခင်ကြီးအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်ကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်တွင်...

“ဟာ ... ဟေ့ ဟေ့ ... ပါလီ မသွားနဲ့ ... မသွားနဲ့ အားရဲ့ ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ပြည့်စုံအောင်က ရုတ်တရက် ပါလီကို လှမ်း၍ခွဲထားလိုက်သည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ ဖခင်ဟူသော ဖောကြောင့် ပါလီမှာ ဇွတ်အပူပွင် ရုန်းထွက်နေသည်မို့ ပြည့်စုံအောင် အတင်းဆွဲဖက်ကာ-

“သတိထားစမ်းပါ ပါလီ၊ ဟောဒီ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ ခြေထွမ်းတစ်ချက် မှားတာနဲ့ ပြိုကျပေါက်ကွဲသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

“မသိဘူး ... မသိဘူး၊ ပါလီကို လွှတ် ... လွှတ်ပါ၊ ရွှင်ထိုအားလုံး အတူတူပဲ၊ အသည်းနှလုံးမရှိကြတဲ့ လူယုတ်မာတွေ”

ပြည့်စုံအောင် ဆွဲဖက်ထားသည့်ကြားမှ ပါလီ မျက်နှာညှိုးညှိုးနီနီကျကာ အော်ဟစ်ရုန်းကန်လျက်ပင် ရှိနေပါ၏။ ထိုစဉ် ဦးဒိဗ္ဗက အောင်မြင်သောနတ်တစ်လက်ကိုပိုက်လျက် ပြည့်စုံအောင်ထံတို့ရွှေသို့ ကျောက်တက်လာပြီး စင်မြင့်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ပြီးစားကြီးညီဆမ်း

ဆေးဟုန်အား ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုင်း... ခင်ဗျား ပြောချင်တာ ပြောပြီးရင် ကျုပ်တို့ကို ရွှေဒဂါးဆိုက် ဖွင့်ပေးပါ ခမ်းဆေးဟုန်”

သို့သော် စင်ပြင်ပေါ်တွင် ယခုအချိန်ထိ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို ထိုင်နေသည့် မြို့စားကြီးခမ်းဆေးဟုန်ကမူ မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ်တူ နယ်သာတည်း။

“ကဲ... ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး ဆေးဟုန်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြမ်းပြုမှ မင်းပါးစပ်က ဖွင့်ပြောမှာလား”

“ဘယ်လိုလဲ ဒီဗွဲ့ရဲ့... မင်းဆီမှာ မင်းဆီမှာ ‘ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေ ဖိဖုရားရဲ့’ရဲ့ ပုရပိုတ်နက်သိုက်ညွှန်တွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဦးခမ်းဆေးဟုန်၏စကားသံများက ဝှန်ရံလေး အက်စလုံးမှ ပဲ့တင်သံများနှင့် ထွက်လာပါ၏။

“ဟင်း ဟင်း... အဲဒီပုရပိုတ်အနက်ထဲက သိုက်ညွှန်းတချို့ကို မင်း ဖျက်ဆီးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ... ကြာတယ်ကွာ၊ ဖွင့်လား မဖွင့်ဘူးလား၊ အေး... မဖွင့်ဘူးဆိုရင်...”

ဦးဒီဗွဲ့က ပြည့်စုံအောင် ချုပ်ကိုင်ထားသည့် ပါလိုအား ကြီးတမ်းစွာ မွှေယူလိုက်ပြီး သူ၏လက်ထဲမှ မောင်းပြန်သေနတ်နှင့် နောက်ကျောအား ဒီကပ်ထောက်ထားလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... မင်းလိုချင်တဲ့ ရွှေဒဂါးဆိုက်ကို ငါ့ဖွင့်ပေးမယ်... ကြည့်”

ဦးခမ်းဆေးဟုန်၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် တစ်ဒီနှင့် အောင်ပြည်လာပြီး ရွှေသားခေါင်းတလားကြီးအနီးမှ ရုပ်တူကြီး

သည် အနည်းငယ်အပေါ်သို့ ဦးမော့သွားပြီး ရုပ်တူအောက်ရှိ အပေါက်ထဲထိတစ်စုံမှ ရွှေဒဂါးများက တချွင်းချွင်းနှင့် ထွက်ကျလာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟာ... အိုး... ရွှေ... ရွှေ... ဒဂါးပြားတွေ... ရွှေဒဂါးပြားတွေ ထွက်ကျလာပြီ အိုး... အများကြီး ထွက်ကျလာကြပြီ...”

တေး၊ တေး၊ ဒီဗွဲ့တို့ ရွှေသူငွေကြီးဖြစ်ပြီဟေ့... ဟား ဟား ဟား”

“ဟိုး... ဟိုး... ဟိုးထားစမ်း ဦးဒီဗွဲ့၊ ဒါကတော့ ဘယ်တရားမလဲဗျာ၊ တကယ်တမ်း အန္တရာယ်တွေကြားမှာ အသေခံပြီ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတာက ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့လူတွေပါဗျား ခင်ဗျားကြီးက တကယ်ကို အတ္တကြီးတဲ့ အချောင်းသမားလူလည်ကြီးပဲ ဦးဒီဗွဲ့”

အသံကြားရာသို့ ဦးဒီဗွဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်းပြန်သေနတ်ကြီးနှင့် သူ့အား တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထားသည့် ဗလကြီး ဆိုက်ခန်းက သူ့ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှပင် ဦးဒီဗွဲ့ သူ၏သေမင်းကို မြှုပ်ဆိုက်ရသည်မို့ လျှပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်စဉ်...

‘ဒက်... ဒက်... ဒက်... ဒက်’
‘အင်း... ဝန်’

ဦးဒီဗွဲ့ ခနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ဗလကြီး၏မောင်းပြန်သေနတ်က အဆက်မပြတ်မီးပွင့်ထွက်လာပြီး ဦးဒီဗွဲ့ မြင်းအကန်ခံလိုက်ရသလို လှုပ်ရှားလွယ်ကူသွားပါတော့သည်။ အခြေခံအပျက်က မျက်စိတစ်စုံမှာ လျှပ်တစ်ပြက်မျှပင်။

ဦးဒီဗွဲ့ လဲကျသေဆုံးသည်နှင့် ဗလကြီးကို ခန်း ဝမ်းသာအား

ရနှင့် ခွေဒါးပြားများ စုပြုံကျနေသည့် ဗိမ္မာရောင်တူကြီးရှေ့သို့ ပြေးဝင် သွားသည်နှင့်...

'ဝှစ် .. ရှစ် .. ဝှစ် .. ရှစ် .. ဝှီး .. ဝှီး'

'အင့် .. အား .. အိုး .. အီး'

နံရံလေးဘက်ဆီမှ တရွှစ်ရွှစ်နှင့် ပြေးဝင်လာသည့် အဆိပ် လှူခြားငယ်လေးများက ဗလကြီးအိုက်ခန်းနှင့် ရန်သူတချို့အား ထိမှန် လဲမြို့စေပါ၏။

'အ ... အိ ... ခွေး ... ခွေးကြီး ... ကျွင်တို့ကို ... လှည့် ... လှည့်စား ... အား'

"ဒိန်း .. ဒိုင်း .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက်"

"ဝုန်း .. အုန်း"

"ဟာ ... ပါလီ ... မြန်မြန် ... မြန်မြန်ထွက် ... ထွက် ... အုံမောင် ... အုံမောင်ခေ ... လှေကားပေါ် ... ပြေး ... ပြေးတက် ကြဟော"

"ဇေ ... ဇနဦး ... ဟို ... ဟိုမှာ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ"

"အဲဒါ မရဏထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ ပါလီ ... လာ လာ ... မြန်မြန်လာ"

ပါလီကို ဆွဲခေါ်ခနစဉ် အုံမောင်က ကျောက်လှေကားအတိုင်း ရိပ်ခဲပြေးတက်သွားသည်။ ပြည့်စုံအောင်နှင့် ပါလီတို့မှာလည်း ကျောက် လှေကားပေါ်သို့ အသည်းအသန် ပြေး၍တက်ခဲ့ကြသည်။

"ပြေး ... ပြေး ... ပါလီ ... မြန်မြန်ပြေး"

'ကွီ .. ကွီ .. ကွီ .. ကွီ .. ကိုင်း'

ပြည့်စုံအောင်တို့ လက်မစာဝင်လေးပင် ကံကောင်းသွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက်လှေကားမှတစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်ခူပေါက် အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ကျောက်တံခါးချစ်ကြီးကလည်း ကိုင်းခနဲပိတ် သွားပါတော့သည်။

'ဝုန်း .. ဖျော့ .. ဖရော့ .. ဖရော့ .. ဝုန်း'

ထိုအချိန်တွင် ပေါက်ကွဲသံကြီးများကြောင့် တုန်ခါလှုပ်ယမ်းနေ သည့် ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေဝိပုဏ္ဏဂူကြီးမှာ တဝုန်းဝုန်းနှင့် သွက်သွက်ခါမျှ ဖမ်းထိုးကာ ကျောက်ထပ်၊ ကျောက်ချပ်၊ ကျောက်လွှာများက တဝုန်း ဝုန်းနှင့် ပြိုကျလျက် ရှိပါချေပြီချော။

'ဝေါ .. ဝုန်း ဝုန်း .. ဖရော့ .. ဖျော့ .. ဝုန်း'

"ဟာ ... အစ်ကို ... အစ်ကို ... ဖေဖေနဲ့ ဝှီး ... ဝှီးမှောင် တို့ ကျန် ... ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေရေ"

ပါလီမှာ တဝေါဝေါနှင့် ကျောက်ဂူပြိုကျနေရာဆီသို့ သူ့ရွာတစ် ယောက်နှယ် ပြေးဝင်သွားသဖြင့် ပြည့်စုံအောင်နှင့်အုံမောင်တို့က လျှင် မြန်စွာ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရသည်။

"ထွက် ... ထွက်တော့ ... အုံမောင် ကြာရင် အားလုံးသေ တွန့်လိမ့်မယ်"

ထိုနောက်မှာတော့ တဝေါဝေါ ... တဝုန်းဝုန်းနှင့် သိမ့်သိမ့်ခါ တွန့်ယင်လျက် ပြိုကျနေပြီဖြစ်သော 'ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေဝိပုဏ္ဏ' ဂူကြီးထဲမှ သုံးယောက်သား ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

'ဝေါ .. ဖျော့ .. ဖရော့ .. ဝုန်း'

'ဟီး ဟီး .. ဟား ဟား ဟား .. ဟီး ဟီး'

၂၂၁ ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိစုရာစု

သူတို့ပြေးထွက်လာသည့် တစ္ဆေမိစုရာစုကြီးထဲမှာတော့ တဂုန်း
ဂုန်းနှင့် ဂြိုဟ်ပျက်စီးသံကြီးများ၊ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီးများ၏
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရယ်မောညည်းတွားသံကြီးများက တော်လည်းသံ
ကြီးများနှင့်အတူ ကမ္ဘာပျက်သည့်နယ် ဆူညံပွက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါချေ
တော့သည်။

အခန်း (၂၂)

ရာဇဝင်ထဲက ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိစုရာစုစုံစုံ

ယခုတော့ အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါချေပြီ။
ညနေခင်းလေ့တစ်ချက်က မြေပေါ်တွင် ရှုပ်ကာ ရော်ခွတ်ပါ
တချို့ကို ဝှေ့ယမ်းကျိစယ်သွားကြသည်။ စောစောက တဂုန်းဂုန်း တပေါ
ဝေါနှင့် ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ပြီဆင်းကျနေသည့် ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိစုရာ
စုကြီးမှာ ကျောက်ချစ်၊ ကျောက်လွှာ၊ ကျောက်တုံးများနှင့် မြေသားထု
ကြီးအောက်တွင် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါချေပြီတည်း။
စုတ်ပြဲဒဏ်ရာအချို့နှင့် အံ့မောင်က ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးမှ
သစ်မြစ်ချိုကြီးကိုမှီကာ ဖုန်မှုန့်၊ မြေမှုန့်၊ ကျောက်စများ လွင့်ချဲဝဲဝဲနေ
သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်နေပါ၏။
ချစ်သောပါလီကမူ ပြည့်စုံအောင်၏ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲတွင်

ခိုခိုရင်း တသိမ့်သိမ့်နှင့် ဝိညိုက်လျက် ...။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဖေဖေရယ်၊ အပြုံးကြီးတဲ့ လက်စားချေလိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဓာတ်မြှုပ်ပြီးနေရတယ်လို့ ... အဟင့် ဟင့် ... ဖေဖေရယ် အခုတော့ ဖေ ဖေရော ... မိုး ... မိုး မှောင်ကြီးရော ... အဟင့် အဟင့်”

“ပါလီရယ် ... ပါလီဖေဖေနဲ့ မိုးမှောင်ကြီးတို့ဟာ သူတို့ဖြစ် စေချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဦးဒိဗ္ဗတို့ လူယုတ်မာတစ်သိုက်ကို ကောင်း ကောင်းကြီး လက်စားချေပြီးသွားကြပြီလေ၊ လူယုတ်မာတွေနဲ့ ဒဏ္ဍာရီ တစ္ဆေမိဖုရားဂျွန်ကြီးထဲမှာ အတူတူသေဆုံးခဲ့ကြတာ မှန်ပေမယ့် သစ္စာမရှိ ကတိမတည်ကြတဲ့ လူအန္တကောင်ကြီးတွေကို ဟောဒီ လူ့လောကကြီး ထဲကနေ ဖယ်ရှားပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဒါကြောင့် ... ရဲရဲမြင့်မြင့် တဲ့ သေခြင်းဖြစ်တာမို့ ဂုဏ်ယူပြီး ဖြေသိမ့်လိုက်ပါတော့ ပါလီရယ်”

ပြည်စုံအောင်မှာ မြတ်နိုးစွာချစ်ခဲ့ရပါသော ပါလီကို ခပ်တင်း တင်းပွေဖက်နှစ်သိမ့်ရင်း မြေမှုန့်၊ သဲမှုန့်၊ ခြူးမှုန့်များဖြင့် ယခုတိုင် ခုတ်ခတ်ဆင်းနေသည့် ‘ဒဏ္ဍာရီတစ္ဆေမိဖုရားဂျွန်’ ဖြစ်တည်ခဲ့ရာ နေရာ ဟောင်းဆီသို့ မျှော်ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဆည်းဆာနေဝင်ချိန်အောက်တွင် မိဖုရားဂူကောင်ကြီးက မိုးငွေ ခြူးမှုန့်များဖြင့် ရိုဝေအံ့ဆိုင်း မှန်ခိုင်းလျက်။ နေ့တစ်နေ့၏နေဝင်ချိန် ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် နောက်တစ်နေ့ နေ့သစ်တစ်ခု၏အရုဏ်ဦးသည် သန့်စင်သော အလင်းဓာတ်များနှင့်အတူ ကမ္ဘာမြေကို ဖြန့်ကြက်ထွန်း လင်းပေးပါလိမ့်မည်။

ထို့အတူ သူ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်သော ပါလီအတွက် သန့်စင်

သော အချစ်၏အလင်းရောင်များနှင့် လှပနွေးထွေးသော အနာဂတ် အချစ်ကမ္ဘာလေးကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖန်တီးတည်ဆောက်ပေးမည် ... ဟု ပြည်စုံအောင် ရည်ရွယ်ချည်မှန်းလျက် ပါလီ၏ချွေးစကလေးများနှင့် ခြုံဝင်းနုသက်နေသည့် နဖူးပြင်ဝင်းဝင်းလေးအား တိတ်တခိုးလေး နှင်း ခွက်လိုက်ပါတော့သတည်း။ ။

ဝေဖန်အကြံပြုသံများနှင့် ဝေဖန်အကြံပေးစာများကို မျှော်လင့်လျက်။

‘ဟောနိုးသာ နုသိတာရ’

သက်မင်းကျူလိုင်

၅-၄-၂၀၁၁ (အမိန့် ည ၁၂ နာရီမိနစ်)

Ph ၀၅ ၇၃၀၀၀၇၃၀

ဝေဖန်အကြံပေးစာများကို မျှော်လင့်လျက် ...

သက်မင်းကျူလိုင်
 PH. C/O. 563271, 570316
 အမှတ် ၁၇၀-၅၊ ယိုလမ်း၊ မြင်သာ၊
 ၁၄/၁-တ/ ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ရည်ညွှန်းစာအုပ်များ။

- (၁) နှစ်ခမ်းမြို့၊ မြို့လယ်မဟာမုနိဘုရားသမိုင်း။
- (၂) ၂၀၀၉ အောက်တိုဘာလထုတ် ဂန္ထီရမဂ္ဂဇင်းမှ ဆောင်းပါးရှင် ဆရာ (မင်းသုဇ) ရေးသားသော ထူးခြားစွာဖွယ် တန်ခိုးကြွယ်သည့် နှစ်ခမ်းမြို့လယ်က မဟာမုနိဘုရားကြီးဆောင်းပါးမှတ်တမ်း။
- (၃) ကိုယ်တွေ့လေ့လာတွေ့ရှိချက်များ။